

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McBain_Ed-Postrach.PDB

PDB Name: McBain_Ed-Postrach
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2004
Modification Date: 10.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ed McBain:
Postrach

MĚSTO V TĚTO KNÍŽCE, LIDÉ A MÍSTA, VŠECHNO JE FIKTIVNÍ. JEN POSTUPY POLICIE SE ZAKLÁDAJÍ NA ZAVEDENÉ TECHNICE PÁTRÁNÍ.

Kapitola 1

Detektiv Richard Genero neměl rád, když se venku dělo něco v noci. Po pravdě řečeno, noční město mu nahánělo strach. Jak jednou zapadlo slunce, mohlo se v tomhle městě člověku přihodit ledacos. Mohlo se mu to přihodit, i když byl policista. Genero měl hodně kolegů, kterým se něco přihodilo v noci, a bůhvíproč - přiházelo se to častěji v noci než ve dne.

Tahle poučka o práci policie platila jako evangelium a on si z ní pro sebe vyvodil pravidlo; znělo NIKDY NECHODIT VEN V NOCI a nedalo se dodržovat, když člověk nechtěl, aby ho kolegové u policie pokládali za poseru. Jednou, když Genero ještě dělal pochůzkáře a chodil v studené prosincové noci po své štrece, zahlédl v jednom suterénu světlo a jako správný policajt to šel vyšetřit. Našel tam mrtvého kluka, modrého v obličejí a s provazem kolem krku. To byla jedna z těch věcí, které se mu přihodily v noci. Jindy - prosím, to ani nebylo v noci, ale

ve dne, poldům se dějou věci i ve dne! - chodil po své štrece, přšelo, jak si vzpomíná, když spatřil, jak někdo utíká pryč od autobusové zastávky. A když sebral tašku, kterou ta osoba nechala na chodníku, byla v ní lidská ruka! Něčí ruka! Uříznutá v zápěstí a pohozená na chodníku v tašce aerolinek!

Páni, co všechno se může poldům přihodit, at vé dne, nebo v noci! Podle Genera si člověk ve městě není jistej, at vyleze ven kdykoli. O něco bezpečněji se cítil, jen když měl vedle sebe Carellu. Oba muži byli venku v noci kvůli bytové vykrádačce, kterou vyšetřovali, a okradený pracoval jako noční hlídač na stavbě. Zloději v tomhle městě tomu říkali vyčistit pelech a Generovi trvalo dlouho, než pochopil, že ten, kdo čistí pelech, nepečuje o svou postel, ani o košMc pro pejska.

Pelech byl v řeči zlodějů byt a jeho "čistič" byl ten, kdo ho vykradl. Obvyčejně ve dne, kdy jsou byty většinou prázdné, protože to poslední, co si lupič přeje, je kápnout na nějakou babku, která začne ječet, jako když ji na nože bere. Do budov, kde jsou kanceláře, chodí lupiči zase v noci, když je po práci a všichni lidé odešli domů; obvyčejně se tam vloupají, když už je s prací hotová i uklízečka. Chytří lupiči se řídí jedním spolehlivým pravidlem: VLEZ TAM, KDYŽ TAM NIKDO NENÍ. V tomhle případě vlezl lupič do bytu ve dvě hodiny odpoledne a klidánko odmontovával televizor v obýváku, když se najednou ve dveřích z ložnice objevil chlapík v pyžamu a zeptal se: "Co tady himlhergot děláte?" Ukázalo se, že chlapík je noční hlídač a že pracuje v noci a spí ve dne, a lupič mazal pryč, co mu nohy stačily. Carella a Genero se vydali na staveniště, aby hlídači ukázali pár fotek, i když spolehlivé pravidlo nabádá poldy, aby v noci nikam nechodili, dokonce ani s Carellou.

Carella není Superman. Dokonce ani Batman. Carella mohl měřit něco kolem sto devadesáti centimetrů, Genero na odhadování výšek moc nebyl. Vážít mohl tak devadesát kilo, ale Genero nebyl moc ani na váhy. Carella měl hnědé šikmé oči a chůzi jako hráč baseballu. Vlasy měl jen o poznání světlejší než oči a vždycky chodil prostovlasý. Genero s ním byl venku, když lilo jako z konve, a Carella si to maširoval bez klobouku, jakoby nevěděl, že se může nastydnout. Genero chodil s Carellou rád, protože měl dojem, že Carella je člověk, na kterého je spolehnutí, když se něco semele. Genero byl nervózní už jen při pomýšlení, že by se mohlo něco semlít, ale dneska si nemyslel, že se semele, protože když ukázali oběti vloupání fotky, byly už tři hodiny ráno a Genero se kochal představou, jak se oba vrátí do služebny, dají si kafe a koláč, vyplní pár hlášení a počkají si, až je přijde ve tři čtvrtě na osm vystřídat denní směna. Na říjen to byla skoro lahodná noc. Genero vyšel ze staveniště před Carellou, protože se mu zdálo, že ve výkopu, který obcházeli, šramotí krysy, a jestli něco nenáviděl ještě víc než pavouky, tak to byly krysy. Obzvlášť v noci. Dokonce i v takové lahodné říjnové noci, jako byla ta dnešní. Nadechl se zhluboka podzimního vzduchu a byl rád, že už je venku z ohrazeného prostoru s obrovskými hromadami hlíny, zejícími jámami a ocelovými traverzami, které se všude povalovaly, jen o ně zakopnout, rozbít si hlavu a nechat se ožírat krysami. Staveniště zaujímalou celou jednu stranu ulice, na druhé straně byly samé opuštěné domy. Řada prázdných barabizen, stojících naproti staveništi, vypadala v měsíčním světle jako začouzená strašidla. Když v téhle části města omrzelo domácího pána platit daně, tak se prostě sebral a dům opustil. Generovi z toho naskočila husí kůže. Vsadil by se, že v těch zpustlých barácích, které tu na něj

civí okny černými jako prázdné oční důlky, se to henží tisíce krys. Vytáhl z kapsy balíček cigaret - nebyla zima, takže neměl pláši - a zrovna si chtěl jednu zapálit, když se náhodou podíval na ulici. Carella právě vycházel vraty v ohradě za ním. Generovi se zdálo, že na kandelábru někdo visí. Někdo přivázaný na konci dlouhého a tlustého provazu. Ten někdo visel a mírně se pohupoval v říjnovém bezvětří. Sirka spálila Generovi prsty. Upustil ji právě ve chvíli, kdy tělo na konci provazu zahlédl i Carella.

Genero zatoužil vzít nohy na ramena. K smrti nerad objevoval mrtvolu nebo i části mrtvol, mrtvolu si strašně ošklivil. Zamrkal, protože ještě neviděl, aby mrtvola takhle visela, jen ve filmech z Divokého západu; třeba zmizí, když zamrká. Dokonce ani ten kluk tenkrát v tom suterénu takhle nevisel, spíš se jako nakláněl v posteli kupředu, kolem krku provaz přivázaný jedním koncem k mříži suterénního okýnka. Když Genero zase otevřel oči, utíkal Carella ke kandelábru. Tělo tam pořád ještě viselo, klátilo se ve vzduchu a otáčelo se, jako kdyby smečka pronásledovatelů dopadla zloděje koní a na místě ho oběsila. Jenže tady nebyl Utah. Tady bylo zlé, ošklivé velkoměsto.

"Kruci, co má tohle bejt?" řekl Monroe. „Divokej západ?"

Stál a díval se na oběšence. Taky jeho partner se díval a stínil si oči proti světlu sodíkových výbojek na kandelábru. Sodíkové výbojky dali do téhle části města teprve minulý měsíc v domnění, že jasné světlo je ochranou proti zločinu. Přesto tu na sloupu pouliční svítlny viselo mrtvé tělo.

"Francouzská revoluce," řekl Monaghan. "Na chlup." , "Ve francouzský revoluci ti ufikli palici," řekl Monaghan.

"Nebo tě voběsili," řekl Monroe. Přes neobyčejně mírné podzimní počasí měli oba muži na sobě převlečntly. Černé převlečntky. U příslušníků oddělení vražd se patřilo chodit v černém. U příslušníků oddělení vražd se nepatřilo nosit světle šedé měkké klobouky, ale Monaghan a Monroe je nosili, krempu úhledně sklopenou dolů. Genem pohled na jejich klobouky potěšil; maminka mu vždycky říkala, at nosí klobouk, dokonce i když je parno, hlavně, když je parno, jinak dostane úžeh.

Dneska sice nijak zvlášť parno nebylo, ale Genero klobouk stejně měl. Opatrnosti není nikdy dost.

"Vy si tu potrpíte na lynčování, co?" řekl Monaghan Carellovi.

"Jo, kdejaká lumpárna, to je naše," řekl Carella. 10 Díval se na mrtvé tělo pomalu se otáčející na konci provazu. Jako vždycky, třeba jen na zlomek vteřiny, ho ostře bodlo za očima.

Taková škoda, pomyslel si.

"Francouzská revoluce hadr," řekl Monaghan.

"Hotovej Divokej západ," řekl Monroe. Stáli na ulici s rukama vraženými do kapes kabátů a civěli na mrtvolu.

"Fajnový bMý kalhotky," řekl Monaghan a nakoukl jí pod sukni. Jeden dívčín střevíček spadl na dlažbu. S francouzským podpatkem, červený jako její blůzička. Sukni měla režné barvy, stejné jako vlasy. Kalhotky, jak už podotkl Monaghan, byly bílé. Klátila se nad detektivy a pomalu se otáčela, na jedné noze červený střevíček.

"Jak stará bys řek, že je?" zeptal se Monaghan.

"Vocud těžko říct," řekl Monroe.

"Vodříznem ji, ne?" řekl Monaghan.

"Ne," řekl Carella. "Až přijde doktor."

"A ty ostatní," řekl Genero. Měl na mysli policejní fotografie. Všichni policisté stáli teď pod lampou a dívali se vzhůru na mrtvou dívku. Kolem se shromáždil dav. Bylo čtvrt na čtyři ráno, ale dav se tu objevil odnikud, trousil se z postranních uliček až sem, na tohle liduprázdné místo s opuštěnými činžáky a staveništěm. Ve městě je někdo vzhůru v kteroukoli denní nebo noční hodinu. Genero to pokládal za spiknutí - všichni lidi vzhůru, ať je den nebo noc! Čtyři strážníci, kteří přijeli ve dvou hlídkových vozech, když Carella zavolal 10-29, ohradili prostor kolem sloupu a snažili se udržet davu v povzdálí. Nikdo z davu nevěřil, že tam visí opravdové děvče, a poznamenal, že to bude nějaký panák nebo co. Asi se tu natáčí film nebo něco. Televizní program. Ve městě se pořád natáčejí filmy nebo televizní programy. Naše město je fotogenický. Dívka se dál klátila na konci provazu.

"Jak voběsíte někoho na ulici, aby vás nikdo neviděl?" zeptal se Monroe. Carellu napadlo totéž.

"Třeba se voběsila sama," řekl Monaghan.

"A kde je teda žebřík nebo něco takovýho?" řekl Monroe.

"Tady v sednavosmdesátce se klidně mohla voběsit sama," řekl Monaghan, "a někdo šlohnul ten žebřík potom."

"V každém případě visí."

"Proč visí?" zeptal se Monaghan.

"Když se někdo voběsí, tak visí. Není pověšenej."

"Kdo ti to řek?"

"To ví každěj."

"Visí?"

"Správně."

"To nemůže bejt správně. Visí."

"Ale je to správně."

"Vem si třeba vobraz na zdi," řekl Monaghan. "Ten visí nebo je pověšenej?"

"To je docela něco jinýho," řekl Monroe. "Ted mluvíme vo něčem docela jiným."

"Když si pověšíš šaty na ramínko, řekneš šaty sou pověšený," řekl Monaghan, "nebo šaty visej?"

"To je jiný," řekl Monroe.

"Jak jiný?"

"Je to jiný, protože když někoho voběšíš, tak ten člověk visí, ale není pověšenej." Genero nevěděl, kdo má pravdu, ale rozhovor ho bavil. Carella chodil kolem svítlny, bez klobouku, prohlížel si chodník a ulici. Genero by byl rád věděl, co Carella čeká, že najde. Vedle chodníku se válelo obvyklé svinstvo - špačky, obaly ze žvýkaček, zmačkané papírové

kelímky a tak. Odpad města.

"Tak co tu děláme?" zeptal se Monoghan. "Čučíme tu celou noc a čekáme na doktora?" Podíval se na hodinky. "V kolik hodin si mu volal, Carello?"

"Ve tři hodiny šest minut," řekl Carella.

"A kolik vteřin?" zeptal se Monroe a Monoghan vyprskl smíchy. Genero se podíval na hodinky. "Před dvanácti minutami," řekl.

"Tak kde je ten doktor?" zeptal se Monoghan. Z davu odvážně vystoupil muž, a když se jeden strážník otočil zády, pokročil kupředu a šel k detektivům shromážděným pod lucernou. Diváci ho zřejmě jmenovali svým mluvčím. Zatvářil se zdvořile a uctivě, jak to činila většina zdejších občanů, když žádali policii o informace.

"Promiňte, pane," řekl Monoghanovi, "ale můžete mi říct, co se tu stalo?"

"Mazej vocud," řekl Monoghan zdvořile.

"Nelezte nám až sem," řekl Monroe.

"Je ta slečna mrtvá?" zeptal se muž. 12 13

"Ne, učí se létat," řekl Monoghan.

"Má bezpečnostní lano a učí se létat," řekl Monroe.

"Za chvíli začne mávat rukama," řekl Monoghan.

"Ustupte si a můžete se koukat," řekl Monroe. Muž se podíval vzhůru na dívku pohupující se na konci provazu. Nemyslel si, že se učí létat. Přesto se vrátil k okolostojícím a pověděl jim, co mu policisté řekli.

"Už jste tu měli někdy někoho pověšeného?" zeptal se Monoghan Carelly.

"Viset," řekl Monroe.

"Pár sebevrahů," řekl Carella, "ale tohle ne."

"Vopravdický voběšení chce hloubku pod nohama," řekl Monroe.

"Většina voběšenců vyleze na židli, dá si voprátku kolem krku a pak seskočí ze židle. Takhle se člověk nevoběsí, takhle se akorát uškrtí. Chce to pořádnou hloubku pod nohama."

"Proč?" zeptal se Genero. Zajímalo ho to. Maminka mu říkala, aby pozorně naslouchal, jen tak se člověk něčemu přiučí.

"Protože při vopravdickém voběšení... ten provaz, ten uzel tam nahoře..."

"Uzel, jak má být," řekl Monoghan a podíval se nahoru.

"Jak voběšenec padá, tak mu ten uzel zezadu zmáčkne krk a zlomí mu vaz, víme? Ale musí padat hodně zvejšky, dva metry nebo ještě víc, jinak ho ten špagát uškrtí. Amatéri se chtějí voběsit, ale většinou se akorát udusí. Když se chceš zabít, tak si zjisti, jak se to dělá pořádně."

"Já měl jednou sebevraha a ten se bodnul do srdce," řekl Monoghan.

"No a?" řekl Monroe.

"Jen to povídám."

"No jo, ono je to různý," řekl Genero a snažil se, aby to znělo světácky a zkušeně.

"Bodejt' by ne, cucáku," řekl Monoghan a slavnostně pokýval hlavou na souhlas.

"Doktor je tady," řekl Monroe.

"Dyí je taky na čase," řekl Monoghan a zase se podíval na hodinky. Asistent vrchního policejního lékaře se jmenoval Paul Blaney. Zrovna hrál poker, když ho zavolali na místo činu. Měl vztek, protože mu padala karta, když zazvonil telefon, chtěl to dohrát a přišel o všechno, co vsadil. Byl to malý mužik s rozježeným černým knírem, očima, které se v určitém světle zdály fialové, a s holou lebkou, která ve světle výbojek zářila jako vyleštěná. Krátce pozdravil a pak se podíval nahoru na visící dívku.

"A co mám jako udělat?" zeptal se. "Vylízt na ten kandelábr?"

"Já jsem říkal, že ji máme vodříznout," řekl Monoghan.

"Radši počkejme na kluky z laborky," řekl Carella.

"Proč?"

"Budou se chtít podívat na ten špagát."

"Už se ti někdy stalo, že by na špagátě byly vousky prstů?" zeptal se Monoghan.

"Nestalo, ale..."

"Tak ji sundáme." Blaney vypadal nerozhodně. Podíval se na mrtvou dívku. Podíval se na Carellu.

"Mohli by poznat, co je to za uzel," řekl Carella.

"To je katovskej uzel," řekl Monoghan. "Jasný na první pohled. Katovskej uzel. Ty nechodíš do kina? Nekoukáš na televizi?"

"Já myslím ten kolem sloupu. Ten ovázaný kolem sloupu.

Druhej konec provazu." Blaney se podíval na hodinky.

"Já jsem hrál poker," řekl do vzduchu. Výjezdová skupina přijela za deset minut. To už byly na místě tři další policejní vozy a z Všeobecné nemocnice U milosrdných přijela ambulance. Dav zadržovaný strážníky se rozvlnil. Všichni čekali, až mrtvou dívku odříznou. Chtěli vidět, jestli je opravdu mrtvá, nebo jestli se tu nenatáčí film. Nikdo ze zvlounů neviděl v životě dívku oběšenou na sloupu pouličního osvětlení. Většina neviděla vůbec nikoho oběšeného. Na čemkoli. Ta dívka tam zkrátka visela, na mou duši to vypadalo, že je opravdová a že je mrtvá! Fotografové pořídili snímky oběšené dívky, prostoru kolem sloupu s lampou, i provazu ovázaného kolem kandelábru. Technici se po krátké poradě s Carellou dohodli, že bude lepší nechat provaz tak, jak je, nerozsvazovat ho, protože ho budou chtít v laboratoři pořádně prozkoumat. Dívku, rozbodli nakonec, přece jen odříznou.

Monoghan se procházel kolem, ruce v kapsách, a pochvalně pokyvoval hlavou; došlo na jeho slova. Mezitím přijelo nákladní auto pohotovostní jednotky, seržant odhál z postranice korby žebník a zeptal se jednoho technika z laborky,

kde chce provaz přetrhnout. Technik ukázal na místo mezi uzlem za dívčíným krkem a uzlem, jímž 14 15 byl provaz přivázán ke kandelábru. Posádka vozu roztáhla pod visící dívkou bezpečnostní síť a seržant vylezl na žebřík a přetrhl provaz. Dívka spadla do sítě. Dav za kordonem strážníků zatleskal. Blaney prohlédl dívku, prohlásil ji za mrtvou a pronesl svůj názor na příčinu smrti, zatím bez pitvy - zlomenina horního krčního obratle. Bylo něco po čtvrté, když ji ambulance odvážela do márnice. Poprvé to bylo vřdycky nejsnadnější. Šel v tom prvek naprostého překvapení, ty ženy ani nenapadlo, že by se jim mohlo stát něco podobného, dokonce je to nenapadlo ani tady v tom městě, kde přece věděly, že jsou takové věci na denním pořádku. Stačilo si na ně počíhat, ukázat jim nůž a roztřásl se jako rosol. Příště to už bylo těžké, o moc těžší. Chtělo to more trpělivosti. A kontrolovat kalendář. Nakonec, po tom poprvé, překonaly své trauma a odvážily se ven do nočního města zase samy, a on čekal, ovšemže na ně čekal, a překvapení bylo tentokrát ještě větší, blesk přece neuhodí dvakrát! Ale uhoď, může. A uhoď. A pokud ho přitom "podruhé" poznaly, prosily, ať to tentokrát nedělá, prosily ho ony; které by vnutily svou vůli každému, kdyby mohly, prosily ho, aby on nevnucoval svou vůli jim, taková ironie! Žádná nevěděla, že hlídá kalendář a že jeho útoky jsou přesně načasované. Po tom podruhé se z nich staly roztřesené hromádky neštěstí. Některé se přestěhovaly do jiné čtvrti, nebo se vůbec odstěhovaly z města. Jiné odjely na dlouhou dovolenou. Některé vyskakovaly dva metry do vzduchu, když o tři bloky dál zatroubilo auto. Začínaly si myslet, že jsou bezmocné oběti nějakého nevysvětlitelného zla, které si ze všech žen ve městě vybralo právě je. Jedna si najala osobního strážce. A ty ostatní - to víte, člověk se vyhrabe ze všeho, prostě žije dál. Ve dne stráví taková ženská pár hodin mimo svůj byt, nepřifíš daleko od domova ovšem, nakonec si dobu venku prodlouží, na svých vycházkách zachází dál a dál a netrvá dlouho, je zpátky tam, co je podle ní normální, i když v noci se pořád ještě bojí a po setmění ji doprovázejí přátelé nebo příbuzní. Až si nakonec začne myslet, že je bezpečná, že je všechno za ní, a když je několikrát v noci sama venku a nic

16 se jí nestane, otrne jí, všechno je věc minulosti, stalo se to dvakrát, ano, ale ani za milion let se to nemůže stát ještě jednou. Neví ovšem, že on hlídá kalendář a že se to stane ještě jednou, protože on je trpělivý a času má habaděj. Když se to stane potřetí - jedna se s ním prala, jako by na tom, že nebude znásilněná, závisel její život. Tu pořezal. Řízl ji do obličeje a ona přestala křičet a podvolila se mu, fňukala a krvácela. Jedna mu nabízela pohádkové sumy peněz, jen když ji nechá na pokoji. Udělal, co udělat chtěl, a o týden později za ní přišel, tentokrát k ní do bytu, věděl, že žije sama, a udělal to počtvrté, to byla ta, které to udělal celkem čtyřikrát. Po "potřetí" bylo skoro nemožné pokračovat; ty ženské už věděly, že nejsou náhodnými oběťmi, ale že někdo jde po nich osobně, a že když se to stalo třikrát, může se to stát počtvrté nebo popáté nebo podesáté, tomu chlapovi nelze zabránit, aby si dělal, co a kdy si zamane. Od něho to chtělo jen trpělivost. Hlídat kalendář. Odškrtnout data. Jen jednou měl úspěch hned napoprvé. Šel potom za ni. Věděl, kam jde.

Věděl, že se mu to povedlo. Nechal ji pak na pokoji, jen ji hlídal, a později si byl jist, že musela udělat právě to, co si celou dobu přál, aby udělala, a když ji po měsíci viděl zdálky znova, zmocnil se ho sladký pocit vítězoslavy, protože mu bylo jasné, že jeho plán funguje, je dobrý a může se dařit znova a znova. Ta dnešní se jmenovala Mary Hollingsová. Znásilnil ji už dvakrát. Poprvé v červnu, 10. června, má-li být přesný, v pátek večer, má to zaškrtnuté v kalendáři. Vyšla na nákup až večer a nesla si ze supermarketu plnou tašku zabaleného zboží. Zatáhl ji do postranní uličky, ukázal jí nůž, držel ji ho na krku a ona se podvolila, ani nehlesla, balíčky se rozkutálely po dlažbě vedle roztržené nákupní tašky. Přesto patřila k těm, které se nedaly odstrašit první zkušeností. Za týden byla už zase na ulici, sama, večer. Šla opatrně, to se rozumí, není naivka, ale jaksi okázale potlačila strach, neuhýbala před tím, co se stalo, odmítla se tomu podřídít, rozhodnutá žít tak, jak žila, než jí do života vstoupil on. Znásilnil ji podruhé 16. září, v pátek, jako poprvé. Také to si zaškrtnl v kalendáři. Byla s přítelkyní v kině na prvním večerním představení 17. září. Film skončil asi v půl desáté, ve tři čtvrtě na deset. Doprovodila přítelkyni domů a znova se pustila ulicí vedoucí k zářícím světlům na Stemu, když se na ni vrhl. Opět nevydala ani hlásek. Ale tentokrát byla vyděšená. Tentokrát se třásla od hlavy k patě, když jí nožem rozřízl kalhotky a udělal jí to.

16. září bylo před třemi týdny. Ty tři týdny ji pozoroval, kdy jen mohl. Zjistil, že nevychází sama ani ve dne, pokud není na ulici plno lidí. Večer vůbec ne, jen ve společnosti nějakého muže, někdy dvou. Už od vidění poznal, že je nervózní - přes ty dva společníky, kteří ji chránili. Rozhlížela se, a když se z opačného směru blížil nějaký muž, přešla na druhý chodník, byla velice opatrná, velice obezřetná, rozhodnutá, že víckrát se jí to nesmí stát. Minulou sobotu ji sledoval do středu města na Policejní ředitelství. Tušil, že jim šla poskytnout další podrobnosti o tom, co se jí stalo už dvakrát. Sledoval ji, když odtamtud vyšla, a překvapilo ho, že vstoupila do obchodu se zbraněmi a ukázala člověku uvnitř nějaký papír; pak si začala prohlížet pistole, které vytáhl zpod pultu. Byla si na policii pro zbrojní pas! Kupuje si pistoli! Usmál se, když byla s koupí hotová. Věděl, že ji potká na ulici, zase večer, zase samotnou, s pocitem, že je před ním bezpečná. Ale mýlil se. Celý minulý týden se nehnula z bytu. Noční město ji doopravdy pokořilo, neodvážil se vystrčit nos sama, ani s doprovodem, ani s pistolí v kabelce. Netiskne to. Kalendář ubíhá. Týden přeletí a 7. říjen je tu co nevidět. Jestli ji chce dostat ještě jednou, musí vniknout do jejího bytu, to věděl. Jako to udělal u té, kterou dostal čtyřikrát. Dnes je 7. října. Konečně je tu 7. říjen, správné datum, i když ještě není tři čtvrtě na pět ráno. Dneska to bude potřetí. Pak ještě jednou nebo dvakrát a má ji odbytou, pokud se mezitím nerozhodne odstěhovat do Mongolska. Dneska ji dostane v její vlastní posteli.

Kapitola 2

Do Všeobecné nemocnice U milosrdných doprovázela Mary Hollingsovou policistka; před třemi hodinami tam přivezli do márnice k pitvě dosud neidentifikovanou mrtvolu oběšené dívky. Policistka se jmenovala Hester Feinová. Byla to podsaditá žena s postavou a objemem menšího zápasníka, stará dvacet osm let a dosud poznamenaná akne, nehezka a neforemná žena, přesvědčená - jako mnoho jejích mužských kolegů - že

nikdo není znásilněný, pokud si o to nekoleduje, už vůbec ne třikrát během pěti měsíců; na policejní stanici se dověděla, že Mary Hollingsová je znásilněná už potřetí. Hester Feinová měla v životě jedinou ctižádost: nosit Magnum ráže 357, což u policie v tomhle městě nebylo dovoleno. Občas ji napadalo, že se dá přeložit do Texasu. Tam vědí, jakou pistoli potřebuje policistka na svou obranu! Plastiková krabička byla 7,5 cm široká, 13,5 cm dlouhá a 2,5 cm vysoká a měla víčko, které se otvíralo otočením dvou malých knoflíků opačným směrem. Přes roh byla přelepená úzkou páskou, na níž bylo vytištěno "Ochranná pečeť, při otvírání odříznout". Nápis na víčku označoval krabičku jako JOHNSONŮV KIT - EVIDENCE ZNÁSILNĚNÍ.

Ošetřovatelka se zeptala Hester na číslo případu, Hester jí ho řekla a ošetřovatelka ho zapsala na příslušné místo na víčku.

Pak se zeptala Mary Hollingsové, jak se jmenuje, napsala její jméno vedle slov "Jméno poškozené" a zeptala se Hester, o jaký trestný čin jde. Hester řekla stručně, že o znásilnění, i když tomu ani na minutu nevěřila. Sestra vyplnila na víčku ještě "Dne" a "Čas" a podepsala se vedle "Vyšetřila", připsala Všeobecná nemocnice U milosrdných a pak skalpelem rozřízla pásku, již byla krabička přelepená. V krabičce byla dřevěná cervikální škrabka, pouzdro s dvěma sklíčky pro histologii, hřebínek z umělé hmoty, kolektor na ochlupení, bílá obálka označená "A - vlasy a ochlupení", další bílá obálka označená "B - standard", plastický sáček nadepsaný "Stanovení semenné tekutiny", dále návod a dva červené štítky, na nichž stálo bílými písmeny: EVIDENCE POZOR! NEOTVÍRAT! POLICEJNÍ PEČEŤ! is Ošetřovatelka, která tyto testy prováděla, byla s návodem obeznámená. Mary Hollingsová už také. Když vylézala na stůl a svlékala si cáry kalhotek, celá se třásla.

Ošetřovatelka ji ujistila, že to nebude bolet, a Mary odpověděla něco nesouvislého, a pak hluboce a odevzdaně vzdychla. Sestra udělala dřevěnou škrabkou vaginální výtěr a přenesla jej na sklíčka; nejdřív jej však nechala zaschnout na vzduchu podle návodu. Sklíčka pak zasunula zpátky do pouzdra.

Za "Jméno" napsala Mary Hollingsová a za "Provedla" své jméno, pouzdro vložila do otevřené krabičky k ostatním věcem. Nakonec stiskla nohou šlapku u nádoby na odpadky a hodila dovnitř dřevěnou škrabku.

"Ty kalhotky budeme potřebovat," řekla Hester Feinová.

"Prosím?" „Jako předmět doličný," řekla Hester.

"Jo, to už patří vám," řekla ošetřovatelka.

"Bohužel," řekla Hester, sebrala kalhotky a vložila je do obálky nadepsané "Předmět doličný". Kalhotky byly černé, lemované černou kraječkou, což utvrdilo Hester v názoru, že žádná ženská není znásilněná, když si o to sama nekoleduje.

Bílá obálka "A" byla potištěná červeně a žádala tytéž údaje, jako byly na krabičce. Ošetřovatelka je vyplnila podle krabičky, pak obálku otevřela a přidržela ji Mary pod poutí, několikrát pročísla plastikovým hřebínkem chloupky, aby ty uvolněné spadly do obálky; do té pak vložila i hřebínek, obálku zalepila a strčila do krabice k pouzdrům se sklíčky. Protože kolem Maryiny pochvy se mohly nalézat ještě nějaké další chloupky, vzala ošetřovatelka speciální kolektor, strhla z něj ochrannou vrstvu z plastiku a přitiskla lepkavý povrch na kůži kolem pochvy. Pak jej zakryla bílým víčkem z umělé hmoty, opět vyplnila žádané údaje a vrátila kolektor do krabičky. Ochrannou vrstvu hodila do nádoby na odpadky za použitou škrabkou. Mary se dosud třásla, nedokázala to překonat.

"Budeme potřebovat vzorek vašich chloupků," řekla ošetřovatelka.

"Mám to udělat já nebo vy sama?" Mary přisvědčila.

"Vy nebo já,, kočička?" řekla ošetřovatelka. „Tak tedy já, kočička?" zopakovala. Mary přikývla. Druhá obálka byla označena modrými písmeny. Lišila se od první jen tím, že na té první stálo "A - vlasy a ochlupení", kdežto na druhé "B - standard". Na obou vyplnila ošetřovatelka stejné údaje jako předtím. Pak pevně popadla chomáč Maryiných chloupků a rychle jich deset nebo dvacet vyškubla. Mary slabě vykřikla a ošetřovatelka vložila chloupky do obálky a zalepila ji.

"Už to bude," řekla. Mary přikývla. Hester Feinová přihlížela. Ošetřovatelka otevřela plastický sáček nadepsaný "Stanovení semenné tekutiny" a vytáhla gázu, kterou ponořila do destilované vody, přetřela ji Maryinu vaginální krajinu a řekla: "Mám udělat testy tady, nebo si je udělá vaše laboratoř?", "Nikdo mi nic nefikal," odpověděla Hester. "Tak já to udělám, ať to máme odbyté," řekla ošetřovatelka.

"Udělejte," řekla Hester. Ošetřovatelka roztrhla ochranný obal papírku namočeného v kyselé fosfatóze a přiložila ho na několik okamžiků na mokrou gázu. Pak papírek sundala a prohlédla si ho.

"Co to ukazuje?" zeptala se Hester.

"Přítomnost semene způsobí, že papír okamžitě změní barvu."

"Na jakou?" zeptala se Hester.

"Hotovo," řekla ošetřovatelka, když papírek zrudl; měl stejnou barvu jako písmena na ochranném obalu.

"Co to teda znamená?" zeptala se Hester.

"Pozitivní přítomnost semene," řekla ošetřovatelka a vrátila všechno do ochranného obalu. "Budou to chtít testovat dál ve vaší laboratoři," řekla, "ale zatím to stačí. Děkuju, kočička," obrátila se k Mary.

"Byla jste moc hodná." Všechno bylo zase zpátky v krabici.

Ošetřovatelka ji zavřela, vzala červené policejní zálepky, strhla ochrannou vrstvu, řekla Hester:

"Jste svědkem, že to zalepuju," a podala jí zalepenou krabičku, návod zahodila do nádoby na odpadky. "Už můžete jít, kočička," řekla Mary.

"Kam?" zeptala se Mary.

"Zpátky na policejní stanici," řekla Hester. "Přijde tam detektiv z oddělení pro znásilnění." Mary se posadila.

"Já..." Zmateně se rozhlížela. 20 2

"Copak, kočička?" řekla sestra.

"Kalhotky," řekla. "Kde mám kalhotky"

"Mám je tady jako předmět doličný," řekla Hester.

"Já je potřebuju," řekla Mary. Hester se podívala na ošetřovatelku a váhavě podala Mary obálku. Když si Mary natahovala roztrhané kalhotky, zašeptala Hester ošetřovatelce:

"Jako by to něco pomohlo!" Mary ji zřejmě neslyšela. Ve služebně 87. revíru vládl poměrný klid, ale bylo taky teprve ostrův hodin ráno, když se dostavil člověk z útvaru pro znásilnění. Funebráckou směnu už vystřídal denní služba a Genero utíkal domů, seč mu nohy stačily; písemné hlášení přenechal Carellovi. Ti, co přišli na denní, popíjen jako obvykle kávu, než se pustí do práce. Na střídačku přišli čtyři: Cotton Hawes, Bert Kling, Meyer Meyer a Arthur Brown, ale Brown a Meyer se jen zapsali a hned zase odešli vyslechnout oběť jednoho ozbrojeného vloupání. Hawes a Kling seděli u Klingova stolu - Kling na židli, Hawes napůl seděl na jednom rohu stolu a napůl se o něj opíral - a oba pili kávu z papírových kelímků, když se objevila policistka z útvaru pro znásilnění.

"Kdo tu máte na starosti Mary Hollingsovou?" zeptala se.

Hawes se otočil k dřevěnému zábradlí. Ženě, která tam stála, mohlo být tak čtyřicet, byla to tmavooká brunetka s brýlemi, měla modré šaty a trenčkot, na nohou modré střevíce s polovysokým podpatkem. Přes rameno jí visela modrá kabelka, kterou přidržovala pravou rukou.

"To znásilnění?" zeptal se Hawes. Žena přisvědčila a otevřela dvířka v brlení. "Já jsem Annie Rawlesová," řekla a přistoupila k oběma sedícím mužům. Carella vzhledl od svého stolu, ale hned zas tůkal dál do stroje. "Nenašlo by se tu ještě trochu kávy?" zeptala se.

"Cotton Hawes," řekl Hawes a napřáhl ruku. Annie ji pevně stiskla a podívala se mu rovnou do očí. Vysoký stopětaosmdesát i víc, usoudila, plus minus devadesát kilo, modré oči, zrzavé vlasy a bMý pruh ve vlasech nad levým spánkem, jako kdyby do něj uhodil blesk nebo něco. Hawes si myslel, že by neškodilo dostat Annii Rawlesovou do postele. Štíhlé s malými pevnými nadry a žádnými boky se mu líbily. Jestlipak má vyšší hodnotu než on?

"Bert Kling," řekl Kling a kývl na ni. Mají tu ale fešáky. pomyslela si Annie. Ten, co se právě představuje jako Kling, byl skoro tak velký a ramenatý jako Hawes, měl světlé vlasy a oči, snad by se dalo říct oříškově hnědé, a upřímný výraz venkovského chasného. Dokonce i ten, co se hrbil nad psacím strojem, byl hezký zvláštním exotickým způsobem - ale měl na levé ruce snubní prsten.

"Komu z vás ohlásili, že přijdu?" zeptala se Annie.

"OBrienovi, ale ten už je pryč," řekl Hawes.

"Já vám přinesu to kafe," řekl Kling. "Jak ho chcete?"

"Slabý, s jedním cukrem." Kling zamířil do kanceláře na konci chodby. Carella bušil o sto šest do stroje.

"Kdo je poškozená?" zeptala se Annie.

"Policistka s ní šla k Milosrdným," řekl Hawes.

"Nesetkali jsme se už někdy?" zeptala se Annie.

"Myslím, že ne," řekl Hawes a usmál se. "Pamatoval bych si to."

"Měla jsem dojem, že jsme se viděli jednou tady. Máte tu hodně znásilnění, co?"

"Normální přiděl," řekl Hawes. „Kolik?“ zeptala se Annie.

"Týdně? Měsíčně?"

"Ročně," řekla Annie. „Musel bych se podívat do kartotéky."

"V celém městě ao bylo za loňský rok tři tisíce pět set případů," řekla Annie. „V celých Spojených státech skoro sedmdesát osm tisíc," Kling se vrátil s kávou.

"Jedna moje známá pracuje v útvaru rychlého nasazení," řekl.

"Dělává volavku."

"Opravdu?" řekla Annie. "Jak se jmenuje?"

"Eileen Burkeová."

"Bodejt," řekla Annie. "Občas ji vidám. Vysoká, ticiánové vlasy, zelený oči."

"To je ona."

"Krásná holka," řekla Annie a Kling se usmál. "A výborná, jak slyším. Řekl o Eileen "moje známá". Dneska to znamená "moje milá", i když to řekne polda. Blondákům se nedá věřit, pomyslela si Annie. Vrátka v dřevěném brlení se otevřela a do služebny vešla Hester 22 23 Feinová s Mary Hollingsovou, Hester se rozhlédla po OBrienovi, viděla, že tu není, a na chvíli upadla do rozpaků.

"Komu to mám dát?" řekla a ukázala na krabičku, kterou držela v ruce.

"Já si to vezmu," řekla Annie. Hester se na ni podívala.

"Detektiv 1. třídy, Annie Rawlesová," řekla Annie. "Z útvaru pro znásilnění." Má vyšší hodnotu, pomyslel si Hawes.

"Za sebe jsem to vyplnila," řekla Hester a ukázala na víko krabičky. Pod hlavičkou "Příjemci" byly tři kolonky. K

"Obdržel od" napsala Hester Hillary Baskinovou, diplomovanou sestru, Všeobecná nemocnice U milosrdných. Do další kolonky napsala: Hester Feinová a číslo svého služebního odznaku. Pak ještě vyplnila datum - 7. října a čas - 7.31 ráno, ráno zakroužkovala. Annie vyplnila totéž a potvrdila příjem krabičky.

"Můžu si promluvit se slečnou Hollingsovou mezi čtyřma očima?" zeptala se.

"Místnost pro výslechy je na konci chodby," řekl Hawes.

"Zavedu vás tam."

"Nedala byste si trochu kávy, slečno Hollingsová?" zeptala se Annie. Mary zavrtěla hlavou. Obě následovaly Hawese skrz brlení a na chodbu. Hester otálela, snad doufala, že jí Kling nebo Carella taky nabídnou kávu. Když to neudělali,

odešla. V místnosti pro výsledky řekla Annie šetrně: "Nejdřív budu potřebovat obvyklé informace, jestli vám to nevádí." Mary Hollingsová neodpověděla.

"Jak se jmenujete, prosím?"

"Maty Hollingsová."

"Žádné další jméno?" Mary zavrtěla hlavou.

"Vaše adresa, prosím."

"Laramie Crescent 1840."

"Číslo bytu?"

"Dvanáct C."

"Jak jste stará, prosím?"

"Sedmatřicet."

"Svobodná? Vdaná? Rozvedená?"

"Rozvedená."

"Výška, prosím."

"Sto šedesát osm."

"Váha?"

"Šedesát sedm kilo." Annie vzhledla.

"Vlasy rezavé," řekla a zapsala to do formuláře. "Oči modré," řekla a udělala křížek do čtverečku vedle slova Běloška. Pak přelétla očima zbytek formuláře a opět vzhledla.

"Můžete mi povědět, jak k tomu došlo, slečno Hollingsová?"

"Tentýž muž," řekla Mary.

"Cože?" řekla Annie.

"Tentýž muž. Jako předtím. Potřetí." Annie na ni zírala.

"Vás někdo znásilnil už potřetí?" zeptala se užasle. Mary přisvědčila.

"A vždycky týž člověk?" Mary opět přisvědčila.

"Poznala jste ho? Byl to pořád on?"

"Ano."

"Znáte toho člověka?"

"Neznám."

"Můžete mi ho popsat?" řekla Annie a vytáhla z kapsy blok.

"Už jsem ho popsala," řekla Mary. "Dvakrát." Vzmáhal se v ní hněv. Annie to vycítila, zažila ho u obětí už stokrát. Nejdřív na nich byl patrný šok spolu se zbytkem strachu a pak se objevil hněv, tentokrát o to větší a smíšený se vším předešlým, že se to Mary Hollingsové stalo už potřetí.

"Já si ten popis najdu v hlášeních," řekla Annie. "K těm dvěma předešlým případům došlo taky v t'omhle revíru?"

"Ano, tady."

"Pak vás nebudu popisem obtěžovat. Ve zprávách to určitě..."

"Ano," řekla Mary.

"Mohla byste mi laskavě říct, jak to bylo?" řekla Annie.

Mary mlčela.

"Slečno Hollingsová..." Pořád mlčela.

"Já bych vám chtěla pomoci," řekla Annie jemně. Mary přikývla. 24 25

"Můžete mi říct, kdy a kde se to stalo?"

"U mne doma," řekla Mary.

"On vniknul k vám do bytu?"

"Ano."

"Víte, jak se dostal dovnitř?"

"Nevím."

"Měla jste zamčené dveře?"

"Měla."

"Máte u vás v domě nouzové schodiště pro případ požáru?"

"Máme."

"Mohl by se dostat dovnitř oknem z toho schodiště?"

"Já nevím, jak se dostal dovnitř. Spala jsem."

"Mluvíte o bytě 12 C na Laramie Crescent 1840?"

"Ano."

"Máte tam vrátného?"

"Ne."

"Hlídače?"

"

"Ne."

"Vzal v bytě něco?"

"Ne." Mary se odmlčela. "Šel po mně."

"gikáte, že jste spala?"

"Ano."

"Povězte mi, co jste měla na sobě."

"Záleží na tom?"

"potřebujeme to, co jste měla na sobě, když..."

"Měla jsem flanelovou noční košili s nabíráním a kalhotky."

Odmklčila se. "Od té doby, co mě poprvé... nosím kalhotky i do postele."

"Poprvé a podruhé... to bylo taky u vás v bytě?"

"Ne. Na ulici."

"Takže tentokrát byl ve vašem bytě poprvé?"

"Ano."

"A jste si jistá, že to byl pokaždé tentýž muž?"

"Úplně jistá."

"Mohla byste nám dát ty kalhotky a noční košili, co jste měla na sobě? Laboratoř bude chtít..."

"Já je mám na sobě teď."

"Ted?"

"Ty kalhotky, ano."

"Ty, co jste měla, když vás přepadl?"

"Ano. Já jsem jenom... hodila jsem na sebe šaty... obula si boty..."

"Kdy to bylo?"

"Hned jak odešel."

"Víte, v kolik to bylo?"

"Těsně předtím, než jsem zavolala na policii."

"Ano, a volala jste v kolik, slečno Hollingsová?"

"Chvilku před sedmou."

"V kolik přišel k vám do bytu, vzpomenete si?"

"Muselo to být nějak po pátý hodině."

"Takže byl u vás skoro dvě hodiny."

"Ano," přisvědčila. "Ano."

"Jak jste si uvědomila, že nejste sama, slečno Hollingsová?"

"Zaslechla jsem nějaký šramot. Otevřela jsem oči... a vidím ho, je tu. Vrhнул se na mě, než jsem stačila..." Zavřela oči.

Potřásla hlavou. Annie věděla, že další výslech nebude snadný, věděla, že oběti se většinou ostýchají. Ale novela Trestního zákona definovala znásilnění 1. stupně jako pohlavní styk muže se ženou buď 1) vynucený silou, nebo 2) se ženou neschopnou souhlasu v důsledku fyzické bezmocnosti, a konečně 3) se ženou, která nedosáhla věku jedenácti let. A příslušné otázky musely být položeny. Ta nová definice nebyla v žádném případě zdokonalením té předešlé, která definovala pachatele znásilnění jako "osobu, jež se dopustí pohlavního styku se ženou, která není jeho manželkou, a to proti její vůli nebo bez jejího souhlasu". Jak podle starého, tak podle novelizovaného zákona bylo naprosto v pořádku znásilnit vlastní manželku, neboť podle nového zákona byla ženou "jakákoli osoba ženského pohlaví neprovdaná za pachatele znásilnění". Dříve platilo, že žena je znásilněna, "je-li její souhlas vynucen silou, nebo nebrání-li se ze strachu, že jí bude ublíženo na těle a má rozumný důvod věřit, že se tak stane". Obdobný odstavec v novele zákona definoval násilí jako "přemožení vážného odporu fyzickou silou", nebo "hrozba buď vyslovená nebo ze situace vyplývající, jež vyvolá v ženě strach z okamžité smrti, nebo z vážného ublížení na těle".

Podle obou zákonů spočívala tta důkazu na oběti. Mezitím se zjistilo, že po celých Spojených státech došlo v minulém roce k téměř 78.000 případů znásilnění, a upracovaní detektivové jako Annie Rawlesová byli nuceni klást drsné otázky ženám, které byly právě znásilněny. Zhluboka se nadechla. 26 27

"Když říkáte, že se na vás vrhl..."

"Byl v mé posteli... na mně."

"Ležel na vás, tak to myslíte?"

"Ne. Seděl na mně s r-r-roztaženýma nohama."

"Slyšela jste hluk, který vás probudil..."

"Ano." .. a zjistila jste, že na vás sedí obkročmo?"

"Ano."

"Co jste udělala?"

"Sáhla jsem... snažila jsem se dosáhnout... na noční stolek. Mám v zásuvce nočního stolku pistoli. Snažila jsem se ji v-v-vyndat..." "Máte na tu pistoli zbrojní pas?"

"Mám."

"Snažila jste se vytáhnout pistoli..."

"Ano, ale on mě chytil za zápěstí."

"Které zápěstí?"

"Pravé."

"Levou ruku jste měla volnou?"

"Ano."

"Snažila jste se bránit levou rukou?" >Ne."

"Neuhodila jste ho nebo..."

"Ne. Měl v ruce nůž." Dobrá, myslela si Annie. Nůž. Jestli tohle není vynucení silou, tak už nic.

"Jaký nůž to byl?" zeptala se hned.

"Stejný jako měl předtím."
"Ano, ale jaký?"
"Vystřelovací."
"Věděla byste, jak dlouhé ostří měl ten nůž?"
"Nevím, jak byl dlouhý, byl to prostě nůž - nůž!" vybuchla Mary.
"Ohrožoval vás tím nožem?"
"Řekl, že mě pořeže, jestli jen ceknu."
"Přesně takhle to řekl?"
"Jestli budu křičet, jestli ceknu. Já si to přesně nepamatuju." Hrozba vyslovená nebo vyplývající ze situace, myslela si Annie, strach ze smrti nebo vážného ublížení na těle.
"Co se dělo pak?"
"Vy...vyhrnul mi košili."
"Bránila jste se?"
"Přitisknul mi špičku nože na krk."
"Držel vám nůž na krku?"
"Ano. Dokud..."
"Dokud co?" "On... když mi vyhrnul košili... strčil... strčil mi nůž mezi nohy. A že ho vrazí dó...do...do mě, jestli...jestli...jenom pípnu. Pak mi roztrhnul kalhotky nožem... rozřízl je tím nožem... a...a..., pak...pak mi to udělal." Annie se znovu zhluboka nadechla.
"Říkáte, že byl u vás dvě hodiny?"
"Dělal mi to pořád znova... a znova."
"Řekl za celou tu dobu něco? Něco, podle čeho bychom ho mohli identit..."
"Ne."
"Neprozdil náhodou své jméno?"
"Ne."
"Nebo odkud je, nebo..."
"Ne."
"Vůbec nic?"
"Nic... nic přitom, když mě..."
"Znásilňoval, slečno Hollingsová," řekla Annie. "Jen to slovo klidně vyslovte. Ten mizera vás znásilňoval."
"Ano," řekla Mary.
"A neřekl nic?"
"Nic při... tom znásilňování."
"Slečno Hollingsová, tu příští otázku vám musím položit. Přinutil vás k nějakým úchylným sexuálním praktikám?" Citovala Trestní zákon, podle něhož je sexuální zvrácenost 1. stupně trestným činem třídy B, za který může být pachatel potrestán až pětadvaceti lety odnětí svobody. Kdyby se ho podařilo dopadnout a usvědčit jak ze znásilnění, tak ze sodomie, strávil by zbytek života za mřížemi.
"Ne," řekla Mary. Annie přikývla. Prostě znásilnění.
Maximum pětadvacet let, tři roky, bude-li soudce shovívavý. A po roce znova venku, jestli se bude ve vězení slušně chovat.
"N-než odešel," řekla Mary, "tak..."
"Ano?" 28 29
"Tak... tak řekl..."
"Co řekl, slečno Hollingsová?"
"Že... Mary si rukama zakryla obličej.
"Co řekl, prosím?"
"Řekl... já...já se v-vrátím." Annie se na ni podívala.
"Usmíval se," řekla Mary.

Kapitola 3

V úterý ráno 11. října přivezla balfková pošta pečlivě zapakovaný balíček. Byl adresován 87. policejnímu revíru a přijal jej v ohlašově seržant Dave Murchison zároveň s ostatní ranní poštou. Murchison si balíček podezíravě změřil a pak si ho přiložil k uchu, jestli netiká. Dneska člověk neví, jestli v balíčku bez zpáteční adresy není bomba. Tikání neslyšel, ale to nic neznamenalo. Dneska si každý kutil dokáže vyrobit doma něco, co ani netikne! Přemýšlel, jestli nemá uvědomit pyrotechniky, ale udělal by ze sebe parádního vola, kdyby přišli a zjistili, že v balíčku jsou bonbony či co. Murchison byl starý a zkušený policajt a věděl, že jeden ze základních zákonů, jak u policie přežít, je krýt si záda. Zdvihl sluchátko a zavolal kancelář kapitána Fricka. 87. revír měl sto osmdesát šest uniformovaných policistů a šestnáct detektivů v civilu; všem velel kapitán Frick. Většina mužstva si myslela, že kapitán Frick měl být už dávno v penzi, ani ne tak z časových důvodů, jako z mentálních. Zlé jazyky dbkonce tvrdily, že kapitán Frick nemá všech pět pohromadě a není s to zavázat si ráno tkaničky u bot, natož činit rozhodnutí, na nichž by mohl záviset život nebo smrt v situacích, š nimž se jeho lidé denně setkávali na ulicích svého revíru. Frick měl bMě vlasy. Odjakživa. Pokládal je za doplněk své modré uniformy. Nedovedl si pro sebe představit zaměstnání, kde by musel nosit něco jiného než tu modrou uniformu, která tak nádherně doplňovala jeho důstojné bflé vlasy. A zlaté šňůry - ty zlaté šňůry na uniformě

ho taky těšily. Těšilo ho být policistou. Netěšilo ho, když mu seržant z ohlašovny telefonicky oznámil, že ranní poštou přišla podezřele vypadající zásilka.

"Jak to, podezřele?" zeptal se Murchisona.

"Nemá zpáteční adresu," řekl Murchison.

"Co je na razítku?" zeptal se Frick.

"Calms Point."

"To není náš revír," řekl Frick.

"Není, pane kapitáne."

"Pošli to zpátky," řekl Frick. "Nechci s tím nic mít."

"Kam to mám poslat zpátky, pane kapitáne?" zeptal se Murchison.

"Do Calms Pointu."

"Kam do Calms Pointu? Nemá to zpáteční adresu."

"Tak to pošli zpátky na poštu," řekl Frick. "Ať si s tím lámou hlavu oni."

"A co když to vybuchne?" zeptal se Murchison.

"Proč by to mělo vybuchnout?"

"Co když je tam bomba? Co když to pošlem zpátky na poštu a ono to vybuchne a zabije sto poštovních zaměstnanců? Jak bysme vypadali?" řekl Murchison.

"Tak co chceš teda dělat?" zeptal se Frick. Díval se na své boty a myslel si, že potřebujou vyleštit. O polední přestávce si zajde do holičské oficíny na rohu Culverovy a Smithovy, tam mu je vyleští.

"To bych rád slyšel od vás," řekl Murchison. "Co s tím udělat." Odpovědnost, řekne si Frick. Samá odpovědnost. Krejt si záda, říkal si. Motyka spustí a nahoře budou řádit. Člověk neví, kdy do nich něco vjede. Pak jsou hotové postrach!

"Co byste doporučoval, seržante?" zeptal se. „Já se ptám, co doporučujete vy," řekl Murchison.

"Navrhujete zavolat pyrotechniky?"

"Na vaše doporučení, pane kapitáne?" zeptal se Murchison.

"Je to prostě otázka každodenní rutiny," řekl Frick. "Ty už to zvládneš." „Rozkaz, pane kapitáne, jak byste to zvládnul vy?" Oba muži byli mistry v umění krýt si záda a zřejmě se octli v slepé uličce. Frick přemýšlel, jak formulovat rozkaz, aby nevypadal jako rozkaz, Murchison seděl a doufal, že mu Frick neřekne, aby balíček otevřel. I když tam nakrásně bomba nebude, člověk otevře takovouhle krásně zapakovanou zásilku a vysype se z ní svinstvo, vypadá to jako sekanej azbest, a rovnou plác na stůl nebo na čistý modrý kalho30 3 ty. Seděl a přemýšlel, jak přimět Fricka, aby se vyjádřil jednoznačně a ten zatracený krám mu zmizel ze stolu dřív, než mu to vybuchne do ksichtu.

"Udělej, co uznáš za dobrý," řekl Frick.

"Rozkaz, pane kapitáne, pošlu to k vám nahoru," řekl Murchison.

"Ani nápad," řekl Frick okamžitě. "Žádný zatracený bomby mi nahoru neposílejte!"

"Kam teda?" zeptal se Murchison.

"Už jsem řekl! Zpátky na poštu!" "Rozkaz, pane kapitáne! Když to na poště vybuchne...` ` "Nic nevybuchne, když se na to nejdřív podívají pyrotechnici," řekl Frick a rázem si uvědomil, že ho Murchison doběhl.

"Děkuju, pane kapitáne," řekl Murchison. "Už tam volám."

Frick zavěsil. Jestli tam ta bomba nebude, mají pyrotechnici postaráno o zábavu na kolik měsíců - podělaná sedmaosmdesátka volá o pomoc, když dostane paklík bez zpáteční adresy! Skoro si přál, aby v tom pitomém balíčku bomba byla! Aby vybuchla, než se pyrotechnici objeví. Bomba v balíčku nebyla.

Pyrotechnici se při odchodu z policejní stanice pochechtávali.

Frick potrásal hlavou, pozoroval je z okna v hořejším poschodí a doufal, že v několika příštích týdnech nenarazí na někoho z nadřízených. V balíčku byla dámská kabelka. Kabelka obsahovala několik papírových kapesníků, umolousaný hřebínek, balíček žvýkáci gumy Wrigleys Spearmint, šekovou knížku, notýsek s kovovou spirálou, propisovací tužku, rtěnku, sluneční brýle a peněženku. K údivu detektivů žádné klíče. V peněžence byly čtyři desetidolarové, jedna pěti a dvě dolarové bankovky. Dále legitimace studentky Ramseyovy univerzity s dívčinou adresou tady ve městě. Podle legitimace se dívka jmenovala Marcia Schafferová. Její fotografie byla zalitá v průhledném plastickém obalu. Dívka na ní se usmívala. Na fotografii, kterou pořídila policie na místě, kde byla dívka nalezena v pátek ráno 7. října oběšená, se neusmívala. Jinak byly fotografie totožné. Kling a Carella si prohlíželi fotografie, když do služebny vešel Meyer Meyer. Tvářili se, že ho nepoznávají. Meyer měl totiž paruku.

"Prosím, co si přejete, pane?" zeptal se Carella a vzhledl.

"Dej pokoj," řekl Meyer a chtěl projít vrátky v dřevěném brlení. Kling vyskočil rovnýma nohama a vrhl se k němu.

"Promiňte, pane, ale tady je neveřejný prostor."

"Sdělil byste nám, prosím, co si přejete, pane?" řekl Carella. Meyer kráčel dále do služebny. Kling vytáhl pistoli z ramenního pouzdra.

"Okamžitě stůjte, pane!" křikl. Carella už taky třímal pistoli v ruce. "V jaké věci jste přišel, pane?" křikl a pokročil kupředu.

"To jsem já," řekl Meyer. "Nechte těch šaškáren!"

"Jste kdo, pane?" řekl Kling. "Řekněte nám ksakru, oč vám jde!"

"Chci nakopnout pár chytřejších fízlů do prdele," řekl Meyer a šel ke svému stolu. Carella řekl s předstíraným překvapením:

"On je to Meyer?"
"To jsem blázen," řekl Kling.
"Ty máš vlasy?" řekl Carella.
"Vlezte mi na záda," řekl Meyer. "O co kráčí? Člověk si pořídí paruku a vy se hned můžete potentočkovat smíchy."
"Copak my se smějeme?" zeptal se Kling.
"Tobě se zdá, že se smějeme?" zeptal se Carella.
"Jsou to opravdové vlasy" zeptal se Kling.
"Jo, jsou to opravdové vlasy" řekl Meyer nedůtklivě.
"Člověče, my jsme ti ale vážně nalítli," řekl Carella.
"Opravdové vlasy odkud?" zeptal se Kling.
"Jak to mám vědět, odkud? Lidi prodají své vlasy, parukáři z nich udělají paruky."
"Jsou to panenský vlasy?"
"Pocházejí z hlavy nebo odjinud?" zeptal se Carella.
"Mezi váma je člověk jak prodaný," řekl Meyer a vrtěl hlavou.
"Podle mě mu to ohromně sluší," řekl Kling Carellovi.
"Podle mě přímo božsky," řekl Carella.
"Budou tyhle kecy trvat celý dopoledne?" zeptal se Meyer a vzdychl si. "Nemáte nic lepšího na práci? Minulej tejden jste vyfasovali vraždu, tak běžte a někoho zatkněte, budete tak hodný"
"Je kouzelný, když se zlobí," řekl Kling.
"Modrý oči metají blesky," řekl Carella.
"A ta kučeravá hnědá hlavička," řekl Kling.
"Není kučeravá," řekl Meyer. 32 33
"Co to stálo?" zeptal se Kling.
"O to se nestarej," řekl Meyer.
"Panenskéj porost a ne z hlavy musí stát majlant," řekl Carella.
"Těžko se shání," řekl Kling.
"Co tomu říká Sára, že nosíš na hlavě panenskou okrasu?" zeptal se Carella a dali se s Klingem do smíchu.
"K popukání," řekl Meyer. "Typická sprostá policajtská sranda. Člověk si koupí paruku..."
"Kdo to sedí na mý židli?" zaburácel hlas za brněním a do služebny vešel Arthur Brown. Brown se nadarmo nejmenoval "hnědý"; měl hnědou kůži, měřil skoro dva metry a vážil deset kilo přes metr. Zarazil se a na hezkém obličej se mu zračil úžas. "I sakra, my tu máme Zlatovlásku," řekl a vyvalil oči.
"Jdi a přines trochu kašičky," řekl Klingovi. "Ty máš ale roztomilý lokýnky, Zlatovlásko!"
"To už jsme slyšeli, ty halamo," řekl Meyer. Brown přistoupil k Meyerovu stolu. Obcházel ho po špičkách a upíral oči na paruku. Meyer mu nevěnoval ani pohled.
"Nekouše to?" zeptal se Brown.
"Vypůjčil si to v obchodě s domácími miláčky," řekl Kling.
"Haha," řekl Meyer.
"Nevykakal se ti náhodou na hlavu ptáček?" zeptal se Brown.

"Naha," řekl Meyer.
"Češeš si to, nebo jen utíráš?" zeptal se Brown.
"Vy jste tak děsně chytrý," řekl Meyer a potřásl hlavou.
Celé ráno se bál sem jít. Přesně věděl, co ho čeká, až se objeví s parukou na hlavě. Radši by se ve služebně setkal s bankovním lupičem s odpilovanou brokovnicí, než s těmhle vtípkama. Horlivě prohlížel hlášení, co se kde stalo. Zoufale toužil po cigaretě, ale slíbil dceři, že přestane kouřit.
"Proč tu byli pyrotechnici?" zeptal se Brown. Skvělý, pomyslel si Meyer. Aspoň zapomenou na tu zatracenou paruku! ,
"Falešnej poplach," řekl Carella. "Měl by sis zaplítat copánky," řekl Meyerovi. Meyer zavzdychal.
"Tak o co šlo?" zeptal se Brown. , "Můžeš si to vyčesat do drdolu, až půjdeš na bál ke guvernérovi," řekl Kling.
"Antisemiti," řekl Meyer a rozchechtal se s ostatními.
"Guvernér už zase pořádá bál?" zeptal se Brown a všichni se znova rozřehtali.
"Viděls tu fotku?" zeptal se Carella.
"Jakou fotku?" řekl Brown.
"Byla to kabelka a žádná bomba," řekl Kling. "Někdo nám poslal kabelku tý oběšený."
"Nekecej," řekl Brown.
"S její fotkou na legitce," řekl Carella. Podívali se jeden na druhého. Všichni si mysleli totéž. Mysleli na to, že ten, kdo oběsil dívku na lucerně, si přál, aby ji identifikovali.
Minulé tři dny běhali po celém městě a snažili se sehnat něco, od čeho by mohli začít. A teď jim to někdo usnadnil. Poslal jim dívčinu kabelku s průkazem totožnosti. Na světě existovala jediná osoba, která by mohla chtít usnadnit zdejšímu policistům práci, a nikdo se neodvážil pronést její jméno. Ale všichni věřili, že za tím vězí jediná ona.
"Třeba někdo tu kabelku našel," řekl Brown.
"Čet o tom v novinách a napadlo ho, že nám kabelku pošle."
"Ale nechtěl se do ničeho zamíchat."
"V tomhle městě se nechce do ničeho zamíchat nikdo." Možný to je," řekl Carella. Přesto si mysleli, že za tím vězí Hluchý. Lékař, který pro Úřad policejního lékaře provedl pitvu, souhlasil s Blaneyho původní diagnózou, ale poněkud

ji rozšířil: smrt způsobila nejen dislokace a zlomení horních krčních obratlů, ale také rozdrčení míchy, typické pro legální popravu oběšením. Zpráva však uváděla, že podle odhadu smrt nastala osm hodin předtím, než Carella a Genero vyšli ze staveniště a našli mrtvou visící na kandelábru. V telefonickém rozhovoru s Carellou vyjádřil pracovník Úřadu policejního lékaře názor, že oběť byla zavražděna jinde - buď oběšením nebo ranou dostatečně silnou, aby zlomila obratle a rozdrtila míchu - a teprve pak dopravena tam, kde ji našli. Pracovník Úřadu policejního lékaře se velmi pozorně vyhnul slovům "na místě trestného činu", protože podle jeho mínění nebyla skutečným místem trestného činu ta pustá ulice s prázdnými činžáky a zejícími krátery. Jeho názor se shodoval s tím, co si už myslel Carella, protože když si tehdy šli promluvit s nočním hlídačem, neviděli on ani Genero nikde žádného oběšence. 34 35 Adresa na průkazu totožnosti mrtvé dívky dodávala váhy předpokladu, že dívka byla zabita někde jinde a pak převezena do revíru nešťastné sedmaosmdesátky. Žila v bloku bytů vzdáleném od nich asi šest kilometrů západním směrem, v prosperujícím středisku výroby oděvů. Familiárně a historicky se té čtvrti říkalo Kabátová a jejím centrem byly dMny a předváděcí salony, které dodávaly konfekci celé Americe a také mnoha dalším zemím nekomunistického světa. Ale na ulicích severně od továren byly chudé baráky srovnány se zemí a na jejich místě vyrostly luxusní a nákladné byty a drahé restaurace, které se snažily vytvořit atmosféru Zlatého pobřeží a přilákat uměleckou klientelu, která dává přednost bydlení blízko divadel a která vesele překlátila Kabátovou čtvrt' na Kokainovou. Ani Carella, ani Hawes - byl to úterý ráno jeho partnerem, protože Genero měl to štěstí, že svědčil u soudu proti prodáváči hamburgerů, kterého zatkl pro nedovolené podnikání-nevěděli, jestli odhady o tamějším kvetoucím obchodu s kokainem jsou pravdivé nebo ne. (Pokud šlo o ně, bolela je hlava z vlastních problémů, a jeden je ostatně přivedl dnes ráno až sem, blíž středu města.) Byl jasný, zářivý den, jeden z těch, které říjen často uštěďuje občanům tohoto města. Oba byli rádi, že vypadli ze služebny. V takový den si člověk nemohl pomoci a musel se do města zase zamilovat. Mrtvá dívka-podle průkazu totožnosti jí bylo necelých jednadvacet let - bydlela v jednom z těch místních starých domů, které tu dožívaly. Byl to čtyřpatrový činžák z červených cihel, pokrytý sazí a špinou staletí. Bez kabátů a prostovlasí vyšli Carella a Hawes po schůdkách k hlavním dveřím a zazvonili na domovmka.

"Co si myslíš o Meyerových paruce?" zeptal se Carella.

"Jaký paruce? Dělaš si srandu?"

"Tys ji neviděl?"

"Ne. On má paruku?"

"Jo."

"Slyšels to o tom, proč si Indián koupil klobouk?" zeptal se Hawes a dveře se otevřely. Dívka, která v nich stála, měřila tři metry. Nebo tak aspoň vypadala. Oba detektivové k ní museli vzhlížet - a že nebyli žádní trpaslíci! Carella ji odhadl na dvacet, snad jednadvacet. Měla krátké hnědé vlasy, zářící hnědé oči a hubený vlčí obličej. Na sobě džíný a tričko s nápisem Ramseyova univerzita, v ruce plátěnou tašku s natištěným slovem Knihy.

"Policie," řekl Carella a ukázal služební odznak. "Hledáme domovnfka."

"My domovmka nemáme," řekla dívka.

"Zvonili jsme na domovníkův zvonek," řekl Hawes.

"Domovníkův zvonek tu je, ale to neznamená, že je tu taky domovník," řekla dívka a otočila se k Hawesovi. Hawes měl pocit, že ho pokládá za moc malého. A moc starého. A pravděpodobně moc hloupého. Málem pokrčil rameny. "V tomhle domě není domovmka už aspoň rok," řekla dívka. A protože obyvatelé tohoto města svedou na policii, co jen můžou, dodala: "Třeba se tu právě proto tolik krade."

"Tohle není náš revír," ohradil se Hawes.

"Tak co tady potom děláte?" zeptala se dívka.

"Vy tu bydlíte, slečno?" zeptal se Carella.

"To se ví, že tu bydlím," odpověděla. "Proč bych tu podle vás jinak byla? Kvůli donášce zboží?"

"Znáte Marcii Schafferovou, nájemnici?"

"Jápak by ne. Bydlí v bytě 3 A, co kdybyste si s ní promluvili osobně? Já jsem na odchodu, přijdu pozdě na přednášku."

"Kdy jste ji viděla naposledy?" zeptal se Carella.

"Ve čtvrtek ve škole."

"Ramseyova univerzita?" zeptal se Hawes s pohledem na tričko.

"Geniální dedukce," řekla dívka.

"Studovaly jste spolu"

"Můžete hádat."

"Jak dlouho se znáte?" zeptal se Carella.

"Od prvního roku. Ted jsem v druhém. Obě jsme v druhém."

"Pochází odsud? Z města?"

"Ne. Z nějakého městečka v Kansasu. Zapadákova."

"A co vy?" zeptal se Hawes.

"V městě narozená, městem odkojená."

"Je to poznat."

"Však jsem na to hrdá," řekla.

"Co měla na sobě ve čtvrtek, když jste ji viděla?"

"Běžeckej dres, proč? Obě jsme v běžecském družstvu."

"V kolik hodin to bylo?"

"Asi ve čtyři odpoledne, na tréninku. Proč?"

"Viděla jste ji ještě potom?"
"Jely jsme spolu domů metrem. Poslyšte, co..."
"Viděla jste ji ještě potom? Někdy ve čtvrtek večer?" 36 37

"Ne."
"Viděla jste ji odcházet z domu ve čtvrtek večer?"
"Neviděla."
"V kterém bytě bydlíte vy?"
"3 B, hned naproti ní přes chodbu."
"A říkáte, že ona bydlela v bytě 3 A?" Náhle postřehla minulý čas.
"Ona tam ještě bydlí," řekla.
"Viděla jste nebo slyšela někoho před jejím bytem ve čtvrtek večer? Nebo, že by u ní někdo klepal na dveře? Kdokoli..."
"Ne." Oči se jí zúžily. "Proč mi dáváte tyhle otázky?"
Carella nabral zhluboka dech. "Marcia Schafferová je mrtvá," řekl.
"Děláte si srandu," řekla dívka. Oba detektivové se na ni jen dívali.
"Marcia není mrtvá," řekla. Nepřestávali se na ni dívat.
"Děláte si srandu," řekla ještě jednou.
"Řekla byste nám, jak se jmenujete, slečno?" zeptal se Carella.
"Jenny Comptonová," řekla a hned nato: "Ale Marcia není mrtvá, to musí být omyl." "Slečno Comptonová, jsme si jisti, že je mrtvá..." "Ne," řekla Jenny a zavrtěla hlavou.
"Bydlela tu slečna Schafferová?" zeptal se Hawes.
"Ještě bydlí," řekla Jenny. "Druhý patro, byt 3 A do ulice.
Není mrtvá."
"Máme její fotku..."
"Není mrtvá," trvala Jenny na svém.
"Je tohle Marcia Schafferová?" zeptal se Carella a ukázal jí lesklý snímek, jeden z těch, které na místě udělali policejní fotografové. Nebyl to hezký snímek. Jenny ucukla, jako kdyby dostala ránu do obličeje.
"Je to Marcia Schafferová?" zeptal se Carella ještě jednou.

"Vypadá jako ona, ale Marcia není mrtvá," řekla Jenny.
"Je Marcia Schafferová taky tohle?" zeptal se Carella a ukázal jí průkaz totožnosti.
"Ano, to je Marcia, ale..."
"Adresa je..."
"Ano, Marcia tu bydlí, ale já vím, že není mrtvá."
"Jak to víte, slečno Comptonová?" zeptal se Hawes.
"Viděla jsem ji minulý čtvrtek odpoledne, prokristapána, tak nemůže být..."
"Byla zavražděna někdy ve čtvrtek ve..."
"Já nechci, aby byla mrtvá," řekla Jenny a dala se najednou do pláče. "Proč jste sem museli chodit, vy..." Měřila snad tři metry, ta dívka, bylo jí snad jednadvacet, té ženě, vychovalo ji tohle veliké město, jazyk měla velkoměstsky nabroušený, ale podle toho, jak vypadala teď, mohla zrovna tak dobře být na cestě do mateřské školky. Zakrývala si pravou rukou obličej a vzlykala, v levé svírala tašku s knihami, stála, špičky nohou trochu k sobě, a plakala, až srdce usedalo. Detektivové se na ni dívali a mlčeli, bylo jim trapně, cítili se jako sloni v porcelánu a přemísobrovití na tuhle holčičku, která před nimi tak bezostyšně brečí. Čekali.
Byl takový nádherný den.
"Ne a ne a ne," řekla Jenny. "To není pravda, že ne?"
"Bohužel," řekl Carella.
"Jak... jak...?" Popotáhla a pak si klekla, sáhla to tašky, vytáhla balíček papírových kapesníků, vyškubla jeden, vysmrkala se a pak si utřela oči. "Jak se to stalo?" zeptala se. Na vraždu nepomyslí nikdy nikdo, pokud není sám tím, kdo ji spáchal. Každého napadne automobilová nehoda nebo něco v metru, v metru přece lidé pořád padají pod vlaky. Nebo výtahová šachta, v šachtách výtahů jsou neštěstí na denním pořádku. Takhle uvažují, když za nimi přijdete a oznámíte, že ten a ten je mrtvý, nikomu nepřijde na mysl vražda. A když jim řeknete rovnou, že toho člověka někdo zabil, ne že je mrtvý, ale výslovně, že ho někdo zabil, když už vědí, že to byla vražda, vždycky je napadne pistole nebo nůž nebo jed nebo holé ruce, napadne je, že ho někdo utloukl nebo uškrtil. Jak

jim vysvětlíte, že ho někdo oběsil? Jak vysvětlíte jednadvacetiletému děvčeti, které si utírá nos do roztrhaného papírového kapesníčku, že jste našli její kamarádku oběšenou na kandelábru? Ztracená práce!
"Zlomené krční obratle," opakoval Carella to, co mu ráno řekli z Úřadu policejního lékaře. "Rozdrcená mícha."
"Ježíši!" Pořád ještě neřekl Jenny, co někdo provedl její přítelkyni. Podívala se na něho pátravě; ti dva detektivové by tu nestáli na prahu domu a nekladli jí otázky, kdyby šlo o normální neštěstí. Konečně pochopila, že smrt Marcie Schafferové má někdo na svědomí. 38 39
"Někdo ji zabil, vidíte?" zeptala se.
"Ano."
"Kdy?" "Někdy ve čtvrtek večer. Lékař to odhaduje na sedm hodin." "Ježíši," řekla znova.

"Vy jste ji ve čtvrtek večer vůbec neviděla?" zeptal se Hawes.
"Ne. Kde... kde se to stalo?"
"Nevíme."
"Chci říct... kde jste ji našli?"
"Venku, mimo centrum."
"Na ulici? Někdo ji přepadnul na ulici?" Carella si vzdychl.
"Našli jsme ji oběšenou na sloupu pouliční lampy," řekl.
"Ach bože," řekla Jenny a zase se rozplakala.

Kapitola 4

Daniel McLaughlin byl kulatý mužik hodně přes padesát. Měl na sobě tmavé kalhoty a hnědé boty, nadměru křiklavé sportovní sako, košili broskvové barvy, kravatu, která vypadala, jako by ji navrhl abstraktní malř (navíc vylepšenou všelijakými skvrnami od jídla), a tmavohnědý letní slamák s úzkou krepou a pérem v barvě košile. Když došel až k detektivům, kteří na něho čekali na schůdkách před domem, byl upachtěný, v obličeji pomačkaný a zpocený. Přeměřil si je malýma hnědýma očkami a pak mrkl na přetékaj ící popelnice vyrovnané vedle železného zábradlí, které uzavíralo suterénní dvoreček. Vypadalo to, že pohled na popelnice, z nichž se valily na chodník všechny možné odpadky, mu působí radost. Od Jenny se dověděli, že Marcia Schafferová se nastěhovala do bytu s regulovaným nájemným asi ve stejnou dobu jako Jenny, tedy před víc než dvěma roky, kdy obě dívky začaly na Ramseyově univerzitě studovat na stipendium lehkou atletiku. Předtím žila Marcia skutečně v malém městě v Kansasu - ne v Zapadákově, jak řekla Jenny, když všechno bylo ještě nezávazné a k smíchu a nezastíněné zprávou o násilné smrti - ale v místě, které se jmenovalo Manhattan a řícalo si Little Apple. Carella a Hawes si ověřili, že jakýsi Manhattan v Kansasu skutečně existuje. Podle Jenny se majitel domu - právě ten Daniel McLaughlin, který tu stál a obdivoval svinstvo, valící se z jeho popelnic - v posledním roce nebo ještě déle pokoušel vystřihnout všechny své nájemníky, aby mohl rozdělit velké staromódní byty na menší jednotky a vytlout z nich vyšší příjem. Až doposud byl převážně neúspěšný. S výjimkou jedné stařenky, která se odebrala do domu s pečovatelskou službou, zbytek nájemníků se kategoricky odmítl odstěhovat ze čtvrti, která se najednou stala přitažlivou, a kde se platily činže, jaké by se nenašly jinde než v nejhorších částech města - těch bylo ovšem až. Ve snaze zbavit se nájemníků, kteří byli zřejmě rozhodnutí nehnout se ani o píd, McLaughlin nejdřív vyhodil domovmka a pak se pustil do nesmírně tvůrčích osobních akcí, které poslední rok vyústily v lom, že v nejrůznějších hodinách uzavíral vodu, zrušil odvoz odpadků a nedodržel zahájení topné sezóny 15. října, čímž porušil městský zákon. Dnes byl 11. říjen a tak se teprve mělo ukázat, jestli letos začne topit jaksepatří, i když mírné počasí činilo tuto záležitost jaksi akademickou.

Odpadky se mezitím povalovaly po celém chodníku.

"Vy jste ty detektývové?" zeptal se McLaughlin a šel k nim po schůdkách nahoru.

"Pan McLaughlin?" zeptal se Carella.

"No." Nepodal jim ruku. "Abyste věděli, tak se mi vůbec nelíbí táhnout se až sem jen proto, abych vám dal klíč."

"Jinak se do bytu nedostaneme," řekl Hawes. Navštívili ho, než šli na oběd do putyky za rohem, i když okolí přetékalo vybranými francouzskými restauracemi. Dali si hamburgera a opékané brambůrky a zapili to kolnu. Při obědě se Carella mýnil zeptat Hawese, proč si ten Indián koupil klobouk, ale měl plnou hlavu myšlenek na to, že strava normálního policajta ve službě není nic, nad čím by evropští šéfkuchaři propukali v jásot. Byla jedna hodina odpoledne a Daniel McLaughlin si stěžoval, že musel přijít "až sem" ze své kanceláře asi šest bloků odsud.

"Především se mi nelíbí pomýšlení, že je mrtvá," řekl McLaughlin.

"To se ví, jsem docela rád, že se mi uvolnil byt, ale sotva tam bude někdo chtít bydlet, když tam před ním bydlela mrtvá, že jo?" Zřejmě ho nenapadlo, že Marcia Schafferová byla živá, když tam bydlela.

"S vraždama je potíž," řekl Carella. 40 41

"Jo jo," řekl McLaughlin. Ironie mu unikla. "Tuhle mám ten klíč, tak jdem. Doufám, že to nebude trvat věčnost."

"Tak asi dvě hodinky," řekl Hawes. "Nemusíte s náma zůstat. Když nám necháte klíč, postaráme se, abyste ho dostal zpátky."

"To určitě," řekl McLaughlin, ale nevyslovil podezření, že všichni policajti jsou zloději. "Odvedu vás nahoru, pojďte," řekl. Následovali ho do domu. Že Jenny Comptonová měla pravdu, bylo zjevné už v malém vstupním vestibulu, kde ze stropu visel kabel, na němž nebyla žárovka. Několik schránek na dopisy mělo utržené zámky. Skleněná tabule vnitřních dveří byla prasklá a klika visela na jediném šroubku. Dalším potvrzením snahy pana McLaughlina ztrpčit život neústupným nájemníkům bylo ošlapané a špinavé linoleum na schodišti, nemytá okna na odpočívadlech, rozviklané zábradlí a odhalené elektrické vedení. Carellu udivilo, že někoho z domu nenapadlo zavolat na úřad ombudsmana.

Vyměnil si pohled s Hawesem, který ponuře přikývl.

McLaughlin se zastavil přede dveřmi do bytu 3 A, vylovil z kapsy klíč, odemkl a přelétl pohledem z jednoho detektiva na druhého, jako by se narychlo snažil odhadnout, co jsou zač.

"Heledte se," řekl, "já mám říu jinech starostí. Když vám tu nechám ten klíč, opravdu ho dostanu nazpátek?"

"Čestný skautský," řekl Hawes a ani nemrkl.

"Najdete mě v McLaughlinově realitní kanceláři na Bower Street," řekl McLaughlin a podal mu klíč. "No jo, vždyť to víte, když jste tam pro mě byli. Zdůrazňuju, že za škodu, kterou tady uděláte, neodpovídám. Pro případ, že by si později příbuzný tý holky stěžovali."

"Dáme si pozor," řekl Carella.

"Nezapomeňte mi vrátit klíč."

"Dostanete ho, určitě," řekl Hawes.

"To doufám," řekl McLaughlin a odešel potřásaje hlavou.

"Milej člověk," řekl Carella.

"Ohromnej," řekl Hawes a vešli do bytu. Jak se zmínila Jenny, byl prostornější než byty v mnoha novějších domech. Vstupní dveře se otevíraly do slušně velké předsíně, odkud se šlo do obývacího pokoje. Byt se zdál ještě větší, než ve skutečnosti byl, protože byl úsporně zařízený, přesně tak, jak se dalo čekat od univerzitní studentky odkázané na stipendium.

U jedné stěny stála pohovka, po obou jejích stranách dvě ošoupaná křesla. V protější stěně byla dvě ohromná okna, jimiž proudilo do místnosti jasné říjnové 42 slunce. Na podlaze pod okny stály v řadě květináče s kytkami. Hawes k nim přistoupil a sáhl si na hlinu: nezdálo se, že by je byl v posledních dnech někdo zalil.

"Myslíš, že by ji McLaughlin chtěl dostat z bytu tak moc, nebo ne?"

"Ten, kdo ji vytáhnul na provaze až nahoru, byl pořádně silák," řekl Carella a zavrtěl hlavou.

"Tloušťka neznámá slabost," řekl Hawes.

"Pasuje ti na vraha?"

"Nepasuje."

"Moc to nehraje," řekl Carella. - "Já vím. Ale na druhý straně dělá co může, aby nájemníky vyšouplul."

"Měli bychom za tím jít, někoho upozornit. Nechci, aby se mu taková lumpárna podařila."

"Znáš někoho na radnici?"

"Rollie Chabrier by mohl někoho znát." Měli na mysli právníka z obvodního státního zastupitelství, s kterým měli oba v minulosti co dělat. Ted chodili po obýváku, nic určitého nehledali, jen čenichali tak, jak to dělají divoká zvířata, když se octnou v neznámém teritoriu. Technicky nazíráno nebylo místo trestného činu, místo trestného činu bylo asi o šest kilometrů dál směrem k předměstím, tam, kde ve čtvrtce objevili tělo visící na sloupu pouličním osvětlení. Ale policejní lékař vyslovil domněnku, že Mareia Schafferová byla zavražděna někde jinde a teprve pak dopravena tam, kde ji našli. Bylo tedy docela možné, že ji někdo zabil tady v bytě, ačkoli se na první pohled nezdálo, že by tu došlo k prudkému zápasu. Přesto je ta nevyslovená otázka zaměstnávala. Nakonec se s ní vyťasil Hawes.

"Myslíš, že bychom sem měli poslat techniky Než něčím hneme?" Carella o tom uvažoval.

"Strašně nerad bych makal na něco, z čeho by se vyklubal důkaz," řekl Hawes.

"Radši je zavoláme," souhlasil Carella a šel k telefonu.

Než zdvihl sluchátko, zabalil si ruku do kapesníku a číslo výjezdové jednotky volil tužkou, tím koncem, kde je guma. Technici dorazili asi za dvacet minut. Stáli uprostřed obývacího pokoje a rozhlíželi se kolem jako předtím Carella a Hawes, sáli do sebe ovzduší, seznamovali se s prostředím.

Carella s Hawesem se 43 pičeho nedotkli, na nic nesáhli.

Dokonce se ani neposadili na některou židli. Stáli tam, kde byli, když Carella telefonoval.

"Jsme tu první?" zeptal se jeden technik. Carella si vzpomněl, že se jmenuje Joe. Joe tak nebo onak. "Ano," řekl Carella. "Totiž my jsme tady už asi půl hodiny." "Myslím kromě nás a vás."

"Jinak nikdo," řekl Carella.

"Sahali jste na něco?" zeptal se druhý technik. Carella ho nepoznal.

"Jen na venkovní kliku."

"Takže chcete všechno sakumprask?" zeptal se první technik.

"Poprášit? Vysát? Všecko od A až do Zet?" Usmál se na kolegu.

"Žel můžeš vynechat," řekl kolega a oplatil mu úsměv.

"My si nejsme jistý, jestli je to místo trestného činu," řekl Carella.

"Tak co nás sem taháte?" řekl první technik.

"Mohlo by být," řekl Hawes.

"Tak to vezmem z toho většího," řekl první technik. "Z většího na to šup. ale důkladně." Přiložil si prst k nosu, aby zdůraznil, jak důkladně.

"Radši jim dej rukavice," řekl druhý technik. První technik vytáhl bMě bavlněné rukavice a podal je Carellovi.

"Kdybyste si náhodou chtěli zahrát na detektivy," řekl a mrkl na svého partnera. Druhý pár rukavic podal Hawesovi.

Oba detektivové si je pod bedlivým dohledem techniků natáhli.

„Smím prosit o první taneček?" řekl druhý technik a pak šel dolů k nákladnímu autu pro všechna hejblátka, která budou potřebovat. Na poličce nad krbem, který byl naproti pohovce, si Carella a Hawes zatím prohlíželi ceny svědčící o běžeckých výkonech Marcie Schafferové. Byl tu stříbrný pohár, stříbrná plaketa, několik medailí, které získala jako členka univerzitního běžeckého týmu. Nápis vyrytý na stříbrné plakete oznamoval, že před třemi roky Marcia překonala kansaský rekord. Byla tam i zarámovaná fotografie muže a ženy, pravděpodobně jejich rodičů; Carellovi připomněla, že ještě nezavolal do Manhattanu v Kansasu. Bude to muset počkat. Nijak se na ten telefonický hovor netěšil. Technici se vrátili.

Ten, o němž si Carella myslel, že se jmenuje Joe, řekl:

"Nevymejšíte si něco, že ne?" Druhý technik položil svou výzbroj na podlahu a řekl: "To má být vražda nebo co?"

"Vražda."

"Otisky mrtvol už máte? Pro případ, že bychom našli nějaký divoký."

"Máme její otisky," řekl Carella.

"Stopy násilného vniknutí jsou?"

"Nic podobného jsme neviděli."

"Můžeme leda vynechat okenní rámy"

"Dělejte, jak myslíte," řekl Carella.

"Co leda ksakru hledáme?"

"Stopy po eventúálním návštěvníkovi."

"Návštěvníkem mohlo být celý naše posraný město," řekl první technik a potřásl hlavou. Přesto se dali do práce.

Druhý technik si dokonce pískal, když začal kvůli otiskům poprašovat policiku nad krbem. Do jediné ložnice v celém bytě vedl vchod bez dveří. Ložnice byla velká a vzdušná, s vysokým stropem a týmiž nadměrně vysokými okny do ulice jako vedle. U jedné stěny stála postel, naproti ní prádelnic, oboje z obyčejného dřeva, na jedné straně byly vlnky Ramseyovy univerzity a fotografie Marcie Schafferové v běžeckém dresu; zářila zdravím a radostí. Na jednom snímku ji bylo vidět s rozevlátými vlasy, paže v pohybu, ústa otevřená, jak dohání do finíše a přetrhává pásku. Šedivá tepláková bunda jejího týmu - na zádech červeně vytištěné jméno univerzity a na přednici pod univerzitním emblémem aplikované slovo BĚH - visela na židli u psacího stolu. Na stole ležely otevřené knihy. V psacím stroji byl list papíru. Carella si ho prohlédl. Marcia Schafferová psala seminární práci z antropologie. Člověk stojí na vlastních nohách, protože on jediný je schopen se postavit, řekl si.

Marcella Schafferová už nebude nikdy stát, natož běžet.

Běžkyni někdo srazil, když jí bylo jednadvacet let. Ve skříni v ložnici našli skromné oblečení - několikery šaty, na ramínkách pár sukní a svetřů, lyžařskou parku, plášť do deště, modré džíny, kalhoty, šedivé oteplováčky s emblémem univerzity. Společně prohledali kapsy kabátů a kabátků, kapsy v džínách a kalhotách. Hle. Vyklepali mokasíny a střevíčky na vysokých podpatcích, trenky a tenisky. Nic. Otevřeli kufr na polici ve skříni. Prázdný. Přehli pokoj k prádelnicu a metodicky prohrabali obsah zásuvek. Podprsenky a kalhotky, kombiné a další svetry, blůzičky a punčochové kalhoty, podkolenky a ponožky. V rohu nejvyšší zásuvky našli krabičku antikoncepčních pilulkami. Vrátili se do obýváku, kde se čínili technici, a prohledali všechny 44 45 zásuvky psacího stolu v marné snaze najít záznamový kalendář. Našli malou, v kůži vázanou knížečku se jmény, adresami a telefonními čísly - pravděpodobně přátel a příbuzných. Marcia Schafferová zřejmě znala hodně lidí, většinou však žen, a ani Carella, ani Hawes nevěřili, že by žena mohla být tak silná, aby vytáhla Marciiino mrtvé tělo na sloup pouliční lucerny do výše přibližně osmi metrů. V knížečce našel Carella pod S jméno Schaffer bez adresy a křestního jména, jen číslo a volací kód 913. Byl by se vsadil, že je to kód pro oblast Manhattanu v Kansasu. Bude muset zavolat její rodiče. Brzo. Bude jim muset říct, že jejich milovaná dcera je mrtvá. Zhluboka si vzdychl.

"Máš něco?" zeptal se Hawes. Hrabal se v koši na papír vedle stolu a prohlížel útržky zmačkaného papíru.

"Ne, ne," řekl Carella. Roztrhané kousky papíru byly většinou ručně psané poznámky Marcie Schafferové k seminární práci, kterou psala. Byl tam i seznam věcí na nákup. Dále dopis, který začala psát a pak roztrhala. Začínal slovy:

"Drahá maminko a tatínku, strašně nerada si Vám řeknu o peníze tak brzo..." Byl tam papír s čísly, která sečetla, pak přeškrtnla a znovu sečetla, zřejmě se snažila spočítat, kolik vlastně má. Byla tam kartička z obchodu, který dodává pizzy až do domu. A to bylo všechno. Odešli do koupelny. Na rameni sprchy visely několikery levné bavlněné kalhotky. Na umyvadle pod zrcadlem ležela otevřená krabice superabsorpčních dámských vložek. Carella vzpomínal, jestli lékař říkal něco o menstruaci mrtvé. Najednou si připadal jako vetřelec. Nepřál si vědět o něčem tak soukromém a osobním, jako byla menstruace Marcie Schafferové. Ale v nádobě na odpadky byla použitá vložka. Hawes probíral koš na prádlo vedle váhy, vytahoval jednotlivé kusy prádla a každý prohlédl.

"Tady jsou skvrny od krve," řekl.

"Měla menstruaci," řekl Carella.

"Radši ať se na to v laborce podívají, ne?"

"Jistě," řekl Carella. Hawes začal skládat špinavé kusy prádla na hromádku a vyšel z koupelny zeptat se techniků, co s tím prádlem dělat. Řekli mu, ať ho strčí do povlaku na polštář. Carella se podíval do lékárničky. Nečekal, že najde drogy a skutečně je nenašel, jen obvyklou sbírku volně prodávaných léků, zubní pastu, šampon, kondicionér, lak na nehty. hřebeny, kartáče, náplasti, pružná obinadla - pravděpodobně si při běhání často namohla svaly nebo klouby - ústní vodu, pinety a podobné drobnosti. Sam J. D. Salinger by toho byl s lékárničkou Marcie Schafferové moc nesvedl. Na věšáku na stěně visel koupací plášť. Sundal ho. Byl těžký, tmavomodrý s bílým lemováním na manžetách a šálovém límci.

Podle etikety pocházel z jednoho z největších obchodních domů ve městě. Slova 100 % VLNA byla zdůrazněna mezinárodní značkou. Na etiketě byla dále označena velikost. Carella ohmatl kapsy. Jedna byla prázdná. V druhé byl téměř netknutý balíček cigaret značky Marlboro a zlatý zapalovač. Carella vložil každý předmět do zvláštní obálky.

Hawes se právě vracel do pokoje s povlakem na polštář potisknutým modrými kvítky.

"Měla v kabelce cigarety" zeptal se Carella.

"Co?"

"Kabelka té dívky. Byly v ní cigarety, nevzpomínáš si?"

"Ne. Proč by měla mít cigarety, když běžela?"

"O to právě jde."

"Proč? Co jsi našel?" zeptal se Hawes a cpal prádlo do povlaku.

"Balíček cigaret. Marlboro. A zapalovač Dunhill."

"Není to pánskej koupací plášť?" řekl Hawes a vzhlédl.

"Vypadá to tak."

"Jak byla velká?"

"Stopětasedmdesát." Hawes se znovu podíval na koupací plášť. "To nemůže být její, co myslíš?"

"Podle cedulky je to nadměrná velikost," řekl Carella.

Hawes přikývl. "Laborka to bude chtít, na beton," řekl.

Technici dosud pracovali v obýváku, když jim Carella a Hawes přišli vrátit bavlněné rukavice. Přes hučení vysavače s filtrem mrkl ten, o němž si Carella myslel, že je Joe, na kolegu a řekl: "Vy máte dneska půldenní šichtu?"

"Kdy si myslíte, že skončíte vy?" zeptal se Carella.

"Práce v domácnosti nikdy nekončí," řekl první technik.

"Myslíte, že byste mohli zamknout a klíč nám přinést?"

"Přinést kam?" zeptal se první technik. 46 4 7

"Na sedmaosmdesátku." "Takovou dálku?" řekl druhý technik a obrátil oči v sloup.

"Vemeš si odpovědnost za klíč, Johne?" Aha, John, řekl si Carella.

"Neberu si odpovědnost za nic, a za klíč nejím ze všeho," řekl John.

"Prosím, tak nás zavolejte, než budete hotový," řekl Hawes.

"Pošleme si pro něj strážníka."

"Hele, sedmaosmdesátka má dodávkovou službu," řekl John a zamrkal na kolegu.

"Jaký tam máte číslo?" zeptal se druhý technik.

"177-8024," řekl Hawes. John vypnul vysavač. "Já si to napíšu," řekl. Zalovil v kapse pro tužku. "Nemáte někdo písadlo?" zeptal se. Hawes už psal své příjmení a telefonní číslo služebny na stránku svého notesu. Vytrhl ji a podal Johnovi. "Chtějte jednoho z nás,"

řekl.

"Cotton Hawes nebo Steve Carella."

"Cotton?" řekl druhý technik. "Jako bavlna? Hele, tady ten kámoš se jmenuje Bavlna!" zavolal na Johna.

"Nejsi napůl Indián?" zeptal se John. "Z kmene Mohawků," řekl Hawes nepravdivě. "Čistokrevnej." "Jak to, že nemakáš na stavbě?" zeptal se druhý technik a oba se s Johnem rozesmáli. John se podíval na stránku, kterou Hawes vytrhl z notesu. "Takhle se to píše v mohawštině?" zeptal se.

"Tak to psal můj táta," řekl Hawes. "Kvetoucí Jarní Cotton se jmenoval."

"Jak jinak se jmenuješ ty?" zeptal se druhý technik.

"Velkej Smradlavej Bizon," řekl Hawes a šel za Carellou.

"To mi připomíná," řekl Carella venku na chodbě. "Proč si ten Indián koupil klobouk?"

"Aby mu netáhlo na hlavu," řekl Hawes.

"Au, to bolí," řekl Carella. Slunečního světla ubývalo a on běžel. Odešel z domova ve čtvrt na šest, dojel sem za necelých deset minut a zaparkoval na Groverově u parku. V parku nebyly už v tuto dobu maminky s kočárky, ale zato výrostci s mičudami, milenci procházející se ruku v ruce, starší páni na lavičkách, kteří se v přibývajícím šeru snažili číst své noviny. Včera tu v tuhle hodinu bylo víc lidí než obvykle, byl den Kryštofa Kolumba - lépe řečeno den úředně vybraný na uctění jeho památky - a některé krámy a úřady měly zavřeno.

Zlobilo ho, že už se svátek proslulého muže neslaví tehdy, kdy se slavit má. Jen proto, aby lidi měli dlouhý víkend, to se rozumí! Ne, že on by o takové výhody stál. On je svým vlastním pánem a má svůj vlastní pracovní rozvrh.

Panebože, je to ale den! Ještě ve tři čtvrtě na šest takové světlo, že je jasně vidět každá zákruta a ohyb cestičky, po které běží, do škvárové dráhy má cestička sice daleko, ale v tomhle městě z betonu a oceli je to lepší než nic. Poslední den v říjnu se budou hodiny posunovat nazpátek - to se začne stmívat už kolem páté, no, půl šesté, ale zatím tu ještě máme pohasínající zář slunce a nad hlavou modré nebe bez mráčku. Miloval říjen, miloval v říjnu i město! Běžel stále stejnou rychlostí, tady se nedá vyhrát, není nad kým zvítězit, ani nad hodinami.

Trénink, žádný závod, myslel si, jen sport, běžet po cestičce v parku ze sportu, běžet anonymně. Vysoký stíhlý muž v šedivé teplákové soupravě bez písmen běží lehce a vytrvale tempem, které uklidňuje a utěšuje, stejně jako vědomí toho, co už udělal a ještě udělá. Zastavil se, až když doběhl před policejní stanicí na druhé straně ulice; bylo ji vidět přes nízkou kamennou zed ohraničující park. I v tom pozdním odpoledním světle rozeznal číslice 8 a 7 napsané bílými písmeny na zelených koulích po obou stranách vstupních schodů.

Dva muži v civilu právě vcházeli do budovy, oba byli bez klobouku a neměli sako - ostatně, kdo by potřeboval sako v takovýhle den? Stejně, detektivy si vždycky představoval v kabátech. Jestli to ovšem jsou detektivové? Třeba jsou to jen občani, kteří si jdou stěžovat. Občanů je plné město a každý má nějakou stížnost. Byl by rád věděl, jestli už dostali ten balíček. Odeslal ho v sobotu, jel metrem až do Calms Pointu a hodil ho do schránky tam. Byl tak placatý, že se do schránky dal strčit, postaral se o to. Nejdřív ho doma zvážil a přesvědčil se, jestli ho správně ofrankoval, co kdyby ho nedostali jen proto, že nalezl málo známek? Vrátit ho pošta nemohla, protože neuvedl zpáteční adresu. Proto s ním taky nešel na poštu. Co kdyby mu tam nějaký debil řekl, že zásilku bez zpáteční adresy nemůže přijmout? Neznal tak dobře předpisy, ale 4g 49 nechtěl riskovat nějaké handrkování. Strčí ho do schránky, listonoš pokrčí rameny, řekne si, správně ofrankovaný je, on ho už někdo doručí. Ti, co vybírají velké poštovní schránky, se stejně ani nekouknou, co tam mají. U pošty je to jinak. U přepážky by si mohli všimnout, že zásilka je bez zpáteční adresy, a i kdyby to nebylo proti předpisům, mohli by na to upozornit. Nemáte tam zpáteční adresu, víte o tom? Musel by vysvětlovat, že to má být překvapení nebo bůhvíco, zkrátka vysvětlovat, a ten člověk by si na něj mohl jednou vzpomenout. Lepší strčit to do schránky. Placatý balíček, aby prolezl. Zatím ještě nechce, aby si na něj někdo vzpomněl. Na to, aby si na něj lidi začali vzpomínat, je ještě moře času. Včera byly všechny pošty zavřené, nikde se neroznášelo; věděl tedy jistojistě, že včera balíček být doručen nemohl. Ale dneska pokud toho pošta neměla abnormální množství - ano, dneska by ho už měli mít. Byl by rád věděl, co si o něm pomysleli. Dostat poštou její kabelku! Usmál se při představě, jak se asi tvářili. Příště by mohl nechat identifikaci rovnou na místě. Trochu jim to usnadnit. Aby hned věděli, kdo je oběť. Nechat identifikaci

na ulici pod lampou.

Nechej jim to samozřejmě usnadnit příměš, aspoň dokud se celá akce nezrychlí. Páteční noviny se o mrtvé dívce sotva zmínily.

V ranním tisku nebylo ani slůvko, odpoledne se na prvních stránkách bulvárních plátků neobjevil ani jeden titulek, zpráva, taková senzační zpráva - dívka nalezena oběšená na lampě - se oclta až na osmé straně! Idioti! Příště jim už dojde, že je v tom systém. I poldové to už budou vědět, jestli nejsou ještě zabeđenějši, než si o nich myslí. Příště tomu už věnujou hlavní titulky, na to dá krk! Ještě jednou se podíval na policejní stanici na druhé straně ulice a s úsměvem běžel dál. Už brzo poznají, s kým mají tu čest! Obě ženy se navzájem hodnotily. Annie Rowlesové řekli, že Eileen Burkeová je nejlepší volavkou v útvaru rychlého nasazení. Eileen Burkeové řekli, že Annie Rowlesová je ostřílená policistka v útvaru pro znásilnění, že kdysi pracovala v loupežích a vlastnoručně zastřelila dva lotry, kteří se snažili vyloupit banku. Annie měla před sebou ženu 173 cm vysokou, s dlouhými nohama, pěknými řadry, zaoblenými boky, rezavými vlasy a zelenými očima. Eileen stála proti ženě s očima barvy jilu za brýlemi, které jí dodávaly učeného vzhledu, s vlasy černými jako půlnoc a zastřiženými do ofiny, s pevnými prsy a štíhlou chlapeckou postavou. Obě jsme přibližně stejně staré, usoudila Eileen, o nějaký rok víc nebo míň, Vrtalo jí hlavou, jak mohl někdo, kdo vypadá jako účetní, vytáhnout služební revolver a odbouchnout dva ke všemu odhodlané zločince, které čekalo až dvacet let těžkého žaláře.

"Co si o tom myslíš?" zeptala se Annie.

"Říkáš, že tenhle opakovaný případ není jediný?" řekla Eileen. Pořád ještě hodnotily jedna druhou. Eileen soudila, že nemá na vybranou. Jestliže si ji Annie Rowlesová vyžádala a jestliže ji poručitel určil na tuto práci, tak je to hotová věc, oba mají vyšší hodnotu než ona. Přesto ráda věděla, s kým pracuje. Annie zase přemýšlela, jestli je Eileen tak dobrá, jak se o ní tvrdí. Na volavku je až příliš nápadná. Když ji chlap zmerčí, jak se promenuje na vysokých podpatcích a natřásá poprsím, v minutě ji odhadne a vezme nohy na ramena.

Mají co dělat s docela zvláštním typem násilníka a Annie si nepřála, aby to nějaký amatér zpackal.

"Máme tři ženy, které tvrdí, že je tentýž chlap znásilnil víc než jednou," řekla Annie, "a popis ve všech případech souhlasí. Možná že jich bude víc, ještě jsme to u našeho doktora nezjišťovali."

"Kdy to budete zjišťovat?" zeptala se Eileen. Ráda věděla, s kým pracuje, jak jsou tí lidé schopní. Po ulici nebude chodit Annie, ale ona.

"Už se na tom pracuje," řekla Annie. Eileeninu otázku schvalovala. Věděla, že na Eileen žádá, aby se dobrovolně vystavila nebezpečí. Ten chlap už jednu oběť pořezal, zůstaly jí jizvy v obličeji. Na druhé straně, práce je práce. Jestli se Eileen v útvaru rychlého nasazení nelíbí, může požádat o přeložení jinam. Annie netušila, ie právě o této možnosti Eileen uvažuje, ale z důvodů, které by Annie nepochopila.

"Po celém městě nebo v určité lokalitě?" zeptala se Eileen.

"Všude a v kteroukoli dobu."

"Ale já jsem jen jedna," řekla Eileen.

"Budou i další volavky. Ale pokud jde o tebe, chtěla jsem..."

"Kolik?"

"Šest, jestli je seženu."

"Včetně mě?"

"Ano."

"Kdo jsou ty ostatní?" 50 51

"Mám tu jejich jména, jestli se chceš kouknout," řekla Annie a podala jí list papíru popsaný strojem. Eileen si ho pozorně přečetla. Zнала všechny kolegyně na seznamu. Většinou byly dobré. Znaly svou práci. Jedna ne. Neřekla svůj názor nahlas, nač dělat někomu špatnou reklamu.

"No ano," řekla.

"Zdají se ti dohry?"

"Zdají," řekla. Zaváhala. "Connie je trochu nezkušená," dodala taktně. "Snad bys ji mohla nechat na něco míň složitýho. Policajtky je dobrá, ale ten chlap má nůž, jak říkáš..."

"A už ho taky použil," řekla Annie.

"Právě, tak nasad Connii na něco jednoduššího." Porozuměly si. Jednodušší znamenalo míň nebezpečné. Nikdo nestojí o to, aby policistku někdo pořezal jen proto, že nedokáže obstát v takovémhle případě.

"Jak jsou starý?" zeptala se Eileen. "Myslím oběti."

"Ty tři, který pokládáme za jistý... počkej, já se kouknu," řekla Annie a vzala další popsaný papír. "Šestačtyřicet, osmadvacet a ta poslední - Mary Hollingsová z minulý soboty - osmatřicet. Tu znásilnil už třikrát." „Cože? Pokaždý tentýž chlap? Víš to jistě?"

"Podle popisu."

"Jak říkají, že vypadá?"

"Kolem třicítky, černý vlasy, modré oči."

"Běloch?"

"Běloch. Výška sto osmdesát až sto devadesát, tady se popisy různí. Kolem devadesáti kilo. Svaly, velkou sílu."

"Nějaký poznávací znamení? Jizvy? Tetování?"

"Žádná se o ničem nezmínila."

"Pokaždé tentýž chlap," řekla Eileen, jako by tomu opakováním chtěla dodat na věrohodnosti. „To je neobvyklý, že? Chlap, co se vrací k stejné oběti." "Je to neobvyklý," řekla Annie. "Proto jsem si myslela..."

"Násilníci obyčejně..."

"Já vím."

"Je jim úplně jedno, na koho padnou. S chtitěm to nemá nic společného..."

"Já vím."

"Podle našeho doktora to vypadá, že má své oblíbenkyně nebo co. To ale neodpovídá psychologii."

"Já vím."

"Tak jaký máte plán? Sledovat oběti nebo křížovat po okolí?"

"My si nemyslíme, že oběti jsou náhodný," řekla Annie.

"Proto bych chtěla, abys..."

"Takže křížovat ne?" Annie přisvědčila. "Ta poslední - Mary Hollingsová - je zrzavá."

"Ach," řekla Eileen. "O.K., už chápu."

"Přibližně stejně velká jako ty," řekla Annie. "Trošku menší. Kolik měříš? Kolem sto osmdesátí?"

"Ráda bych," řekla Eileen a usmála se. "Sto sedmdesát pět."

"Ona měří něco málo přes sto sedmdesát."

"Postavu jako já?"

"Plnoštlhá, řekla bych."

"Při těle," řekla Eileen a usmála se.

"To určitě ne," řekla Annie a vrátila jí úsměv.

"Vy tedy chcete, abych dělala Mary Hollingsovou, ano?"

"Jestli myslíš, že by ti to prošlo."

"Ty znáš Mary, já ne."

"Podoba je přiměřená," řekla Annie. "Zblízka by na to přišel v tu ránu, ale to už by mělo být pozdě."

"Kde bydlí Mary?"

"Laramie Crescent 1840."

"87. revír?"

"Ano," ;,Mám tam přítele," řekla Eileen. Už zase přítele, pomyslela si Annie. Milýho. Že by ten blond detektiv, co byl ve služebně? King se jmenoval? Herb King?

"Je ta Mary zaměstnaná?" zeptala se Eileen. "Protože jestli dělá na počítači nebo něco po..."

"Je rozvedená a žije z alimentů."

"Má kliku," řekla Eileen. "Budu muset vědět, jak žije, co dělá..."

"To ti poví ona sama," řekla Annie.

"Kam ji zatím schováme?"

"Odjíždí pozítří do Kalifornie, má tam sestru."

"Dejte jí radši paruku, kdyby náhodou hlídal její byt, až bude odjíždět."

"Provedem."

"A co ostatní nájemníci? Nepoznají, že nejsem...?" "Mysleli jsme si, že bys mohla vystupovat jako její sestra."

Pochybují, že by se dal do řeči s nájemníkem." 52 53 =F.

"Je tam nějaký hlídač?" "Není."

"Obsluha výtahu?"

"Ne." ;,Takže půjde jen o mě a o ně, o uájemky chci říct."

"A o něho," řekla Annie.

"A co její mužský přítel a podobně? A kluby a jiná místa, kde ji znají?"

"Řekne všem známým, že jede pryč. Kdyby někdo volal, když budeš v bytě, tak jsi její sestra."

"A co když zavolá on?"

"Ještě to neudělal a my si myslíme, že to ani neudělá. Není z těch, co funí do telefonu."

"Jiná psychologie," řekla Eileen a přikývla.

"Podle nás můžeš klidně chodit všude tam, co chodila ona, nemyslíme si, že by šel za tebou až dovnitř. Hezky se tam zdrž, dej si udělat manikýru nebo něco, a pak zase vyjdi ven."

"Jestli tě sledoval, počká na tebe venku. Mělo by to fungovat, aspoň doufám."

"Nikdy jsem neměla co dělat s takovým člověkem."

"Já taky ne."

"Budu potřebovat naprosto přesnou informaci," řekla Eileen.

"O Mary Hollingsově a taky o těch dvou dalších."

"Připravuje se to. Až dosud jsme v tom neviděli žádný systém, ale teď... totiž..." Eileen postřehla trhlinu v neprůstředném povrchu.

"Já jen..."

"Ty druhý dvě... jedna bydlí v Riverheadu, druhá v Calms Pointu, město je veliký. Až do soboty jsem si neuvědomila... prostě mi to předtím nedošlo. Že jde o souvislou řadu. Že napadne každou ženskou víckrát než jednou. Pochopila jsem to, jako když do mě praští blesk. Víme už, že je v tom systém, a tak porovnáváme, co mají ty tři oběti společného, a u těch, o kterých víme s jistotou, že je znásilnil tentýž chlap, hledáme v jejich životě, proč si vybral zrovna je. Je to přinejmenším začátek."

"Máte to v počítači?" zeptala se Eileen. ;,Nejen tyhle tři," řekla Annie a přikyvovala. "Evidujeme všechny případy"

hlášený od nového roku. Jestli se najdou další ženy, který znásilnil už po několikátý..."

"Kdy ty materiály dostanu?" zeptala se Eileen.

"Jen co mi přijdou." , "Kdy to bude?"

"Já vím, že ti jde o krk," řekla Annie tiše. Eileen mlčela.

"Vím, že má nůž," řekla Annie. Eileen pořád mlčela.

"Neriskovala bych tvůj život o nic víc než svůj," řekla Annie a Eileen si vzpomněla na to, jak se Annie postavila dvěma ozbrojeným lupičům v nramorem vykládané hale banky.

"Kdy mám začít?" zeptala se.

Kapitola 5

Další oběšená se objevila v západním Riverheadu. Na 101. policejní revír přišla hláška časně ráno 14. října. Nebyl to zrovna ten nejidiotičtější revír na světě, ale žádný z tamějších policistů neviděl mrtvolu visící na pouliční lampě. Viděli už ledacos, ale něco takového ještě nikdy. Byli překvapeni a žasli. Aby policisté ze stojedenáctého byli překvapeni a žasli, muselo se stát něco nebývalého. Do západního Riverheadu to bylo přes most sv. Tomáše, který ho odděluje od Isoly, pár kroků. Na druhém konci mostu žilo v nevládné pustině, neplodné jak měsíční krajina, půl milionu lidí. Dvaatřicet procent těchto lidí žilo ze sociální podpory od města, z práce schopných jich bylo zaměstnáno jen dvacet osm procent. Ulice zaneřáděné odpadky lemovalo šest tisíc opuštěných domů bez topení a bez elektřiny, v nichž nalezlo - podle odhadu - útočiště 17.000 narkomanů, pokud se ovšem nepotloukali po ulicích se smečkami zdivočelých psů.

Statistiky ze západního Riverheadu byly otřesné: v uplynulém roce 26.347 nových případů tuberkulózy, 3.412 případů podvýživy, 6.502 pohlavních nemocí. Z každých sto dětí narozených v západním Riverheadu zemřely tři ještě jako nemluvňata. Ty, které přežily, čekal život nelítostné chudoby, bezmocného hněvu a beznadějněho zoufalství. Právě místa jako západní Riverhead byla příčinou, že se Rusové mohli chvástat, oč prospěšnější masám je komunistické 54 55 r. I. zřízení. Ve srovnání se západním Riverheadem bylo území 87. revíru mléčnou farmou ve Wisconsinu. Jenže Carella a Hawes byli teď tady, protože nějaký důvtipný detektiv ze 101. pátračky si vzpomněl, že někde četl něco o dívce, kterou našli na sedmaosmdesátce oběšenou na kandelábru, a okamžitě zavolal na kriminální ústřednu, že mají další. Nikdo totiž nelezle hoII,I rempádem do zeli tomu, kdo už vyšetřuje nějaký případ, a vůbec kdo potřebuje oběšence v západním Riverheadu, kde zločinnost přil mo bují a policajti mají co dělat osmadvacet hodin denně? Že je to exotický případ? Vlezte nám někde s exotikou, jen ať si to vyliže sedmaosmdesátka! Carella a Hawes se dostavili chvilku po sedmé ráno. Z oddělení vražd tam už byli a odešli.

V tomhle městě se každý trestný čin, velký nebo malý, zločin nebo přestupek přenechává tomu revíru, kterému byl hlášen - pokud v nějakém jiném revíru už nedošlo k něčemu, co s tím zřejmě souvisí. Oddělení vražd bedlivě přihlíželo přes ramena detektivů vyšetřujícího revíru, kde bylo třeba, pomohlo, ale technicky patřil případ příslušným detektivům a oddělení vražd mělo jen dohlížecí úlohu. Carella a Hawes měli to štěstí, že případ příslušel jim - a zas za říjnového dne, nádherného, až srdce usedalo. Na místě činu se dosud nacházel detektiv Charlie Brougham, Carella s ním už pracoval na sérii vražd spáchaných pouličním gangem mladistvých. Odhadovalo se, že na území 101. revíru existuje 9.000 členů těchto gangů, a snad proto vypadal Charlie Brougham vždycky tak unaveně. Možná také, že sloužit funebráka bylo v 101. revíru horší než jinde.

Brougham vypadal ještě unaveněji, než když ho Carella viděl naposledy. Byl to velký, statný policista s rozčuchanou hnědou kšoricí a dvoudenním strništěm na bradě. Měl na sobě bledě modrou větrovku, tmavomodré kalhoty a mokasíny. Carellu poznal okamžitě, šel k němu a podal mu ruku, pak i Hawesovi.

"Promiň, že vás otravuju s tímhle svinstvem," řekl, "ale myslím, že to podle předpisu patří vám."

"Je to naše, je," řekl Carella a podíval se vzhůru na mrtvolu.

"Předtím to byla taky holka, že jo?" řekl Brougham.

"Jo," řekl Carella.

"Ještě jsme ji neodfízli, doktor a všichni čekají na vás."

Nevěděli jsme, co budete chtít dělat." I "Výjezdovka už tu byla?" zeptal se Hawes. 56 s .;.A "Byla," řekl Brougham.

"Totiž byla ještě před minutou. Asi šli na kafe."

"Potřebujeme ten uzel," řekl Carella. "Vemte to někde uprostřed špagátu."

"Já to klukům řeknu," řekl Brougham. Carella byl rád, že tu není nikdo, kdo by konstatoval barvu dívčiných kalhotek; byly jasně modré jako obloha, která se klenula nad lampou. Díval se na Broughama, jak jde k pohotovostnímu vozu. Chlapi si dali na čas, než vytáhli žebřík, síť a štipáčky. Takhle brzo ráno se přece nebudou honit!

"Kdo ji našel?" zeptal se Carella Broughama.

"Jeden slušnej občan zavolal," řekl Brougham, "šel kolem do práce. To je tady přímo zázrak! Bydlí asi osm bloků odsud, v ulici, která ještě není totálně devastovaná-a všim si, že tady někdo visí. Skutečně nám zavolal, věřil bys tomu?"

"V kolik hodin to bylo?" zeptal se Hawes.

"Čtyři minuty po šestý. Myslel jsem si, že mám po šichtě, už jsem začal psát zprávu, a bác ho, oběšenec na kandelábru!"

Sáhl si do kapsy a vytáhl úřední obálku. "Tohle budete asi chtít?" řekl.

"Našel jsem to pod lampou."

"Co je to?"

"Peněženka tý holky. Neotevřel jsem ji, nechtěl jsem na nic makat, ale mužskýho, kterej by měl červenou náprsní tašku, neznám, vy jo?" Policisti z pohotovostního vozu spouštěli oběšenou. Najednou byla dole a dlouhá sukně se jí při pádu rozlétla kolem dlouhých nohou. Sít se prohnula pod její váhou.

Policisté opatrně položili síť na zem. "Žádný nebezpečí, že by ho někdo viděl, co?" řekl Brougham.

"V těchhle barákách jsou akorát krysy, psí hovna a švábi."

Dostavil se i asistent policejního lékaře. Tvářil se unuděně.

Po pěti minutách vyjádřil mínění, že dívka je mrtvá a že příčinou smrti je pravděpodobně zlomení krčního obratle.

Jmenovala se Nancy Annunziatová. Legitimace v peněžence uváděla, že je studentka dvouleté vyšší odborné školy v Calms Pointu, jedné z pěti městských škol, kde se neplatilo školné.

Škola byla na druhém konci města, až za calmspointským mostem přes řeku Dix, z Riverheadu nejméně hodinu cesty autem, podzemní drahou hodinu a půl. Detektivové nepředpokládali, 57

že by někdo, kdo má všech pět pohromadě, vezl mrtvolu metrem, i když lety se tento dopravní prostředek změnil k horšímu a cestující si zvykli, že v podzemí dochází k nejkurióznějším událostem. Ale při předpokladu, že dívka byla zabita někdejinde (stejně jako pravděpodobně Marcia Schafferová), a že její tělo bylo přemístěno sem do té rozkošné rezidenční čtvrti, podnikl vrah ve snaze zahladit své stopy zatraceně dlouhou cestu. Proč tedy nechal na místě činu peněženku s dívčím jménem?

Telefonický rozhovor s Manhattanem v Kansasu, jímž se otec Marcie Schafferové dověděl o dceřině smrti, byl srdceryvný, ale Carella se mu nemusel dívat do očí, když mu to oznamoval.

Podle průkazu v peněžence bydlela dívka v Calms Pointu nedaleko školy a patrně u rodičů. Carella bude mluvit přímo s nimi a rozhovor bude hrozný pro obě strany. Carella byl rád, že má s sebou Hawese a ne mamlasa jako je Genero, který se jednou zeptal manželky zavražděného, jestli už má pro něj místo na hřbitově. "Na takový věci se má myslet dopředu," řekl jí Genero. Carellovi se pak svěřil, že jeho maminka už koupila místo pro sebe i pro otce. "Na doživotí," řekl. Carellu napadlo, na doživotí koho.

Cestou do Calms Pointu je zdržela dopravní zácpa a dojeli tam až za hodinu a patnáct minut. Netušili, jak zlé to bude, dokud nepřišli k Annunziatovým a nedověděli se, že pan Annunziato měl včera srdeční záchvat a je právě najednotce intenzivní péče v nemocnici sv.

Antonína nedaleko odtud. V okolí bydleli převážně Italové a to rušné ghetto připomínalo Carellovi místa, kde se narodil a vyrostl. Křik na ulici, hlučné pozdravy, dokonce i patrové, prkny obložené domky obklopené filcovníky - to všechno vyvolávalo vzpomínky, které ku podivu bolely tak, jako bude bolet nastávající rozhovor. Na stinných ulicích se nevyskytovaly plačící děti, v italské čtvrti plačící děcko neuslyšíte. Jakmile italské nemluvně projeví nejmenší chuť spustit vířskot, už je po ruce nějaká máma, teta, sestřenice nebo babička, která ho pochová a ukonejší. Paní Annunziatová vypadala jako Carellova tetička Amelia a ta podoba činila jeho povinnost ještě těžší.

Nejdřív se domnívala, že přišli vyšetřovat tu automobilovou nehodu. Její manžel dostal srdeční záchvat, když řídil vůz, ztratil vládu nad volantem a narazil do jiného auta. Proto jim řekla, sotva se stačili představit, že manžel je na jednotce intenzivní péče a navíc k srdečnímu záchvatu utrpěl ještě otřes mozku. A oni ji museli říct, že její dcera je mrtvá.

58

Hawes usilovně upíral oči na své boty.

Směsicí angličtiny a italštiny řekl Carella paní Annunziatové, co se stalo. Poslouchala pozorně a nevěřicně. Zeptala se na podrobnosti, byla si jistá, že jde o omyl. Ukázal jí peněženku mrtvé dívky. Pozнала ji. Zdráhali se ukázat ji fotografie z místa činu, nechtěli riskovat další srdeční záchvat. Nakonec se dala do pláče a běžela domů pro maminku, která okamžitě přišla - malá šedovlasá Italka celá v černém - a s pláčem naléhala na detektivy, aby jí řekli další podrobnosti. Obě ženy stály na chodníku před domem a objímaly se a plakaly, kolem se shromažďoval dav. V průzračném říjnovém tichu zaklínal stinnou ulicí zvonek zmrzlinářského vozíku.

"Signora," řekl Carella, "scusa mi, ma ci sono molti domande..." "Si, capisco," řekla paní Annunziatová. "Parla Inglese, per piacere."

"Grazie," řekl Carella. "Il mio Italiano non è il migliore."

Musím se; vás zeptat na nějaké věci, jestli máme zjistit, kdo to vaší dceři udělal, lei capisce, signora?"

Babička přikyvla. Držela v náručí paní Annunziatovou, tiskla ji k sobě, popleskávala jí, svírala, utěšovala.

"Kdy jste ji viděly naposledy?" zeptal se Carella. "L'ultima volte che..."

"La notte scorsa," řekla babička.

"Včera večer," řekla paní Annunziatová.

"

A che ora?" zeptal se Carella. "V kolik hodin to bylo?"

"Alle sei," řekla babička.

"V šest," řekla paní Annunziatová. "Přišla domů ze školy."

Měla trénink."

"Scusi," řekl Carella. "Trénink?"

"Sì, era una corridora," řekla babička.

"Corridora?" řekl Carella. Tomu slovu nerozuměl.

"Bèhala," řekla paní Annunziatová. "Byla v družstvu... cognesce? Come si chiama? La squadra di pista, capisce? La pista... jak to rilcáte? Dráha. Byla v družstvu. Bèhala na dráze."

Když se vrátili do služebny, čekaly na ně dvě obálky z policejní laboratoře. Bylo teprve jedenáct dopoledne. Oba sloužili funebráka, • když zavolali ze stoprvnho. Měli být vystřídáni ve tři čtvrtě na osm, • ale ted bylo jedenáct a na Carellově stole ležely zprávy z laborky,

59

v márnici Všeobecné nemocnice U milosrdných čekala na pitvu dal

ší mrtvá dívka. Palčivé říjnové slunce proudilo do služebny zamřížo vanými okny, ted otevřenými dokořán, a v jeho záři odstranili detek tivové pečeť na první obálce. Meyer Meyer seděl u svého stolu a ťukal do stroje. Paruku si nasadil fešácky nakřivo. Hawes z ní nemohl spus tit oči. Meyer předstíral, že o tom neví.

První obálka obsahovala zprávu o provaze a o popravěm uzlu,

obojí odebrané na místě činu, dále pak rozbor snímků uzlu, jímž byl provaz přivázán ke sloupu. Provaz byl vyroben z vlákná nazývaného sisal, které pochází z rostliny agáve rostoucí v Západní a Východní Ind a v některých částech Afriky. Sisalový provaz není tak pevný jako manilský, který pochází z rostliny zvané abaka rostoucí na Fili pínách. Manilský provaz o poloměru půldruhého palce udrží váhu

1190 kg. Užívání sisalujako náhražky silnějšího proi•azuje však vel mi rozšířené a Marcia Schafferová vážilajen šedesát kilo. Provaz, na němž byla oběšena, byl běžný provaz ze tří pramenů, který unese menšf váhu než čtyřpramenný, a už vůbec ne takovou váhujako tzv: kabelový provaz. Ale opět - Marcela Schafferová vážilajen šedesát kilo.

Autor zprávy se dále široce rozepsal o tom, že na vláknech je zře telně poznat, kterým směrem se za provaz táhlo. Při zákonném obě šení nebo při sebevraždě oběšenírn spadne člověk dolů, když se podtrhne nebo odkopne to, na čem stál. Pohyb směrem dolů způsobí, že vlákna směřují opačným směrem než pád.

Kdyžje někdo na provaze vytažen přes něco nahoru, například přes větev stromu nebo jako v tomto případě přes rameno sloupu, směřují vlákna opět prroti směru tažení nebo zdvihání.

Obecně tedy platí pravidlo - technik je ocitoval - že při pádu dolů směřují vlákna nahoru, při tažení vzhůru směřují naopak dolů.

Carella a Hawes to odbyli mávnutím; to všechno pro ně byla stará vesta.

Technik dále vysvětlil, že pokud směr vláken na daném provaze svědčí na první pohled o tom, že jde o sebevraždu oběšením, nemusí to být pravda, protože vrah mohl nejdřív již mrtvé tělo zdvihnout a teprve pak mu navléknout na krk oprátku. Je to však úkon nesmírně obtížný, protože mrtvé těloje těžké a bezvládné a nešikovně se s ním manipuluje. Mimoto bylo v tomto případě rameno sloupu asi sedm a půl metrů nad zemí. Když tedy vzal technik v úvahu úhel ramene, ; jakož i vlákno směřující dolů, učinil pouzejediný možný závěr: vrah

60

navlékl mrtvole smyčku na krk, přehodil provaz přes rameno sloupu pouličního osvětlení a vytáhl mrtvolu nahoru, přičemž volný konec provazu přivázal ke sloupu ve výšce asi jednoho a půl metru nad zemí.

Technik dále pokračoval v tom smyslu, že uzel sejmutý z.týla mrt vé dívky byl skutečně ten druh uzlu, jehož se používá při zákonných popravách provazem, a který je v podstatě variací na uzel klouzavý, zvaný též volná smyčka.

Oba detektivové se otočili a podívali se na sebe, když došli ke slo vu "volný".

- který používají popravčí: je to smyčka osmkrát nebo devětkrát omotaná provazem. V našem případě devětkrát.

Technik neočekával, že by našel na uzlu latentní otisky, a nemýlil se. Nalezl všakjakási vlákna a pod mikroskopem zjistil, že nejsou sisalová, nýbrž sestávají z padesáti pěti procent vlny a čtyřiceti pěti procent polyesteru. Navíc našel částičky lidské kůže, které lnuly k drsnému provazu v místě uzlu, a identifikovaljejako kůži neobsahující pigment, čili stručně řečeno kůži bělocha nebo bělošky.

Na fotografii uzlu,jímž byl provaz uvázán ke sloupu, bylo patrné, že vlastně nejde o uzel,jak zdůraznil technik, nýbržjen o kličku, kterou běžně užívá ten, kdo chce přivázat provaz ke kruhu, tyči nebo ráhnu. Klička, jíž byl provaz uvázán ke sloupu pouličního osvětlení, se nazývá polokličkou.

Podle technikova názoru použil vrah právě této polokličky, protože se dá uvázat snadno a rychle, dokonce i když se neuváže jedna, ale dvě -jako v tomto případě. Není sice tak pevná a spolehlivájako například klička, jíž používají dřevorubci, ale uvážíme-li, že vrah měl na druhém konci provazu šedesát kilogramů mrtvé váhy, byla rychlost a snadnost tím nejdůležitějším. Zprávu zakončil technik sdělením, že klička je uzel, který ovládají prakticky. všichni rybáři

a námořníci na celém světě.

Druhá zapečetěná obálka obsahovala zprávu o županu (a obsahu jeho kapes) nalezeném v bytě mrtvé dívky. • Ze vzorku vlákna bylo zjištěno, že župan je vyroben -jak hlásala etiketa - ze sloprocentní vlny. Velikost uvedená rovněž na etiketě podle amerického označení 42 - byla nadměrná; stejnou velikost nosil Carella a Hawes dokonce 44. Vlasy a chloupky vysáté z županu bylo jich hodně, byly porovnány se vzorky z hlavy, obočí, řas a ochlupení mrtvé Marcie Schafferové. Některé vlasy na županu byly totožné s vlasy z dívčiny hlavy, chloupky s ochlupením. Jeden byl

61

totožný s oční řasou. Ostatní vlasy a chloupky na županu byly cizí - pracovník laborky je ve své zprávě nazval "divoké".

Všechny "divoké" vlasy a chloupky měly zaschlé kořínky na rozdíl od kořínků živých, což znamenalo, že vypadaly, nebyly vytrženy.

Všechny vlasy měly medullární index - podle zprávy to je poměr mezi průměrem medully čili dřeně a průměrem celého vlasu - méně než 0,5 a patřily tedy buď člověku nebo opici. Vzduchová síť v dřeni těchto vlasů byla však velmi jemná, jednotlivé sklípky viditelné teprve po ponoření do vody; povrchová vrstva se podobala hustému ručníku, pigment byl jemně granulovaný a jeho tenké, nevyčnívající šupiny překrývaly jedna druhou víc, než je tomu u zvířat. Technik i proto určil, že jde o lidské vlasy a chloupky, patřící vzhledem k své malé průměru 0,7 dospělému jedinci.

Všechny vlasy měřené mikrometrem nedosahovaly délky osmi centimetrů a to znamenalo, že pocházejí buď z hlavy nebo brady.

Medullární index byl však 1,32, což svědčilo o tom, že to jsou patrně vlasy z hlavy muže, nikoli ženy, u níž by index byl 0,148.

Mimoto ovoidní tvar a koncentrace pigmentu na povrchové vrstvě prozradily, že jde o bělocha.

Některé z nalezených chloupků byly kadeřavé a hrubé a měly za uzlené koncečky, což znamenalo, že pocházejí z okolí mužského genitálu.

Tento předpoklad potvrzovala skutečnost, že medullární index byl 0,153. Chloupky z ženských genitálií jsou sice také kadeřavé a hrubé, ale mají obvykle jemný kořínek a medullární index

0,114. Oranžově červená barva pigmentu v kanálku vlasu nebo ochlupení ať

mužského či ženského, počet nalezených granulí a ostatní vizuální indikace potvrdily, že jak Marcia Schafferová, tak muž, jehož župan se našel v jejím bytě, byli plavovlasí od přírody, neboť na žádném vlasu se nenašla stopa po chemické barvě nebo zesvětlujícím přípravku.

Mužské vlasy prohlédnuté pod mikroskopem měly ostře zkrácené

konečky • z čehož lze soudit, že vlastník županu se dal ostříhat nanejvýš osmačtyřicet hodin předtím, než se jeho vlasy na županu octly.

Jak tak Hawes četl o pojednání, začala ho Meyerova paruka fascinovat ještě víc. Zdvíhal oči od zprávy, díval se na Meyera shrbeného nad psacím strojem a přemýšlel, jestli by se pod mikroskopem ukázalo, že všechny ty vlasy na Meyerově donedávna holé lebce jsou lidské nebo zvířecí. Meyer si ho nešímal. Meyer si myslel, že Hawes vymýšlí nějaký vtípek na jeho adresu.

Zpráva z laboratoře dále konstatovala, že krabička cigaret Marlboro

62

neobsahuje žádné drogy a jediný výrobek firmy Phillip Morris - tedy tažák - otis a spol.

Zapalovač je skutečně výrobek firmy Dunhill a nejde o žádnou napodobeninu. Jak na cigaretách, tak na zapalovači byly nalezeny zřetelné otisky prstů.

Daktyloskopická kontrola nezjistila, že by byl muž, který zanechal své otisky na obou předmětech, spáchal v minulosti trestný čin. Otisky prstů mu však byly sňaty, když za vietnamské války nastoupil u námořnictva. Jmenuje se Martin J. Benson a jeho poslední známá adresa je Pacific Coast Highway č. 93204 u Santa Monica v Kalifornii.

Carella a Hawes si rozdělili svazky telefonního seznamu o všech pět částí města. V seznamu pro Isolu se Hawes střelil na Martina J. Bensona, bytem v South Boulder Street č. 106. Na cestě ze služebny se Hawes otočil a zeptal se Meyera: "Jestlipak víš, že koňské žíně mají medullární index 7,6?" Právě si to v mysli, ale Meyerovi to vůbec nepřišlo k smíchu.

Boulder Street - tedy Kamenitá ulice - dostala své jméno v době, kdy městu dosud vládli Holanďáci, tedy dávno předtím, než výstavba změnila v prach obrovskou vyvěřelou skálu, jež inspirovala ten rozkošný název. Pojmenování ulice bylo pro praktické Holanďáky tak trochu rozkošné, protože jejich rodná země zrovna nevyniká hornatým terémem. Holandské slovo "rolsteen" se překládá jako "balvan, který se skutálel z vrcholku hory". Jenže tahle skála, pevně zapečetěná v zemi, se očividně neskutálela z žádné hory - už proto, že v té části města • žádné hory nebyly, nebyly ostatně ani v jiných částech.

Na druhé straně holandské slovo "kei" znamená "skálu anebo balvan ležící na zemi", což platilo o této skále, ta dokonce jako by ze země římo vyrostala. "Kei" znamená také "dlažební kostku" nebo takzvanou "kočičí hlavu" a Holanďanům se "kei" líbilo líp než "rollsteen" plán, protože měli v úmyslu vydláždit ulici kolem skály žulovými kostkami. Zvolili si tedy Keistraat, nikoli Rolsteenstraat, a byla to dobrá volba: "kei" znamená totiž nářečně "dělat něco velice dobře", a Holanďané se skutečně vyznamenali, když ulici kolem skály vydláždili a nazvali ji Keistraat. Britové pak prostě a opět prozaicky přeložili holandské slovo jméno do angličtiny a z ulice byla - a dosud je - Boulder Street. A když už tam dnes nenajdete ani oblázek.

63

Ulice vede od východu k západu kolem dvou bloků domů a náhle

končí, snad proto, že její hranice byly určeny v těch dávných dobách, kdy skálaještě existovala. Kolem těch dvou bloků se prostírají nejvybranější nemovitosti města. Budovy pocházejí většinou z holandských dob, všechny jsou zrestaurovány a ve skvělém stavu. Carella ani Hawes neznali nikoho, kdo by si mohl dovolit bydlet v Boulder Street. Ale někdejší námořník Martin J. Benson tady bydlel a jejich pozornosti neuniklo, že Ramseyova univerzita byla vzdálená jen asi deset bloků.

Martin J. Benson nebyl doma, když tam chvíli po poledni dorazili. Domovník, který na chodníku zaléval nádherné chryzantémy v dřevěných truhlících, jim řekl, že pan Benson obvykle odchází do práce kolem půl deváté. Pan Benson, sdělil jim dále, pracuje v reklamní agentuře dole ve městě na Jeffersonově a je šéfem umělecké tvorby. Z jeho úst to znělo, jako by pan Benson byl nejen šéfem umělecké tvorby, ale Pánem všeho tvorstva. Agentura se jmenuje Cole, Cooper, Loomis a Bache a jak řekl domovník, pod vedením samotného pana Bensona jako šéfa umělecké tvorby vymyslela reklamní kampaň pro Lahodná lízátka, cukrovinku, kterou oba detektivové nikdy neokusili a ani o ní neslyšeli. Poděkovali mu, že jim věnoval tolik času, a vydali se do agentury.

Úřednice pánů Colea, Coopera, Loomise a Bachea byla oslňující blondýnka; podle plastické cedulky na stole se jmenovala Lisa Huddová - byla snad ona to Lahodné lízátko, po kterém pojmenovali to cukrle? Měla na sobě růžový svetrík o několik čísel menší než její rozměry a byla zřejmě nezřízeně pyšná na svá řadra - pokud se dá to, jak si na ně neustále sahala levou rukou, nazvat majetnickou pýchou. Pod záminkou, že si pohrává se šňůrou perel, která jí visela mezi oběma prsy (začínal v nich nalézat zálibu už i Hawes), dotýkala se jí levou rukou, ohmatávala a úkradkem laskala pahrbky po obou stranách

šňůry, takže Hawes začal uvažovat, jak láskyplným projevům dochází například na pláži, když má na sobě bikinky. Až se zpotil při představě, jaké by to bylo s ní v posteli: ona spočívá na něm a on svírá v ruce ty skvostné koule. Neměl nic proti oslňujícím blondýnkám, ba ani proti oslňujícím brunetkám.

Carella, šťastně ženatý a dále se předpokládá, že imunní vůči takovým nezodpovědným myšlenkám, strčil do kapsy odznak, který právě Lise ukázal, a zeptal se jí, jestli by jim pan Benson nemohl věnovat chvíli času. Lisa si pohrávala se všemi svými klenoty a oznámila

64

; I •...

;

c, i

milajím, že pan Benson právě odešel na oběd a vrátí se až ve tři hodiny. Carella se zdvořile zeptal, kdeže pan Benson obědvá.

"Jú, to já nevím," řekla Lisa.

"Věděla by to jeho sekretářka?"

"Asi jo," řekla Lisa, zakroutila očima a o sto šest si hrála s perlami, zřejmě si to už ani neuvědomovala. Hawes málem přišel o rozum.

"Jenže taje taky na obědě."

"Můžete nějak zjistit, kde bychom ho našli?" požádal Carella.

"Jú, počkejte, obejdu to tady a přeptám se," řekla, otočila se i s židlí od stolu a šla ke dveřím do kanceláří. Měla na sobě těsnou černou sukýnku, již zřejmě oslavovala návrat minisukně do Ameriky. Hawes byl uznalý. Sotva zmizela z dohledu, řekl: "Že je k sežrání?"

"To bych řekl," souhlasil Carella a napadrt rozbil mýtus o zaslepenosti ženáčů.

Lisa se vrátila asi za pět minut a znova se usadila za stolem, levou rukou okamžitě sáhla po perlách. Fascinovaný Hawes jen poulil oči.

"Pan Perisello mi sdělil, že pan Benson obvyklejí v restauraci, která se jmenuje Čtyřspřeží s kočárem," řekla Lisa, "ale

jen obvykle, a možná, že tam dneska není. Co kdybyste přišli ve tři?" řekla a usmála se na Hawese. "Nebo kdykoli jindy," řekla.

Carellají poděkoval a vyvedl Hawese z kanceláře.

"Lítám v tom až po uši," řekl Hawes.

Ch•řspřeží s kočářem byla restaurace, kterou si Carella ani Hawes jako detektivové 2. třídy s platem 33.070 dolarů ročně nemohli dovolit. Restaurace, navržená architektem arménského původu narozeným v Americe, vypadala tak, jak si tento pán předslavoval anglický zájezdní hostinec z roku 1605; oplývala ručně tesanými trámy a sloupy, okny s ručně foukanými tabulkami skla zalitými do olova, podlahami z širokých prken (tu a tam prošlapanými pro větší autentičnost) a hejnem buclatých servírek v řasnatých sukních a nabíraných živůtcích s výstřihem, který odhaloval ještě větší část poprsí než svetříček Lisy Huddové. Hawes si začínal myslet, že má dneska šťastný den.

Carella se zeptal hostesky - graciézní tmavovlásky v černé toaletě a na vysokých podpatcích, které se v Anglii 17. století zdály naprostým anachronismem, kde by mohl sedět pan Benson. Pak vytáhl vizitku, něco na ni načmáral a poprosil tu dámu, aby ji laskavě odevzdala

65

u Bensonova stolu. Díval se za ní, jak jde přes místnost až k rohovému stolu, u něhož živě hovořili dva muži -jeden světlavý a druhý holohlavý - bezpochyby o poslední geniální reklamní kampani. Podala vizitku světlavému a ten ji vzal do ruky: bylo na ní policejní razítko, Carellovo jméno a hodnota a telefon 87. policejní stanice. Pak kartičku otočil, přečetl si, co Carella napsal na druhé straně, řekl pár slov dámě v černém a ta ukázala na recepci, kde stál Carella s Hawesem. Recepční pult vypadal tak, jak si arménský architekt předslavuje psací stůl proslulého doktora Samuela Johnsona v jeho bytě na Gough Square ve veselé staré Anglii. Nechyběl ani kalamář. Benson okamžitě vstal, omluvil se plešatému pánovi u stolu a šel přes sál k oběma čekajícím detektivům.

"Pan Benson?" zeptal se Carella.

"Oč jde?" řekl Benson. "Právě obědvám."

Podle Carellova odhadu mohl být asi 193 cm vysoký, klidně tak vysoký jako Hawes, měl stejně široká ramena a statný hrudník, oči břidlicově šedé a vlasy zlaté jako zralé obilí.

Na sobě měl oblek Carella by se byl vsadil, že šitý na míru, exkluzivní kravatu, košili s monogramem MJB na levé straně hrudi, který vykukoval zpod ručně šité klopky saka. Z rukávů saka vyčuhovaly elegantní manžety sepnuté zlatými knoflíčky s diamanty. Na malíci levé ruky zářil prsten s diamantem o hodně větším, než byly ty na manžetových knoflíčcích. Carella usoudil, že pánové tvorstva si svými Lahodnými lízátky pěkně mastí kapsy.

"Jestli se chcete nejdřív naobědvat, my počkáme," řekl.

"Ať to máme raději odbyté," řekl Benson a pohledem hledal po místnosti, kde by mohli mluvit v soukromí. Rozhodl se pro bar.

Byl ze dřeva a měl olověnou desku, po jejíž celé délce visely za nožky skleničky. Přitáhli si tři vysoké židličky k jednomu konci, na olověné desce tam stála starodávná pokladna. Hawes a Carella se usadili po obou stranách Bensona, ten si okamžitě objednal martini značky Beefeater. Čisté a vychlazené.

"Tak prosím," řekl.

"Tak prosím. Znáte někoho, kdo se jmenuje Marcia Schafferová?" Carella přistoupil rovnou k věci.

"Tak o tohlejde," řekl Benson a přikývl.

"O to," řekl Hawes.

"Co je s ní?" zeptal se Benson.

"Znáte ji?"

"Ano, znával jsem ji."

"Znával?"

Oba detektivové se střídali v otázkách, takže Benson byl nucen otáčet se od jednoho k druhému.

"Je přece mrtvá," řekl Benson. "Proto jste přišli, ne? Ano, znával jsem ji. Říkám to dobře. Minulý čas."

"Jak moc minulý?" zeptal se Carella.

"Neviděl jsem ji přes měsíc."

"Nepověděl byste nám o tom něco bližšího?" řekl Hawes.

Benson se k němu obrátil. "Snad bych měl zavolat svému advokátovi," řekl.

"Ne, snad byste měl radši zůstat tady," řekl Carella.

Benson si odšoupl stoličku, aby viděl na oba detektivy a nemusel se pořád otáčet.

"Jak bližšího?" zeptal se Hawes.

"Pane Bensone," řekl Hawes, "patří vám modrý župan z čisté vlny s bílým lemováním na manžetách a na límci?"

"Ano. Co mě tu vodíte za nos, pánové? Našli jste můj župan u Marcie v bytě a proto jste tady. Je to tak? Takže si ušetřme zb. tečné řečičky." y "Máte zlatý zapalovač značky Dunhill?"

"Mám, byl v kapse toho županu, že ano? To ještě neznamená, že jsem ji zabil."

"My taky neříkáme, že jste ji zabil," řekl Hawes.

"Někdo řekl, že jste ji zabil?" zeptal se Carella.
"Předpokládám, že jste tady, protože..."
"Pane Bensone, kdy jste nechal ten župan v b tě slečn Schaffero vé?" zeptal se Hawes. y y "Už jsem vám to řekl. Nejméně před měsícem."
"Kdy přesně?" zeptal se Carella.
"Muselo to být o svátku práce. Strávili jsme spolu ten víkend ve městě. Je to ve svátek báječné místo. Každý někam odjede a vy ho máte celé pro sebe..."
"Strávili jste ten víkend v jejím bytě?"
"Ano."
"Vzal jste si s sebou oblečení, když jste k ní šel?"
"Ano, totiž jsem to nejnutenější... •r "Včetně županu?"
"Ano. Asi jsem ho tam zapomněl, když jsem odcházel."

66

"Zapomněl jste si tam župan a zapalovač?"

"Ano."
"Od toho víkendu jste zapalovač nepostrádal?"
"Mám jiné," řekl Benson.
"Kouříte cigarety Marlboro, že?"
"Kouřím cigarety Marlboro, ano."

Carella vytáhl z peněženky malý kalendářík, podíval se na něj a pak řekl: "Svátek práce připadl tentokrát na 5. září?"
"Když to říkáte. Vy se díváte na kalendář, já ne."
"Říkám. A od té doby jste ji neviděl, tvrdíte?"
"Tvrdím."
"Jak jste se s ní seznámil, pane Bensone?" zeptal se Hawes.

"Na Ramseyově univerzitě. Přednášel jsem tam o tvůrčí reklamě. Jako host. A pak jsem se s ní setkal najedné recepci."

"A začal se s ní scházet?"
"Ano. Jsem svobodný, není na tom nic špatného."
"Kolik je vám, pane Bensone?"
"Sedmatřicet. Na tom taky není nic špatného. Marcii bylo skoro jednadvacet. Příští měsíc jí mělo být jednadvacet. Neužíval jsem si s nezletilou, jestli narážíte na tohle."
"Říkáme snad něco takového, pane Bensone?" zeptal se Hawes.

"Mám pocit, že máte námitky proti mému vztahu k Marcii.
Upřímně řečeno, je mi to úplně jedno. Užili jsme si spolu."
"Tak proč jste se s ní rozešel?"
"Kde to berete, že jsem se s ní rozešel?"
"Říkáte, že jste ji naposledy viděl o svátku práce. Pátého září."
"Správně."
"Snažil jste se s ní sejít od té doby?"
"Ne, ale..."
"Telefonoval jste jí, psal?"
"Proč bych jí měl psát, prosím vás?"
"Ale•zatelefonoval jste jí?"
"Snad ano, nepamatuju se."
"V každém případě jste ji naposledy viděl 5. září?"
"Kolikrát vám to mám opakovat? Ano, o svátku práce, 5. září, jestli je to správné datum."
"Je správné."
"Tak ano."
Carella se podíval na Hawese.

68

...

f š

"Pane Bensone," řekl, „nedal jste se v sobotu 3. září stříhat?"

"Nedal. Nikdy se nedávám stříhat v sobotu."

"A kdy se dáváte stříhat?"

„V úterý odpoledne. Každé úterý ve dvě máme pracovní poradu

a já se pak jdu dát ostříhat. Obvykle ve čtyři."

"Chodíte se dát ostříhat každé úterý?"

"Ne, ne, jen jednou za tři týdny."

"Takže v sobotu 3. září jste se stříhat nedal?"

"Nedal."

"Kdy jste se dal stříhat naposledy?"

"Minulé úterý," řekl Benson.

"To by bylo 4. října," řekl Carella a díval se na kalendářik.

"Zřejmě."

"A tři týdny předtím - to by bylo 13. září?"

"Když to říká kalendář..."

"Další tři týdny předtím by bylo 23. srpna."

"Co má tohle všechno znamenat, neřekli byste mi laskavě?

Potře buju snad zase ostříhat?"

"Pane Bensone, vy říkáte, že jste nechal svůj župan v bytě slečny Schafferové 5. září, kdy jste ji viděl naposledy."

"Ano, správně."

"A od té doby jste se s ní nesetkal?"

"Ne."

"15. září taky ne? Dva dny potom, co jste se dal ostříhat?"

"Ne."

"A 6. října? Zase dva dny po ostříhání? Nesetkali jste se?"

"Ani 15. září, ani 6. října. Naposledy jsem ji viděl..."

"Ano, to jste nám už řekl. O svátku práce."

"Proč nám lžete?" řekl Hawes mírně.

"Dovolte!"

"Pane Bensone," řekl Carella, "podle zprávy z policejní laboratoře jste se dal ostříhat čtyřicet osm hodin předtím, než vaše vlasy uvízly na tom županu. Říkáte, že jste tam ten župan nechal o svátku práce, ale že jste se nedal ostříhat 5. září. Z toho vyplývá, že jste tam nechal župan po nějakém dřívějším nebo pozdějším ostříhání, ale rozhodně ne 5. září, i když tvrdíte, že 5. září jste se s Marcií Schafferovou setkal naposledy."

"Proč nám tedy lžete?" zeptal se Hawes.

"Možná, že jsem se s ní sešel ještě po svátku práce," řekl Benson. „Také datum jste to uváděli? Toho předposledního ostříhání?"

69

"Řekněte nám ho vy."

"Ať už to bylo, kdy chtělo. Čtrnáctého, patnáctého, kdykoli." Benson vzal svou skleničku martini a rychle se napil.

"Ale ne minulý týden? Ne 6. října?"

"Určitě ne."

"Kde jste byl 6. října, pane Bensone?"

"Co to bylo za den?"

"Čtvrtek. Minulý čtvrtek, pane Bensone."

"Byl jsem v práci, aspoň myslím."

"Celý čtvrtek?"

"Ano, celý den."

"Ve čtvrtek večer jste se se slečnou Schafferovou nesetkal?"

"Ne. Docela určitě ne."

„A co ve středu večer?"

„Benson se opět napil.

"Setkali jste se s ní ve středu večer?" zeptal se Hawes.

"Ve středu 5. října," dodal Carella.

"Pane Bensone?" řekl Hawes.

"Setkali jste se s ní ten večer?" řekl Carella.

"Dobrá," řekl Benson a postavil skleničku. "Dobrá, setkal jsem se s ní minulou středu večer. Byl jsem u ní minulou

středu večer. Šel jsem k ní hned po práci, večeřeli jsme spolu a strávili jsme... zbytek noci...' Detektivové čekali.
. v posteli, jak byste řekli vy," řekl Benson a vzdychl.
"Kdy jste odešel z bytu?"
"Druhý den ráno. Šel jsem od ní rovnou do práce. Marcia se chystala do školy."
"To bylo ve čtvrtek ráno 6. října?"

"Ano."
"Zapomněl jste tam svůj župan?"
"Ano."
"V kolik hodin to bylo, pane Bensone?"
"Myslím, že jsem z bytu odešel asi tak v půl deváté."
"A vlasy jste si dal ostříhat v úterý odpoledne ve čtyři hodiny."
"Ano."
"To je rozmezí čtyřiceti hodin," řekl Carella Hawesovi.
"Skoro na chlup," přisvědčil Hawes.
"Kde jste byl ve čtvrtek večer kolem sedmé hodiny?" zeptal se Hawes.

70

"Já myslel, že nikdo neříká, že jsem ji zabil," namítl Benson.
"Taky to zatím nikdo neřekl."
"Tak proč chcete vědět, kde jsem byl ve čtvrtek večer? Toji někdo zabil, že? Ve čtvrtek večer?"
"Ano, ve čtvrtek večer ji někdo zabil."
"Tak kde jste tedy byl ve čtvrtek večer?" zeptal se Carella.
"Večer plus minus v sedm," řekl Hawes.
"Byl jsem na večeři s jednou známou."
"Jakou známou?"
"Svojí známou."
"Jak se jmenuje?"
"Proč ji do toho chcete zatahovat?"
"Jak se jmenuje, pane Bensone?"
"Je to náhodná známá, poznal jsem ji u nás v agentuře."
"Pracuje v agentuře?"
"Ano."
"Jak se jmenuje?" řekl Hawes.
"Radši bych vám to neřekl." Hawes a Carella se na sebe podívali.
"Jak stará je tahle známá?" zeptal se Hawes.
"Máte to marné. Je zletilá."
"Tak o co jde?" Benson zavrtěl hlavou.
"Byla to minulý čtvrtek jen večeře?" zeptal se Carella.
"Víc než večeře," řekl Benson tiše.
"Vyspal jste se s ní?" zeptal se Hawes.
"Vyspal jsem se s ní."
"Kde?"
"U mne v bytě."
"Na Boulder Street?"
"Ano, bydlím tam."
"Večeřeli jste spolu v sedm..."
"Ano."
"A vrátili se k vám domů v kolik?"
"Kolem deváté."
"A vyspali se spolu."
"Ano."
"V kolik od vás odešla?"
"Asi kolem jedné, trochu později."

71

"Jak se jmenuje, pane Bensone?"
"Podívejte se," řekl Benson a vzdychl.
Detektivové čekali.
"Je vdaná," řekl Benson.
Dobrá "
", řekl Hawes. "Je vdaná. Jak se jmenuje?"
"Její manžel je policajt," řekl Benson. "Chápejte, nerad bych jí způsobil nějakou nepříjemnost, vážně. Jde přece o vraždu..."
"Nepovídejte," řekl Carella. "Chci říct... chci říct, že... 0 té vraždě ví už každý. A včera večer ii... •••••"
ta druhá..."
"Ale, vy už víte o té včerejší?" zeptal se Hawes. "Vím, bylo to dneska ráno v televizi. Kdyby to vypadalo, že je do toho zapletená manželka někoho od policie... I• "Jak zapletená?" řekl Carella. "Je do toho zapletená?"
"Mluvím o tom, že byste do toho zatáhli její jméno. Co kdyby to vyčmuchaly noviny? Policajtova žena! To by bylo sousto..."
"My to neprozradíme," řekl Carella. "Jak se jmenuje?"
"Nerad bych vám to řekl."
"Kde pracuje její manžel?" zeptal se Hawes. "Ten policajt."
"Nerad bych vám to řekl."
"Kde jste byl včera večer?" zeptal se Hawes a najednou se naklonil k Bensonovi.
"Cože?" řekl Benson.
"Včera večer, včera večer," řekl Hawes. "Jaký datum bylo včera večer, Steve, sakra! Máš přece kalendář!"
"Co?" řekl Carella. Rozuměl mu, neptal se, co Hawes řekl. Prostě ho překvapila tajeho náhlá zlost. No prosím, Benson spí s ženou nějakého policajta! Není to v análech revíru taková rarita, jak ukazuje nedávný rozvod Berta Klinga z podobných důvodů. Proč se Hawes najednou tak dopálil?
"Co?" řekl znova.
"Včerejší datum," řekl Hawes netrpělivě. "Řekni mu ho."

"13. října," řekl Carella.
"Kde jste byl včera večer? 13. října?" zeptal se Hawes.

, S... s ní," řekl Benson.
"
"S manželkou toho policajta?"
"Ano."
"Zase v posteli?"
"Ano."

72

"Vy si potrpíte na nebezpečnou situaci, vidíte!" řekl Hawes stejně rozzlobeně jako předtím a z modrých očí mu sršel padaly, jako kdyby najednou vzlanuly. y blesky, vlasy vy "Nechci to říct." p y "Jak se jmenuje?"
"Jak se kšakrujmenuje?" řekl Hawes a popadl Bensonu za rameno.
"No tak," řekl Carella. "Takhle ne..."
"
"Její jméno," řekl Hawes a sevřel Bensonovo rameno pevně i.
"Nemůžu vám ho říct," opakoval Benson. J Carella těžce vzdychl. "Pane Bensone,"
"Pusťte mě," řekl Be řekl, "uvědomujete si...," nson Hawesovi.
"Uvědomujete si přece," řekl Carella, "že Marcia Schafferová b I' zavražděna minulý čtvrtek večer...` y a .
"Ano, jděte do hajzlu, vím to!" ` prsty ho nepouštěl. řekl Benson a snažil se vyškubnout. Hawesovy y "A že vaše alibi na ten večer..."
"To není alibi!" ,...a na včerejší večer, kdy byla další osoba...
"Nezabil jsem ani jednu!"
"Jediný, kdo vám to může dosvědčit..."
"Jmenuje se Robin Steeleová, když to musíte mermomocí vědět," řekl Benson a Hawes ho pustil.

Kapitola 6

Byly doby, kdy si Cotton Hawes přál, aby se opravdu m Veliký Smradlavý Bizon. Nesnášel j enoval • méno Hawes. Špatně se vyslovovalo. Znělo to jako Haf.
Nesnášel taky jméno Cotton. Nikdo na světě se nejmenoval Cotton, jen Cotton Mather a ten zemřel v roce 172g.

Ale Hawesův otec byl zbožný • za největšího puritánského dchovního Cottona Mathera považoval. Na počest toho koloniálního •lděan •Boha, který patřil k nejzběsiljším pronásledovatelům ča, j, pojmenoval svého syna, v městě Salem prostě nebral na vědomí. Proces s čarodějnicemi omí -nebrat věci na vědomí uměl Hawesův otec báječně -byly pro něj jen malichernou pomstou ustrašeného města. Tím, že po něm pojmenoval syna, Jeremiah Hawes

73

(proč ho jen nepojmenoval Jeremiah Hawes mladší?) prostě popřel, že by Cotton Mather měl nějaký podíl na tom, že bludy kolem čarodějnic dosáhly takových rozměrů. Proč ho nepojmenoval třeba LeoLev? Říkali by mu Levák. Hawes neuměl psát levou rukou, ale byl by dal přednost Levákovi před Cottonem. Levák Hawes! Každý mizerný zlodějíček by měl hned plný kalhoty!

Byly také doby, kdy Hawes nesnášel nikoho, kdo nebyl u policie. Vztahovalo se to i na ženy nebo přítelkyně policistů. Když nebyly u policie, neměly poněti, jak to tam chodí.

Smluvíte si schůzku s děvčetem a s kolegou a jeho holkou, a snažíte se jim říct, že vás dneska odpoledne někdo málem odbouchnul, ale ony se chtějí bavit o nehtech. O nějakém Novolaku, po kterém vám narostou dlouhé nehty. Chlápek, v ruce Magnum ráže 357, se vás před třema hodinama snažil zastřelit a ony žvaní o nehtech! Nejsou u policie a prostě to nechápou.

Hawes řekl jednou Meyerovi, že ve Hvězdných válkách to řekli úplně špatně. Nemělo tam být "Ať je policie s vámi", ale "Ať jste všichni u policie"!

Ten, kdo není u policie, fakticky nechce slyšet, jaký to je být policistou. Všichni se shodují, že je to bezva přijet sem do města na návštěvu, ale chce tu někdo žít? A když už žije, tak si stěžuje. Přitom to, nač si stěžuje, není to, proč se tu opravdu těžko žije - a proč se tu nedá pracovat, když jste náhodou policajt. Takovej člověk neví nic o vnitřnostech města, nechce o nich ani slyšet, o vnitřnostech jiných měst taky ne. Vnitřnosti jsou mrtvolně bílé, oslizlý a plný červů, a právě ony zaměstnávají policisty ve dne v noci.

Manželky a přítelkyně policistů vědí, že se jejich partneři dívají na vnitřnosti města čtyřicet hodin denně, ale nepřejou si, aby se jim ty vnitřnosti popisovaly. Každá se chodí modlit, aby se tomu jejímu nic nestalo, ale o těch bledých červama prolezlých vnitřnostech nechtějí slyšet, nepřejou si to. Chodí se modlit, aby o nich nemusely slyšet, aby o nich vůbec nevěděly. Někdy se na ně snaží zapomenout a vyspí se s někým, kdo není u policie. Pak se modlí za odpuštění svých hříchů - ale aspoň se nemusely těch zsiňalých vnitřností dotýkat a mít na prstech všechen ten sliz. Manžel Robin Steeleové pracoval ve městě v 26. policejním revíru.

Byl pochůzkář.

U policie byl tři roky. Sotva dost dlouho, aby toho měl po krk, obzvlášť v tak slušném revíru jako byl šestadvacátý.

Ale Robin Steeleová spala s Martinem J. Bensonem už šest měsíců.

Potvrdila, že byla s Bensonem večer 6. října, zatímco její muž rojížděl ozbrojený městem v hlídkovém rádiovém voze.

Potvrdila, že s ním byla zase včera v noci, zatímco její manžel měl zase plno práce na ulicích. Poprosilaje, aby byli tak hodní a manželovi nic neříkali.

Carellovi se svěřila, že má svého muže velice ráda a nechce mu ublížit. Ví, že má nebezpečné zaměstnání, a nechce, aby měl starosti tam venku při práci, kterou dělá. Když se jí Hawes zeptal, jestli ví, že není v Bensonově životě jediná žena, odpověděla: "To se rozumí, na tom nezáleží."

Nezáleží na ničem, pomyslel si Hawes.

Až na to, že někdo větší mladý holky na kandelábry.

K Annii Rawlesové šel zřejmě proto, že toužil po společnosti žen, které jsou policistkou. Chtěl si odpočinout ve společnosti někoho, kdo nemusí vysvětlovat, oč jde. Chtěl být s někým, kdo automaticky o chopí, co jsou ty zatracené vnitřnosti. Nejdřív ho napadlo, že by to mohl zkusit s Lisou Huddovou, tou s perlami na krku a s bloudícími prsty.

Došlo to tak daleko, že si našel její jméno v telefonním seznamu pod L. Huddovou (proč užívají ženské - na rozdíl od mužů - jen zkratku křestního jména, takže sprostáci hned poznají, o koho jde, a funíjí do telefonu), ale po prvních dvou číslech zavěsil, protože v den, kdy se ukázalo, že nadějný podezřelý má dokonalé alibi, nechtěl být s někým, kdo není u policie. Místo toho zavolal centrálu ústředí kriminálky, představil se jako olicista pracující na případu, řekl úřednici, která si zapsala jeho hodnost a číslo odznaku, že pracuje na případu s policistkou Rawlesovou z útvaru pro znásilnění, a během několika minut dostal její číslo domů. Bude asi vdaná, myslel si Hawes, když zdvihal sluchátko, ale prsten na ruce neměla.

Policistky z útvaru pro znásilnění třeba snubní prsteny nenosí. Poslouchal, jak telefon vyzvání na druhém konci drátu.

"Haló," řekl ženský hlas.

"Slečna Rawlesová?" zeptal se.

"Ano?"

"Cotton Hawes," řekl.

"Kdo?" zeptala se.

"Hawes. Ze sedmaosmdesátky. Byl jste u nás minulý týden kvůli jednomu znásilnění, chvíli jsme spolu mluvili..."

74 75

"Aha, ano, ahoj," řekla Annie. "Hawes. Zrzavý vlasy."

"Ano," řekl Hawes.
"Máte ho?" zeptala se.
, Prosím?"
, , "Toho chlapa, co ji znásilnil."

, , "Ne, ne," řekl Hawes. , "Dneska odpoledne tu byla Eileen Burkeová. Pokud vím, pověřili jste ji..."

"Ano."
"Ale myslím, že začíná teprve zítra ráno." "
"Správně. Já jen myslela, jestli pámbu nedopustil a motyka...

"Takový štěstí nemáme."
V telefonu se rozhořelo dlouhé ticho.
"Tak tedy... oč jde?" zeptala se Annie.
Hawes váhal.
"Haló?" řekla Annie.
"Ano. Jsem tu." Zase zaváhal. "Nejste vdaná nebo tak něco, že ne?"

"Ne, nejsem vdaná," řekla Annie. Přišlo mu, že se usmívá.

"Večeřela jste už? Já vím, je sedm pryč a tak jste možná...

"Ne, ještě jsem nevečeřela," řekla. Tentokrát si byl jistý, že se usmívá. "Před chvílí jsem přišla domů."
"Nešla byste... se mnou...
, S radostí," řekla. "Chcete, pro mě přijít, nebo se někde sejdeme?"
, "Osm hodin by vám vyhovovalo?" zeptal se Hawes.

Večeřeli v čínské restauraci a pak se vrátili do jejího bytu.
Bydlela ve starém cihlovém domě na Langleyově náměstí, nedaleko 31. policejního revíru, jednoho z nejstarších ve městě; v domě se dosud topilo uhlím v kotelně v suterénu.
Pověděla mu, že do jejich domu se nikdo nevloupal už tři roky určitě jen díky jí. Asi se rozneslo, že v domě bydlí policistka.

Za řeči nalévala do skleniček na brandy koňak.
Měla na sobě jednoduché modré šaty a modré lodičky s vysokými podpatky; pochyboval, že byla takhle oblečená v práci. Vypadala jako kterákoli hezká nepolicistka - krátce zastřižené černé vlasy, hnědé oči za brýlemi s černými obroučkami, ty modré šatičky, zlatý řetízek s přívěskem - tak to už ne. Žádná dívka tady ve městě by neriskovala zlatý řetízek kolem krku. Policistka s pistolí ráže osmatřicet v kabelce si to dovolit může. Ale jinak jako policistka nevypadala;

76

V
některé zdejší policistky s pistolí jak hrom na boku, opásané patronami a s tlustým zadkem vypadaly jako prasečkáři na jarmarcích. An • nie Rawlesová připomínala spíš školačku.
Vyprávělo se o ní, že od praskla dva darebáky, kteří chtěli vyloupit banku, ale Hawes si to , nedokázal představit. Nedokázal ji vidět jak v předepsaném přikrčce ní míří pistolí a střílí - vystřelila na ty • izery dvakrát, nebo kolikrát • to bylo. Snažil se představit si to. Když od ní bral skleničku, uvědomil si, že na ni civí.
, "Něco není v pořádku?" řekla a usmála se.
, "Ne, kdepak," ujistil ji Hawes. "Jen jsem si připomněl, že jste policajtní."
"Někdy bych na to ráda zapomněla," řekla Annie.
Posadila se vedle něho na pohovku a skrčila nohy pod sebe.
Pokoj byl příjemně zařízený, u stěny proti pohovce stála stáložární kamna, • všude na stěnách visely zarámované reprodukce, do úhledné kuchyně • ky ověšené kastroly a pánve s měděnými dny vedle servírovací ; .. okénko.
Nábytek vypadal kvalitně; vzpomněl si, že Annie jako detektiv 1. třídy vydělává ročně 37.935 dolarů. Pomalu upíjel koňak.
"Dobře," řekl.
"Přivezl mi ho bratr z Francie."

"

Co dělá?"

/ "Dovází ryby," řekla. "Nesmějte se."

"Jaký ryby?"

, ,Lososy. Většinou z Irska. Ohromně drahý. Asi tak osmatřicet dolarů za půl kila."

"I sakra," řekl Hawes. "A co ta Francie?"

"Cojako? Aha! Výlet. Obchod spojený se zábavou."

, "lájsem ve Francii nikdy nebyl," řekl Hawes trochu smutně.

"Já taky ne," řekla Annie.

"Ale Doyle se do Francie dostal a byl policajt."

"Doyle?"

"Francouzská spojka. Viděl jste ten film? Ne ten, co jede do Francie, ten nestál za nic. Ale ten první."

"Ano, působil věrohodně, aspoň se mi zdálo."

"Ano, bylo na tom hodně pravdy. Jak se zaplet s drogama."

Víte, že Carellovi se to skutečně stalo?"

"Kdo je Carella?"

, ,Pracuju s ním na těch vraždách. Bezva policajt."

"Co se mu stalo?"

77

t

"Udělal z něho narkomana. Lidi z případu, na kterým pracoval. Navykli ho na heroin. Jako Doylea v tom druhém filmu Francouzský spojky. Jenže Carellovi se to stalo ještě dřív, než se ten film natočil. Skutečně se mu to stalo, film nefilm."

"A dostal se z toho?"

"Samo. Ta závislost netrvala dlouho a hlavně - oni ho přinutili, nefetoval z vlastní vůle."

"Takže toho nechal."

"Nechal, to se rozumí."

"Je to legrace, co? Být policajt?"

"Člověk by prasknul smíchy," řekl Hawes. "Jak vy jste se k tomu dostala?"

"Myslel jsem si, že to bude vzrůšo," řekla Annie. "A snad taky je, nemyslíte?"

"Asi jo," řekl Hawes.

"Zrovna jsem vyšla střední školu..."

"Pořád ještě vypadáte jako studentka."

"Děkuju."

"Kolikje vám?" zeptal se.

"Čtyřiatřicet," odpověděla Annie bez váhání.

Právě tohle se mu na policistkách líbilo. Žádný vytáčky. Na přímou otázku přímá odpověď.

"Už to děláte dlouho?"

"Osm let."

"Býval jste v loupežích, žejo?" řekl Hawes.

"Ano. A předtím u sledovaček. Hned jak jsem dostala zlatej odznak. Pak loupeže a teď znásilnění. A co vy - nebo ty?"

"Ty," řekl. "Já jsem u sedmaosmdesátky tak dlouho, že se to nedá spočítat. Předtím jsem byl v třicátým. To je nóbl revír, znáš to tam?"

"Znám," řekla Annie a usrkávala koňak.

"Hodně jsem se tam naučil," řekl.

"Bodejt' by ne," řekla Annie.

Chvilku mlčeli. Chtěl se jí zeptat, kde studovala a v jakém předmětu graduovala, jestli jí vadilo pracovat u sledovaček; tam bylo hlavním úkolem - než je zrušili - sedět v místnosti za vykradeným krámem a číhat na lupiče, jestli přijde podruhé.

Lidé ze sledovaček zastřelili celkem čtyřiatřicet lupičů, než policejní prezident rozhodl, že to není něco, čím by se policie musela zrovna pyšnit. Hawes přemýšlel, jestli někoho zastřelila, když tam dělala. Byla ještě spousta

78

ta věcí, na které se jí chtělo zeptat. Cítil, že ji začíná znát trochu líp, ale pořád zbývala ještě spousta otázek. Místo toho mu bylo najednou tak příjemně, volno a bezpečně, že se nezeptal vůbec na nic. Jako by ji znal odjakživa, řekl jen:

"Chvilku to člověka zmáhá. Ta práce." Dívala se na něj dlouho, jak se mu zdálo, a teprve pak odpověděla.
"Ano," řekla prostě. "Zmáhá." Dívali se jeden na druhého.
Hawes pokýval hlavou.
"Tak," řekl a podíval se na hodinky. "Jestli máš dneska za sebou takovej den jako já...
"Těžkej," řekla.
"Tak," řekl a rozpačitě se zvedl. "Děkuju za koňak, tvů brácha se vyzná." j "Já děkuju za večeři,"
řekla. bou ovstala. Seděla tam, kde byla, a dívala se na něho, nohy pod se "Zopakujeme si to zas někdy," řekl.
"Moc ráda," řekla.
"Já totiž... mám zítra volno," řekl. "Třeba bysme mohli...
"Já začínám až ve čtyři," řekla.
"Třeba... já nevím. Co bys chtěla dělat?"
"Jéje, já nevím, Marty," řekla a usmála se. "Co bys chtěl dělat ty?"
"Ten film miluju," řekl.
"Já taky."
"Před týdnem jsem ho viděl v televizi."
"Já taky."
"Vážně?"
"Docela vážně. Koukal jsem se."
"Pozdě v noci?"
"Asi ve dvě ráno."
"Věřil by tomu někdo?" řekl. "Oba koukáme najeden film, ale na opačným konci města."
"Škoda," řekla. Jejich oči se setkaly.
"Víš co?" řekl. "Já tě ráno zavolám, ano? A mezitím se pokusím: vymyslet něco, co... •r "Nechme už těch hloupostí""
řekla.

79

a". ., : i j, •I, i

Eileen Burkeová byla s Klingem v posteli.
Znali se oba důvěrně už skoro osm měsíců, ale dnes se milovali vášnivě a improvizovaně, jako by to bylo poprvé.
Když se nakonec vzpamatovali každý ze své malé smrti a vyměnili si povinná ujištění, že to bylo tak dobrý pro ni jako pro něho, Eileen odešla na záchod a nahý Kling šel otevřít okno a pustil zdola dovnitř zvuky nočního pouličního ruchu.
Potom leželi na polštářích jeden druhému v náručí, Eileenina ruka spočívala lehce na Klingově hrudi a jeho zas jemně podpíral její ňadro.
Trvalo chvíli, než mu Eileen řekla, co ji trápí.
"Přemýšlel jsem o práci," řekla.
Kling taky přemýšlel o práci. Přemýšlel o tom, že ty oběšené dívky v sedmaosmdesátce má na svědomí Hluchý.
"O tom ne," řekla Eileen. "Přemýšlím o tom, že mám dělat Mary Hollingsovou."
"Tu znásilněnou?" řekl Kling.
"Přemýšlím o té práci vůbec."
"Žejsi policajtkou?"
"Že jsem tenhle druh policajtky," řekla Eileen.
Musí to být ten náš Hluchoun, uvažoval Kling. Odpovídá to jeho pracovním metodám. Neslyšeli o Hluchém už hezky dlouho, ale tohle opravdu vypadalo na něj. Koho jiného by napadlo takhle jim usnadnit identifikaci oběti?
"Jako volavka, chci říct," řekla Eileen.
"Co?" řekl Kling.
"Dělat volavku. Kromě toho, že to vypadá jako lákat někoho do pasti..."
"No, takhle se na to nemůžeš dívat..." řekl Kling.
"Já vím, že ne, ale působí to tak," řekla Eileen. "Podívej, jsem tam přece proto, aby mě ten chlap znásilnil, je to tak?"
"No, doopravdy tě znásilnit nemá."
"Ne, ale pokusit se o to má, že?"
"Jsi tam, abys mu zabránila znásilnit nějakou jinou," řekl Kling.
"No ano, to je pravda," řekla Eileen.
Raskin, vzpomněl si Kling, David Raskin se jmenoval. A někdo se ho snažil donutit, aby uprázdnil jednu půdu na Culverový, mrňavou půdičku, kde Raskin skladoval oděvy, pracoval totiž v textilu, správně, David Raskin. Nejdřív mu vyhrožovali telefonem, že ho zabijou, když půdu nevyklidí. Pak ten chlap, co mu vyhrožoval telefonem

80

tenkrát nevěděli, že je to Hluchý - mu začal posílat papírnický zboží, který si neobjednal, a dodávková služba mu dovezla skládací židle a hromady jídla, který by stačily uživit ruskou armádu, a pak se ve dvou ranicích objevil inzerát, který sháněl dvě zrzavé modelky. Tehdy se poprvé dověděli, co a jak: někdo je odkázal na Ligu zrzavých od Conana Doylea a ten někdo se podepsal L. Sordo, což ve španělštině znamená hluchý, a snažil se jim pomoci tím, že jim už předem oznámil, co má v úmyslu.

Jenže on se jim vůbec nesnažil pomoci. Dělal s nimi totéž, co s Ruskinem, úmyslně jim vnucoval domněnku, že hodlá vyloupit banku nacházející se pod Raskinovou půdou, zatímco mu celou dobu šlo o docelajinou banku. Hrál si s nimi. Díkyjemu si nakonec připadali jako neschopní břidilové. Honili se za falešnou stopou a on zatím zdokonaloval svůj loupežný plán a chechtal se pod fousy.

Tenkrát, když se Hluchý poprvé předvedl 87. pátrací skupině, byl postřelen Carella.

Jestli má Hluchý na svědomí ta dvě děvčata...

"Připadám si jako sexuální hračka..." řekla Eileen.

"Však taky jsi," řekl Kling a rozmarně ji zatahal za bradavku.

"Mluvím vážně," řekla.

Vykládala mu dál, že by ji nevybrali pro tenhle druh policejní práce, kdyby nebyla žena, což je už samo o sobě ponižující, protože nikoho od policie by ani ve snu nenapadlo nastrčit jako lákadlo muže, a Kling -kdyby byl poslušal na obě uši; mohl namítnout, že se v takových situacích už mužů použilo. Dát tam ženu stejně znamená jednat v rozporu s psychologii znásilňovatele. Toho totiž nezajímají prsa ani zadek, nezajímá ho odhalená noha nebo stehno, zajímá ho jen jeho vlastní posedlost; ta musí být ukojena a nemá nic společného se sexem nebo chtíčem. Jenže ti sexističtí troubové, její nadřizení, ji vystrčí na ulici, kde má parádovat jako štetka a doufat, že uloví - ano, uloví nějakýho cvoka, který ji zatáhne do křoví a ona mu tam vrazí do úst pistolí. Je to všechno ponižující a ona se cítí špinavá, když se večer svlékne, má pocit, že se musí vydrbat kartáčem, aby ze sebe smyla špinu svého zaměstnání. Co probíhá dělá dáma jako Annie Rawlesová v útvaru pro znásilnění, když už jednou zastřelila dva lupiče, je to snad něco jiného než sexistický názor? Policajtky se podle nich hodí jen na určitý druh práce, kdežto policajti si může vybrat, co se mu uráčí!

"Jakou práci bys chtěla?" zeptal se Kling.

81

i

"Mohla bych požádat o přeložení do protidrogové brigády," odpověděla Eileen.

"To je totéž," řekl. "Jenže bys dělala volavku dealerům."

"Není to totéž," řekla Eileen.

Ale Kling myslel pořád ještě na Hluchého.

Vyhodil do povětří půl města.

To bylo poprvé.

Rozmístil zápalné a výbušné bomby po celém městě, aby znátl policii, aby vyvolal zmatek a paniku, zatímco on bude vykrádat banku. O škody, které způsobil, o životy zmařené kvůli jeho mazanému kousku, se vůbec nestaral.

To bylo poprvé.

Carella se snažil to "poprvé" vymazat z paměti, protože právě tenkrát ho postřelili. Nerad myslel na to, že se po něm střílí. Už jednou předtím ho postřelil překupník s drogami v Groverově Parku a takového ohňostroje neměl rád. Takže kdykoli myslel na Hluchého, jako například dnes večer, měl sklon připomínat si jen druhý a třetí případ, kdy měli co dělat s Hluchým. Zdálo se neuvěřitelné, že to bylo jen třikrát.

Hluchý se stal pro něho a pro většinu jeho skupiny legendou a legendy nemívají původ, legendy jsou všudypřítomné, legendy jsou věčné. Při pouhém pomyšlení, že by Hluchý byl zase zpátky, běhal Carellovi mráz po zádech. Kdykoli se Hluchý objevil, a ty pověšené dívky jako by měly jeho nenapodobitelný cejch - začali se detektivové ze sedmaosmdesátky chovat jako nejapní policajti v černobílých groteskách. Carella si nerad připadal jako ťulpas, ale díky Hluchému si připadali jako debilové všichni.

Vrcholem vši ironie bylo však to, že člověk, kterého sedmaosmdesátka pokládala za svou Nemesis, o sobě prohlašoval, že je hluchý - jestli skutečně byl - a že člověk, na kterém mu v životě nejvíc záleželo, jeho žena Teddy, byla skutečně hluchá.

Také nemluvila. Totiž hlasem. Namluvila toho ažaž, ale jinak, rukama, výrazy obličeje, očima. A "slyšela" každé slovo, které pronesl její manžel, protože když mluvil, upírala oči na jeho rty nebo na ruce: brzo potom, co se vzali, ho naučila znakové řeči.

Teddy mu něco říkala právě teď.

Právě před chvílí se milovali.

První, co řekla, bylo Miluju tě.

Řekla to neformálně s použitím písmen "m" a "t" a on vyjádřil totéž přijatými znaky; zakončil tím, že na ni namířil ukazováček. Já tě taky.

Znova se políbili.

Vzdychla.

A pak mu začala vyprávět, co dělala celý den.

Věděl už delší dobu, že se snaží najít si zaměstnání. Fanny u nich byla, co se narodila dvojčata, a o domácnost se starala vzorně. Dvojčátům - Markovi a April - bylo jedenáct a trávili skoro celý den ve škole. Teddy už nudilo hrát tenis nebo obědvat s "děvčaty".

-Když hovořila o "děvčatech", bylo jí z očí a výrazu znát, že to slovo užívá ironicky. Sama se za děvče nepokládala a už vůbec ne zajedno z těch "děvčat".

Carella poslouchal - a on skutečně poslouchal, i když se díval a myslel přitom na to, jak se Hluchý objevil v uspěchaném životě, revíru podruhé. Tehdy to slízl Meyer, čistě náhodou, Meyer prostě zdvihl sluchátko, když zazvonil telefon. Na druhé straně drátu byl zase Hluchý a vyhrožoval, že zabije ředitele Městských parků, jestli do oběda nedostane pět tisíc dolarů. Ředitel byl zastřelen následující večer.

Tak jsem šla dnes ráno do té realitní kanceláře na Cumberland Avenue, vyprávěla Teddy rukama a očima a obličejem. Odpověděla jsem najejich inzerát v novinách a popsala, co jsem dělala, než jsem se vdala a měla děti.

(Carella to pamatoval. Poznal Theodoru Franklinovou, když vy

šetřoval krádež v malé firmě na konci 87. revíru, adresovala tam obálky. Stačil jediný pohled na tu hnědookou, černovlasou krasavici za psacím strojem, a věděl, že s touhle ženou chce prožít celý další život.) - a oni mi napsali, ať se přijdu představit. Tak jsem se ráno vyfikla a šla tam.

Na vyjádření toho, jak se vyfikla, musela použít celé řady znaků, ale Carella rozuměl a zrovna ji viděl v elegantním kostýmku a střevíčkách, jak sedá na autobus do Cumberland Avenue, vzdálené od jejich domu něco přes tři kilometry.

A teď na něj její ruce a oči a pohyblivá tvář vychrlily záplavu slov. To je ale překvapení, řekli, ona je hluchoněmá!

Neslyší a nemluví když její dopis byl tak inteligentní a ona sama vypadá čiperně a pohotově, ale nemá jazyk ani uši, to prostě nejde! Přesto, že inzerát

•

výslovně hledal někoho jen na psaní na stroji a vedení kartoték. Přesto, že jsem odečítala tomu tlustŏchovi ze rtů a rozuměla každému jeho slovu - a to nebylo snadné, kouřil doutník - a přesto, že po tolika letech pořád ještě napisu na stroji šedesát slov za minutu! Ať mi ten chlap vleze na záda, Steve, on si myslel, že jsem blbá (poklepala si na čelo)! Blbost zřejmě patří k hluchotě, víš? Patří k sobě jako párek s hořčicí, hluchá a blbá!

Vzal ji do náručí.

Chystal se ji utěšit, říct jí, že na světě jsou nevědomí lidé, neschopní posuzovat člověka jinak než podle vnějšku, když si všiml, že mluví dál. Četl jí z rukou a rozzlobených očí.

Já toho nenechám, říkala. Já mu ukážu, just si nějakou práci najdu, ať vidí! Přitiskla se k němu, cítil na rameni, jak energicky kývá hlavou. Sáhl za sebe na noční stolek a zhasl lampu. Dýchala ve tmě vedle něho. Věděl, že bude dlouho vzhůru, bude ležet a plánovat, co podnikne dál. Najednou si znovu vzpomněl na Hluchého. Taky někde leží a bdí a plánuje, co dál? Další dívka pověšená na lampě? Další mladá sportovkyně zabitá v květu mládí? Ale proč?

Tenkrát, když se objevil podruhé, zabil docela nesmyslně ředitele Městských parků a pak primátorova náměstka (a hrstku náhodných chodců, kteří se nachomestli v blízkosti náměstkovy auta; když vybuchlo), a nakonec vyhrožoval, že zabije samotného primátora jako součást většího plánu. Jaký měl plán?

Vyrazit ze sta vybraných majetných občanů po pěti tisících dolarů. Věřil skutečně, že zaplatí? Své předchozí oběti varoval vždycky předem a své výhrůžky splnil, jak každý ví.

Tentokrát slibuje, že udeří bez upozornění, jestli jeho nové oběti nezaplatí. Ostatně pro milionáře pět tisíc dolarů přece vůbec nic neznamená! I kdyby zisk byl jen jedno procento, na úhradu vydání by to Hluchému bohatě stačilo. Že už zabil dvě předem vytipované oběti a hlouček nevinných okolostojících? Že má v úmyslu zabit ještě třetího, samotného primátora?

Všechno je jen součást hry. Hry a legrace. Pokaždé, když se Hluchý objevil, dalo se počítat s ohromnou legrací. Legrací pro všechny, až na policisty ze sedmaosmdesátky.

Jestli jsou ta děvčata pověšená na kandelábrech zvěstovatelkami něčeho, co plánuje Hluchý, tak čeká sedmaosmdesátku ještě víc starostí, než už mají a potřebují.

Carella se při tom pomyslení otrásl a honem přitáhl ženu k sobě.

84

2

Sára Meyerová přemýšlela, jak sdělit manželovi, že podle jejího názoru by jejich dcera Susan měla začít používat antikoncepční pilulky. Meyer uvažoval, jestli se Sáře líbí jeho paruka. Uvažoval i o tom, jestli se už zase objeví Hluchý. Ovšem, že ne teď a tady, jsou přece se Sárou v posteli sami, ale při věšení mladých žen na kandelábry.

Meyer neměl Hluchého rád. Měl smůlu, protože už třikrát navázal Hluchý kontakt právě sním. No, doslova takhle to nebylo. Poprvé za ním přišel Dave Raskin a řekl mu o Hluchém, o kterém tenkrát ani nevěděli, že je hluchý - jestli hluchý opravdu je, kdo to má vědět? Nevěděli toho o Hluchém spoustu.

Jako například, kdo to je. Nebo, kde vězel celá ta léta až dodneška. Nebo proč se teď vrátil, jestli se ovšem doopravdy vrátil. Meyer se modlil, aby ne, ale obával se, že ano.

Meyer toužil zeptat se Sáry, jestli se jí líbí líp s parukou nebo bez. • Do postele si paruku nebral, ale jestli mu řekne, že líp s parukou, tak vyleze z postele a nasadí si ji a pak se s ní bláznivě a vášnivě pomiluje. To udělá stejně, s parukou nebo bez ní. Nechce myslet na Hluchého, chce raději myslet na Sářiny nádherné nohy, stehna a řadna.

Sára si dělala starosti s jejich jedinou dcerou Susan, které bylo šestnáct let. Dělala si starosti především s genetikou. Manžel jí nesčíslněkrát řekl, že má nádherné nohy, stehna a řadna. O nohách a stehnech měla určité pochybnosti, na druhé straně ale souhlasila, že prsa má pěkná, a ze všeho nejradši (řekněme skoro nejradši) měla, když se s nimi mazlil. A už jsme u té genetiky. O staršího syna Allana se nemusela bát, pokud jde o genetiku. O mladšího Jeffa taky ne. Allanovi bylo sedmáct a Jeffovi třináct, a její jedinou obavou bylo; aby nezačali kouřit hašiš nebo něco podobného, protože Meyer by jim oběma utrl hlavu. Ale genetika, ach, ta genetika!

Susan, jak bylo patrné na první pohled, zdědila nádherné nohy, stehna a řadna, které Meyer tak vychvaloval na Sáře. Zdědila po matce i plné rty, její i Meyerovy modré oči, k tomu - bůhví po kom blond vlasy a to všechno dohromady tvořilo velice přitažlivé stvoření. Sára jen doufala, že se to stvoření nemazlí tak rádo jako ona.

Proto chtěla navrhnout Meyerovi, aby oba navrhli Susan, aby navrhla jejich rodinnému panu doktorovi, že by jí snad měl předepsat pilulky. Sára nevěděla, jestli je její dcera ještě panna nebo už ne. Susan začala být v posledních měsících velice nesdílňá, pokud šlo o osobní záležitosti, a to mohlo znamenat, že užji nějaký horkokrevný kovboj ze střední školy (já ho zabiju, řekla si Sára) zasvětil, nebo

85

lí,."

se Susan myšlenkou na ztrátu panenství momentálně vážně zanáší. Ať tak či onak, Sára si nepřála, aby její deera otěhotněla v šestnácti letech.

Problém byl, jak to všechno vysvětlit Meyerovi.

Pevně věřila, že podle Meyerajejich dceraještě nedostala ani pusu.

Spustili oba najednou.

"Přemýšlela jsem . . ."

"Sáro, líbí se..."

Oba se odmlčeli.

"Tak mluv," řekl Meyer. "Ty nejdřív."

"Ne, ty nejdřív."

Meyer se zhluboka nadechl.

"Dělají si ze mně šprfouchlata kvůli tý paruce," řekl.

"

Kdo?"

"Chlapi•od nás."

"No a co?"

"Všichni," řekl Meyer.

, No a co?"

, "No a co... Sáro... líbí se ti ta paruka.

, Mně se líbit nemusí," řekla Sára. "Máš ji na hlavě ty."

, •"

"No a... vypadám líp s ní nebo bez ní, co myslíš.

Sára si s odpovědí dala na čas.

"Meyere," řekla, "já tě mám ráda s vlasama i bez nich. Pro mě jsi ty prostě ty, vlasatý nebo holohlavý. Chod si po světě s pleší, jestli chceš, nebo s tou parukou, co máš, kup si blond paruku nebo zrzavou, nech si narůst knír nebo bradu, nalakuj si nehty u nohou na červeno, dělej si co chceš, já tě budu mít ráda pořád. Protože tě mám ráda," řekla.

"Já tě mám taky rád," řekl a odmlčel se. "Ale líbí se ti ta paruká?"

"Mám být upřímná?"

"Ano."

"Já tě moc ráda líbám na tu tvou lesklou pleš," řekla.

"Tak já tu paruku spálím," řekl.

"Ano, spal ji."

"Zítřka," řekl.

"Kdy chceš."

"Dobrá," řekl, ale nebyl si úplně jist, že ji spálí. Sám sobě se v té paruce docela zamlouval. V paruce vypadal jako detektiv.

Těšilo ho být detektiv. Ne, když se objevil na obzoru Hluchý. Proč se musel ten

86

Hluchoun zase objevit? Jestli je to opravdu on. Ale kdojiný by věšel děvčata na pouliční svítlny a pak tam nechal jejich průkazy, aby to měli snazší? Musí to být on. Najednou ho napadlo, jestli Hluchý nenosí paruku? Vysoký blond chlap se sluchadlem v uchu. A co když ty blond vlasy jsou paruka? Co když má ve skutečnosti hlavu holou jak koleno? Budou mu muset začít říkat Plešoun? Říkají lidi Meyerovi za zády Plešoun?

Znají ho po celém 87. revíru jako Plešatýho detektiva? Co když dokonce po celém městě? Po celém světě? Nechtěl být známý jako plešatý cokoli. Chtěl být známý jako Meyer Meyer. Jako on sám.

Sára mu něco povídala.

Propásl její první slova, ale povídala něco o lidech, který rostou do krásy a pochopitelně přitahují pozornost ostatních.

Vzpomněl si, jak je Hluchý přišel otravovat naposledy. Proč si nevybral jiné revír, proč zrovna sedmaosmdesátku, co ho to krucinál napadlo? Posílal jim fotografie. Každou fotografii dvakrát. Usnadňoval jim to, vlastně - tak moc zase ne. Ale házel jim své výzvy rovnou do klína. Když rozluštíte, co ty fotky znamenají, budete vědět, co provedu tentokrát! Když fotky rozluštili, pochopili, že vyloupí další banku. A taky že ji vyloupil. Dokonce dvakrát. Poslal jim partu, o který věděl, že ji detektivové dopadnou, jestli správně rozluštili fotky, co jim poslal, a pak za půldruhý hodiny jim poslal jinou.

Málem se mu to povedlo. Tenkrát si říkal Taubman.

Taubman znamená německy, že neslyší, der taube Mann. Panejo, snad se nevrátil!

"Tak co o tom soudíš?" zeptala se Sarah.

"Doufám, že ho tady nemáme zpátky," řekl Meyer nahlas.

, , Koho?"

"Hluchýho."

"Slyšels, co jsem povídala?"

"To víš, že jo... já..."

"Nejsi náhodou taky hluchý?" zeptala se Sára.

"Co je?" řekl Meyer.

"Ptal jsem se tě na Susan."

"Co je s ní?"

"Její šestnáct."

"To vím" že její šestnáct."

"Je to krásná holka."

"Po mamince."

"Děkuju. Začínají se po ní ohlížet chlapci."

87

"Začali se po ní ohlížet, když jí bylo dvanáct," řekl Meyer.

"Ty to víš?"

"Bodejť že to vím, mám snad oči. Vlastně jsem se tě už chtěl zeptat. Nemyslíš, že by měla zajít za našim doktorem?"

"

Za našim doktorem?" řekla Sára.

"Ano. Aby jí předepsal pilulky."

, „Ach," řekla Sára.

"Já vím, třeba tě to pomyslení roz-"

"Ne, ne," řekla Sára.

"Ale já si myslím, že je třeba začít včas, než se něco stane. Nežijeme ve středověku."

"Já vím," řekla Sára.

"Takže si s ní promluvíš?"

"Promluví," řekla Sára a chvilku mlčela. Pak zašeptala: "Já tě mám ráda, vždyť to víš," a políbila ho na lesklou pleš.

Ženy svlékal Hawes strašně rád.

Zvláště rád svlékal ženy, které nosí brýle. Sundat jim brýle bylo totéž, jako svléctje donaha. Sotva si žena sundábrýle, vypadá neobyčejně něžně a žádoucne. Hawes strašně rád líbal na zavřená víčka ženu, která si právě sundala brýle.

Když sáhl Annii na brýle, řekla:

"Ne, nech mije."

Byli u ní v ložnici. Vzali si s sebou skleničky a seděli na krajičku Anniny velikánské postele. Políbili se jednou, jemně a zkusmo, a on ji chtěl sejmut brýle. Začíná to špatně, pomyslel si. Když si nedá vzít brejle, jak se zachová, až jí řeknete, co po ní chcete dál?

Když bylo Hawesovi sedmáct, chodil s dívkou, která nosila brýle, a počínal si velice mazaně, jak se domníval. Sundal jí něžně brýle z kořene nosu a dýchal na obě čočky; když se ho zeptala, proč to dělá, odpověděl: "Abys neviděla, co dělám rukama." Dívka ho požádala, aby ji okamžitě odvezl domů.

Naučilo ho to nedýchat dívkám na brýle, neničit nadějnou situaci hned v zárodku. Nynější situace se zdála velice nadějná, ale když Annie Rawlesová řekla, aby ji nechal brýle, pocítil, že se dopustil stejné boty jako tenkrát coby neotesaný zelenáč. Překvapeně se na ni podíval.

"Já tě chci vidět," zašeptala.

Znovaji políbil. Líbala moc hezky, lehce pootevřelajemné a pružné rty a přijalajeho; lehké nadechnutí vytvořilo mezijejich ústy vzdu

88

chotěsnou přehradu. Jakkpak by asi Sam Grossman z policejní labora toře vysvětlil tohle vakuum, napadlo Hawese, rty se tisknou ke rtům, vdechnutím se k sobě přísajou a najednou do nich npatrně vniknou • jazyky - a už věděl, že ať s brýlemi nebo bez nich, všechno bude v na prostém pořádku.

Poprvéje to nejdůležitější; vždycky byl skeptický, když ve služeb ně poslouchal, jak nějaký starý mazák tvrdí, žeje to čím dál tím lepší, člověk se učí praxí. Podle jeho zkušeností, když to nebylo dobré po prvé, je tyc•,podruhé horší a příště už nemožné.

Stará policejní moud rost pravi, ze situace se můžejen zhoršovat. O sexu to platí taky. Když líbal Anni Rawlesovou, zatočila se mu trochu hlava - neklamně znamení, že všechno bude extra super. Nevzpomínal si, že by se mu někdy zatočila hlavajen z hbání. "Ve tvých rtechje kouzlo, Kate," pomyslel si, ale nemohl si vzpomenout, z které Shakespearovy hry to je, nebo to řekl v nějakém filmu Spencer Tracy Katherine Hepburno; vé? V tvých rtechje kouzlo, myslel si a řekl to nahlas:

"V tvý, ch rtech je kouzlo."

"Kate," zašeptala Annie. "Jindřich Pátý," a znova ho políbila.

Bylo to až k smíchu, jak se mu točila hlava, kdyžji líbal.

Dokonce • mu v ní šumělo! Dneska už moc lidí neumí pořádně líbat. Moc s lí•;• báním pospíchají, jako kdyby to byla opona, která se zdvihne před š začátkem představení. - Jindřicha Pátého? Odtamtud e ten citát? j , Kdysi to věděl, určitě, ale zapomněl. Graduovala Annie z anglické li;•teratury? Měla z ní výbornou? Graduovala z lióání? Propána, líbat se • s níje opravdu lahůdka, nechťelo se mu přestat. V životě se mu nesta; •;lo, že by měl chuť strávit noc pouhým libáním, ale ted k tomu měl •blízko.

Vzpomněl si, že vedle hbáníjsouještějiné věci, ale když něPkdo cítí jako on ted - cítí, ano, cítit, to je jedna z těch dalších

věcí vedle líbání.

Jednou, bylo mu tenkrát devatenáct, chodil s dívkou, která nenosila brýle, a udělal něco, co pokládal za velice mazané, s téměř stejným výsledkem. Dotkl se klopy kabátku, který měla dívka na sobě, a řekl:

"Vlna?" Pak se dotkl límečku blůžičky, kterou měla na sobě, a řekl: „Hedvábí?" A pak jí položil ruku na ňadro a zeptal se: "Copak je tohle?" Dívka ho nepožádala, aby ji odvezl domů, jako ta brýlatá. Prostě vystoupila z auta a odkráčela.

Hawes přemítal, jestli se má dotknout Anniiných ňader nebo ne. Ľi•bat ji se mu ohromně líbilo, ale začínal si myslet, že by si měl na lřeco sáhnout, a její poprsí by se pro začátek hodilo. Svíral její bra

89

I,•

•I II•I

dičku v ruce, sál polibky z jejich úst a dovolil ruce, aby jí opatrně sklouzla po hrdle, kolem klíční kosti, pak na hedvábnou látku modrých šatů, které měla na sobě, a odtud na levé "Ne, to ne," řekla Annie.

Okamžitě ho napadlo, že existují věci, které se dospělí muži nikdy nenaučí, i když se v mládí párkrát spálili. Zřejmě se zmýlil, když si myslel, že je všechno v pořádku. Třeba patří Annie k těm ženám, které jsou ochotné líbat se celou noc až do rána-před chvílíčkou si to myslel i on - ale už nejsou ochotny dělat to doma, i když se to děje v jejich bytě a ne v jeho.

Byl z toho celý zmatený a k tomu ještě mírně omámený.

"Chci, abys mě nejdřív svlékl," zašeptala Annie.

Zmocnilo se ho vzrušení, jaké v životě nepocítil. Větší než tenkrát na střeše s Elizabeth Parkerovou (kdykoli spatřil ve služebně Andyho Parkera, vzpomněl si na Elizabeth Parkerovou, ačkoli nebyla s Andym příliš uznána); bylo mu tehdy šestnáct a ona mu musela ukázat, kde to je. Větší než tenkrát s tou černou dívkou v Panamě, kdy mu bylo dvacet a sloužil u námořnictva Spojených států. Byla to krásná, temperamentní ženská a za dvě hodiny se s ní o sexu dověděl víc než za zbytek života.

(Brownovi se o tom nikdy nezmínil, snad to jednou udělá.) Větší než tenkrát na jedné večerní party, když vdaná žena sedící vedle něho a oblečená do přiléhavých zelených šatů vystřižených až na břicho, vklouzla rukou pod stůl a sáhla mu na stehno, skoro až do rozkroku, nabodla vidličkou garnátu ve víně, strčila si ho do rozkošné neřestných úst a řekla: "Často používáte revolver, když jste detektiv, pane Hawesi?"

Annie Rawlesová vypadala v těch modrých šatech jako učitelka. vážně, vypadala. Brejle na špičce nosu, mírný úsměv na rtech. Otočila se k němu zády, jakoby chtěla napsat něco na tabuli.

"Zip," řekla a sklonila hlavu, i když měla černé vlasy krátce zastřižené a šiji i ho řejšek šatů, kde končil zip, odhalené.

Políbil ji zezadu na krk. Cítil, jak se zachvěla: Sáh po zipu a stáhl ho dolů. Objevil se modrý proužek podprsenky, světlejší než šaty, zkřížený na její bílé kůži. Sahal po háčku podprsenky, když Annie opět řekla: "Ne, to ne," otočila se k němu obličejem a setřásla ze sebe šaty. Stekly jí přes boky ke kotníkům jako vodopád. Vystoupila z nich.

Měla na sobě spodní prádlo jako z luxusního časopisu.

Učitelka zmizela ve schůvaném hromádce modrých šatů na podlaze a omlá policistka se v mžiku změnila v bohyni sexu z tvrdého porna. Le

90

j •, hounká, kra ečkou lemovaná bledě modrá podprsenka nadzdvihována ;i:- la její špičaté prsy, odhalovala jejich křivku a - v případě levého prsu - lehkomyslně ukázala růžovou bradavku nalitou k prasknutí.

Uprostřed se houpal zlatý řetízek s přívěskem, jako by tu hledal úto •; čistě. Pod bledě modrými kalhotkami stejného odstínu měla podvaz •• kový pás, tmavý obrys černého trojúhelníku tvořil v místě, kde se scházejí obě nohy, vyvýšeninu, na pevných bílých stehnech byly na pjaté podvazky. Bez ochrany šatů se najednou zdála plnější, ne tak • hubená, jak si představoval, boky byly žensky zaoblené.

Krásné nohy obepjaté modrými nylonkami se zužovaly k štíhlým kotníkům a lo dickám s jehlovými podpatky.

•• Z průhledných kalhotek, zpod krajového lemu nohavičky odváží ně vykukoval černý kadeřavý chomáček.

Najednou byl nepokrytý vzrušený. Spočinula očima najevo vzdu

tých kalhotách a úsměv, který na něj vrhla, byl tak znalý jako ten, kterým ho přivítala ta černá holka v Panamě, když na jeho nesmělé ; zaklepání otevřela zadní dveře svého kumbálu. Fiona se jmenovala, Fiona, se kterou strávil dvě krátké hodiny a tisíc nekonečných nocí.

, Přiblížil se k ní zalaknutý vůní pižma - buď si ji vymyslel, nebo ji skutečně vdechoval.

"Ne, to ne," řekla.

Zarazil se.

Zmocnil se ho strašlivý pocit, že to dopadne jako tenkrát v Los ••• Angeles, když jel převzít jednoho ozbrojeného zloděje, a třidvaceti •.. letá televizní hvězdička mu předvedla složitý striptýz, pak ho áobla , do tváře a poslala domů.

"Ale ten bílej štráf, co máš ve vlasech, je fakt : fantastickéj, fešáku," řekla mu, když za ním zavírala dveře. Ten ve čer uvažoval ve svém špinavém hotelu ve středu města, že si ten pruh obarví, aby ho měl jako ostatní vlasy. Ale při zpátečním letu se se zlo : dějem bavil, ten chlap měl báječněj smysl pro humor, i když byl spou •nej • , Ted ty,"

zašeptala Annie.

Pomohla mu ze saka, rozvázala uzel na kravatě a pak vytrhla kra

;•; vatu zpod límce, jako by praskla bičem. Rozepjala mu vrchní knoflík u kosile. Rozepjala mu všechny knoflíky u košile. Políbila ho na hrud :• a pak mu vytáhla košili z kalhot. Rozepnula manžety.

Pomohla mu • :•Z košile a hodila ji přes pokoj, dopadla na její modré šaty. Vytáhla l ``"-opasek z poutek. Rozepnula knoflík u kalhot. Stáhla zip. Sáhla mu do kalhot a řekla: "No ne!"

91

Za pět minut byli spolu v posteli.

Hawes byl nahý, Annie neměla na sobě nic než zlatý řetízek s přívěskem. Jednou se jí zeptá, proč si ten řetízek s přívěskem nesundává. Ale teď mu stačilo mít blízko k jinému člověku a celou noc nemusel myslet na nic jiného než na milování. To, že přitom křičela, ho trochu znepokojilo. Poslední, která taky křičela, byla soudní zapisovatelka, náhodou taky nosila brejle, měla je i v posteli. Ale při každém orgasmu křičela tak, že by to vzbudilo mrtvého. Annie křičela skoro stejně hlasitě a stejně často. Řekla mu, aby si z toho nic nedělal, celý dům ví, že je policistka. On na to dočista zapomněl.

A taky dočista zapomněl, že člověk, který na území 87. revíru věší děvčata na kandelábry, by mohl být Hluchý.

Arthur Brown už taky zapomněl, na to, co ho napadlo jen letmo: že by totiž jejich kandelábrový vrah mohl být Hluchý. Brown se bál Hluchého stejně jako kolegové z pátrací skupiny, ale pro něho vrah zůstal vrahem a všichni to byli syčáci, kdežto ten dobrý byl on. Mimoto Brown toužil dostat svou ženu Caroline do postele.

Její dcera Connie už spala. Caroline se dívala na televizi. Brown byl v koupelně, dal si vydatnou horkou sprchu a právě se utíral. Podíval se na sebe do zrcadla v koupelně, byl tam týž hezký Arthur Brown. Usmál se na sebe do zrcadla.

Cítil se dnes večer báječně. Dneska vynese Caroline až ke hvězdám a na měsíc a zase zpátky. S úsměvem šel nahý do ložnice, mokrou osušku pověsil přes židli a přitom si všiml novin, které Caroline nechala ležet na podlaze. Sehnul se a zdvihl je; rozevřel, vytrhl uprostřed té velké plochy díru a zašklebil se od ucha k uchu. .

Když přišel do pokoje, měl na sobě jen ty noviny. Caroline se podívala, co to z nich trčí.

"I to se podívejme," řekla.

Přehnaným dialektem někdejších černošských otroků Brown řekl:

"Myslet si, je pravda, když bílý pán říká massa Bob mít velkej oud?"

"Jak tak koukám, ani bych neřekla," odpověděla Caroline.

"Pro vás dost velkej?" řekl Brown.

Caroline k němu přistoupila a noviny roztrhla.

Kapitola 7

Z lavičky na tribuně, kde seděl a pozoroval Darcy Wellesovou, poznal okamžitě, že na to má. Ještě víc než t dvě předtím.

Poznal to už z toho, jak si počínala při rozcvičování. Byl další jasný říjnový den a obloha nad univerzitní běžeckou dráhou byla doslova bez mráčku a oslňovala modří jako kulový blesk.

Za závodistištěm viděl rozlehlý fotbalový stadion a dál za ním ohromný obrys kamenné věže, která se tyčila nad univerzitním nádvořím.

Na tak velké město, kde se nedají čekat stinná nádvoří se stromy a trávníky, to nebylo špatné. V sobotu si všechno prošel, ab se tu vyznal a cítil se jako doma, chtěl se chovat nenuceně, až dívku osloví. S ženami ostatně vycházel vždycky dobře, dovedl si je získat.

Myslely si, že je nekonvenční, snad trochu v střední, ale stály o ně. S muži to bylo horší. Muži nesnášeli jeho libušky.

Když se například v restauraci najednou sebral a odešel, protože už byl najedený a zmáhal ho únava. Když nedodržel smluvenou schůzku, když nelibě nesl žertovné narážky na sexuální výboje.

Z mužských se mu dělalo na nic. Potrpěl si na ženské.

Pozoroval dívku.

Do začátku sezóny zbývalo ještě několik měsíců. V lednu se bude závodit v hale - pokud se ona zúčastní, v březnu začnou hlavní běžecké závody, ale běžec trénuje samozřejmě celý rok, musí, jestli se chce udržet v kondici. U žen je to stejně důležité jako u mužů, snad ještě důležitější. Měla už za sebou tři kola - běžela v univerzitním zářezu, hnědočerveném s modrým písmenem C na levé straně rsou jménem univerzity na zádech bundy. Při prvním kole se rozklusávala (odhadl to na tři minuty) a třetí už běžela za dvě. Teď běžela po čtvrté a každých padesát yardů zvyšovala tempo až do sprintu. Na •• pái ěňkam•iuků se zastavila, zhluboka•dýchala a pak začala komít vteřin každou, pažemi opisovala od ramen úln•ruh, pěsti měla zafatě. Pak přišly na řadu dřepy - ta holka ovládá •ozcvičku, jen co je pravda! Pak udělala několik kliků a několik boč•ích úklonů, kroužila boky. Pak si lehla do trávy vedle závodní trati, •odepřela si boky rukama a asi třicet vteřin šlapala ve vzduchu jako •a kole, pak křížila nohy a roztahovala je, krčila a natahovala

nahoru •dolů, a ty prosté cviky se zdályjaksi půvabné. Z té holky bude sprin•rkajedna radost!

92 • ., 93

U dráhy se objevila další dívka. Snad členka týmu nebo třeba jen

kamarádka, která se na ni přišla podívat. Neměla na sobě běžecký dres, ale kostkovanou sukni, podkolenky a modrý svetr.

Doufal, že vypadne, než Darcy osloví on. Dneskaje středa, třetí den normálmlio pracovmlio týdne. V pondělí nepochybně trénovala krátké sprinty ze startovních bloků, šedesát yardů, sto dvacet, tak něco. Tréninkové programy se od sebe liší.

Včera pravděpodobně zaběhla devětkrát dvě stě dvacet yardů - polovinu kola a přitom pravidelně střídala běh s chůzí, aby si oddechla. Ve většině programů se trénink stává s postupem týdne náročnější, vrcholu dosáhne v pátek, zeslábně v sobotu, kdy se navštěvuje posilovna, a neděle je den odpočinku (dokonce i Pánbu v neděli odpočíval) a v pondělí začne celý cyklus znova. Samozřejmě, že mimo sezónu není nikdy tak tvrdý jako před začátkem závodní sezóny. Darcy Wellesová se po letním a časně podzimním předsezónním tréninku právě začíná dostávat do závodní formy.

Představil si ji, jak běhá po místních silničkách někde v Ohio, odkud pocházela. Zprávy v tisku o jejích schopnostech byly velice povzbudivé. Její nejlepší univerzitní čas v běhu na sto yardů byl 12,3 vteřiny, což není vůbec špatné, když uvážíte, že poslední rekord Evelyn Ashfordové byl 10,79. "Nemyslela jsem na nic, když jsem běžela," řekla Ashfordová v Colorado Springs. "Jako kdybych se probudila až v posledních dvaceti metrech. Když jsem doběhla na ci•ovou pásku, myslelajsem si, že to nebude nic zvláštního, snad 11,1." Když jí řekli čas 10,79, prohlásila: "Jsem z toho celá pryč, na mou duši, úplně celá pryč!" Jenže taková Evelyn Ashfordová se objeví jednou za uherský rok! Dokonce i Jeanette Boldenová, která na univerzitě zaběhla 11,68, to snížila jen na 11,18, když doběhla za Ashfordovoujako druhá. Hra nice jedenáct vteřin, tam je ten zakopaný pes, a za to máme co děko vat Wilmě Rudolphové! Ale Darcy Wellesováje ještě mladá, studuje první rok, ale má na to, je jak stvořená pro olympiády, to tedy určitě.

Škoda, žeji musí zabít!

Při řeči s tou druhou dívkou byla očividně netrpělivá, chtěla tréno vat. Ta druhá mluvila a mluvila, zdálo se, že věčnost, pak se usmála, zamávala a odešla. Darcy přeběhl po obličeji výraz zjevného ulehče ní. Svlékla si silonovou soupravu a úhledně ji složila na lavičku ved le závodní dráhy. Měla na sobě závodnické tilko a trenýrky, tilko bez čísla, trenýrky s rozparkem na straně kvůli snadnějšímu pohybu sval natých nohou a stehem. Okamžik postála na startovní čáře, sklonila se nad ní s pravou nohou a levou paží vzađu a pravou paží zdviženou, nadechla se a vyrazila.

Nařídil si opět stopky a hlídaljejí čas. Byl třetí den v týdnu, středa. ••: Běžela své nejdelší sprinty, k včerejší délce přidalaještě polovinu a těch tři sta třicet yardů uběhla za čtyřicet pět vteřin, po každém kole • pět minut relaxovala chůzí. Pod tílkem a trenkami se začínala potit. , Bedlivě ji pozoroval, jak roztáhla zip u tašky, vyndala startovní blo• ky a položila první asi pětatřicet centimetrů za startovní čáru. Pak vyměřila vzdálenost pro druhý blok a pečlivě je oba rozmístila. Narovнала se, nadechla ostrého podzimního vzduchu, opřela ruce v bok, zaváhala a pak poklekla mezi bloky. Byla tak hezká s těmi černými vlasy a modrýma očima, bylo jí devatenáct - škoda, že musí zemřít!

Byla ve skvělé formě.

Její trenér v Ohio na ní zapracoval.

Téměř slyšel němý povel v její hlavě: Do bloků! . Levá noha se natáhne k zadnímu bloku, pravá se prsty dotýká přednt7io.

Roztažené prsty - palec a ukazováček -jsou těsně u startovní čáry. Váha spočívá na levém koleni, pravé noze a obou rukách, hlava je vzpřímená, ačí upřené asi metr před startovní čáru.

Připravte se!

Boky se zvedají, tělo se naklání kupředu, aby se ramena dostala před čáru. Obě podrážkyjako by přirostly k blokům. Oči dosud upřené na ten imaginární bod metr před startovní čárou.

Napjatá tětíva luku, než vyletí šíp.

Prásk!

Zvuk imaginární pistole v její i jeho hlavě. Paže se vymrští, pravá kupředu, levá dozadu, levá noha vyrazí k prvnímu důležitému kroku, pravá se odrazí od startovního bloku a dívka běží.

Bože, taková skvělá sprintérka!

Každý z jejího pŕltuctu šedesátíyardových sprintů stopnul na plus •mínus devět vteřin. Pozoroval ji při oddechové chůzi při každém sprintu. Když se naposledy vrátila k lavičce, byla zpocená, jen z ní ••eklo. Vytáhla z tašky ručnfk a otřela si obličej a paže, navlékla si tep•lakovou bundu. Pozdním odpolednem zavanul chlad.

S úsměvem zastržil stopky do kapsy.

Odcházela s hlavou skloněnou v zamyšlení, potjí prosákl i bundou & potáhl dlouhé nohy leskem. Přistoupil k ní.

"Slečna Wellesová?" řekl.

Zarazila se a překvapeně zvedla hlavu. Modré oči pátraly v jehó i.i.i•x••

"Corey McInLyre," řekl. "Z Amerického sportu."

94 • ` . 95

Prohlížela si ho.
"Děláte si legraci," řekla.
Vůbec ne," řekl, sáhl si do kapsy pro náprsní tašku a vytáhl z ní

"malou kartu v průhledném obalu. Podal ji dívce. Prohlédla si ji.

AMERICKÝ • 0 • •

Tisk

Reportér

"Jéje," řekla a vrátila mu průkazku.
"Jste Darcy Wellesová, že?" zeptal se.
Souhlasně zabručela a přikývla.

Soudil, že měří nejmíň metr pětasedmdesát. Oči měla skoro na stejné úrovni jako on. Prohlížela si ho a čekala.
"Připravujeme článek do únorového čísla," řekl.
"To určitě," řekla. Dosud byla skeptická. Držel průkaz v ruce a byl v pokušení ukázat jí ho ještě jednou. Místo toho jej strčil do náprsní tašky.
"O mladých atletkách," řekl. "Nesoustředujeme se ovšem jen na běh... A na hvězdy...
"Hvězdy, jak by ne," řekla a obrátila oči k nebi.
"Vy jste vzbudila pozornost, víte, slečno Wellesová."
"To je pro mě novinka," řekla Darcy.

"Mám všechny vaše výsledky. Váš výkon v Ohio byl pozoruhod `

"Myslím, že to bylo O.K.," řekla Darcy.
Po namáhavém výkonu jen zářila. Pleť měla svěží, oči jí jiskřily. To dělá lehká atletika. Každý, kdo ji provozuje, ať muž či žena, vypadá tak ztraceně zdravě. Záviděl jí její zdraví, záviděl jí její životo správu.
"Mnohem lepší než O.K.," řekl. ` "Jestli se mi povede dostat pod dvanáct, tak zatancuju kankán," řekla.
"Vypadalo to dobře."
"Vy jste se díval?"
"Ty poslední sprinty jsem si stopnul. Šest vteřin."

"Šedesát yardů za devět vteřin není nic moc."
"Na trénink to jde."
"Jestli chci udělat stovku za dvanáct, musím to srazit na sedm."
"To chcete? Za dvanáct?"
"Jedenáct by bylo lepší, vidíte?" řekla a zasmála se. "Ale tohle ne• jsou Olympijský hry."
"Zatím," řekl a vrátil jí úsměv.
"Tojistě: A třeba nikdy," řekla.
"V Ohio byl váš nejlepší výsledek 12,3, jestli se nemýlím."
"Správně," řekla a zamračila se. "Nic moc, co?"
"Ba ne, moc dobrý výsledek. Měla byste vidět některé ty studentské rekordy."
"Já je viděla. Vloni to jedna holka v Kalifornii zaběhla za 11,8."
"Elisa Blairová."
"Správně."
"S tou taky uděláme interview. Studuje v Los Angeles."
"Jak to myslíte, interview?" zeptala se Darcy.
"Vždyť jsem už říkal...
"Říkal, ale jak to myslíte?"
"Rádi bychom přinesli interview s vámi."
"Se mnou? V Americkém sportu?"
"V Americkém sportu, ano."
"Nepovídejte," řekla a ušklíbala se jako dvanáctiletý uličník. ;, V Americkém sportu? To má být vtip?"
"Samozřejmě nejen s vámi. Soustředujeme se na lehkootletickou dívčí mládež...
"Vysokoškolskou?"
"Na vybrané osobnosti. A nejen na hvězdy běžecké dráhy."

"Užjsme zase u těch hvězd," řekla a zase obrátila oči v sloup.

"Zahrne to plavání, basketball, gymnastiku... snažíme se o co nejširší pohled. A promiňte mi, jestli zase užiju to slovo, ale pokoušíme se zaměřit na mladé Američanky, z kterých můžou vyrůst budoucí hvězdy."

"Sto yardů za 12,3, to je podle vás budoucí hvězda?" řekla.

"My v Americkém sportu nejsme tak docela neinformovaní o tom, co se děje ve sportovním světě," řekl důstojně.

Pátrala v jeho obličejí, přikyvovala, uvažovala o všem, co řekl.

"Mrzí mě, že jste mě viděl zrovna dneska," řekla. "Bylo to pod psa."

"Líbil se mi váš styl."

96 I •• 97

"Styl, to určitě. Šedesát yardů za devět vteřin, to je styl jedna radost."

"Běhalajste hodně letos v létě?"

"Denně. Tedy - mimo neděle."

"Jaký systém máte?"

, ,Vás to vážně zajímá?" zeptala se.

"Zajímá. Víte... kdybyste mi dneska večer věnovala trochu času, mohli bychom si o tom popovídat podrobněji. Zajímá mě především, kam až to chcete dotáhnout, jaké máte představy, ale když mi povíte, proč jste se začala zajímat o běhání, nebo jak jste zvyklá trénovat..."

"

"Poslyšte, nespádl jste z měsíce?" řekla.

, ,Prosím?"

"Nejste tady za Skrytou kameru nebo tak "

Rozhlédla se, jako by chtěla skrytou kameru najít. Stáli na okraji běžecké dráhy docela sami. Prohlédla si nedaleký dub, za kterým se mohl schovávat kameraman. Pokrčila rameny, potřásla hlavou a ob rátila se zase k němu.

"Kdepak Skrytá kamera," řekl a usmál se. "Já jsem Corey McIntyre z Amerického sportu a hovořím s mladými atletkami kvůli článku, který má vyjít v našem únorovém čísle.

Přiznávám, že se soustředujeme hlavně na běhání, chceme využít sezóny, ale budeme se zabý vat i..."

, O.K., O.K., já vám věřím," řekla a zase potřásla hlavou a zasmála , se. "Jéje," řekla, ,•já tomu pořád nemůžu uvěřit."

"V ěřte."

"Okay," řekla. "Tak vy se mnou chcete udělat interview?"

Dobrá, věřím."

"Mohla byste mi dneska večer věnovat chvílku?"

Mám zítra test z psychologie."

" "

"To je škoda," řekl. "A co takhle..."

"Ale já už to, myslím, umím," řekla. "Dneska večer by to šlo, po kud se dostanu brzo do postele."

"Mohli bychom jít na večeři," navrhl. "Určitě to zvládneme při jed né schůzce, a pak - totiž, když budete souhlasit - bych se s vámi rád dohodl, na kdy bych mohl pozvat fotografa..."

"Fotograf, no ne!" řekla s úsměvem.

, ,S vaším dovolením, samozřejmě."

"Ale ano, proč ne," řekla. "Pořád tomu nemůžu uvěřit, to vám ří kám rovnou:"

"Hodilo by se vám to v osm?"

, „Hodilo, bezva. No ne!“

"Kdybyste si zatím mohla promyslet něco z toho, o čem jsem se zmínil..."

"

Jo, čeho chci dosáhnout a tak...?"

"Kdy se u vás poprvé projevil zájem..."

"Už vím."

"Jak trénujete..."

"To se rozumí, to je maličkost..."

"Nějaké žertovné historky... konečně, to si povíme večer."

Kam pro vás mám přijet? Anebo chcete radši vy přijít někam?"

"Třeba - mohl byste na mě počkat před kolejí?"

"Myslel jsem na nějakou restauraci ve městě. Snad by bylo lepší, kdybyste si vzala taxilca."

"Zařídím se podle vás."

"Nezapomeňte si vyžádat účet. Americký sport vám ho proplatí."

"Dobře. Kde?" řekla.

"Restaurace Marino na rohu Ulsterské a Jižní Hayleovy."

Přesně v osm."

"Corey McIntyre," řekla. "Americký sport! Panečku, to je něco!"

V tichu ložnice Nancy Annunziatové - její matka a babička se neslyšně pohybovaly za zavřenými dveřmi - se Carella a Hawes probírali věcmi, které patřily mrtvé dívce. Brát s sebou technický personál laboratoře nebylo třeba, tenhle pokojík nemohl být v žádném případě dějištěm trestného činu. Přesto prohlíželi její osobní věci tak pozorně, jako kdyby šlo o důkazy, které budou později předloženy soudu. Ani jeden se nezmínil o Hluchém. Jestli je smrtí Nancy Anqunziatové vinen Hluchý, jestli zabil taky Marcii Schafferovou, tak si počínají nesmyslně, ale pro tu chvíli se raději drželi toho, že obě vraždy mají nějaký rozumný a lidský motiv a že je nevykonstrooval počítačový mozek jejich starého protivníka.

Hawes si právě četl rozvrh dívčina tréninku.

Carella prohlížel její osobní kalendářik.

Nancy byla zavražděna 13. října. Podle zprávy policejního lékaře, který vycházel z tělesné teploty, barvy kůže, stupně rozkladu a rigoru mortis, nastala smrt přibližně ve 23.00.

Laboratoř oznámila, že na peněžence nalezené na místě činu nebyly shledány žádné otisky prstů

98 • 9 9

tů; vrah jim sice laskavě pomohl dívku identifikovat, ale přesto peněženku důkladně otřel, než ji pohodil dívce pod nohy. K rekonstrukci toho, kde v den svého zavraždění byla a co dělala, měli jen její osobní záznamy.

Tréninkový deník jim prozradil, že ve čtvrtek 13. října se Nancy Annunziatová probudila v 7.30. Její ranní puls měřil 58.

Večer předtím šla spát ve 23.00. (Když zalistovali nazpátek, zjistili, že obvykle chodila spát v tuto dobu, ale v osudný večer se zdržela ještě někde ve městě.) Po probuzení vážila 54

kila. Místem tréninku byla podle záznamu běžecká dráha calmspointské školy, povrch dráhy popsala jako "umělý".

Teplota venku při tréninku byla 13,5 °C a počasí pěkné, spíše suché, bezvětrné. Trénink zahájila v 15.30.

Trénink popsala jako "obvyklou rozcvičku", po níž následovaly čtyři sprinty ze startovacích bloků po 80 yardech s oddechovou chůzí nazpátek k čáře, při posledním sprintu chůze v délce celého kola. Pak následovaly čtyři šedesát yardové sprinty také z bloků a po každém sprintu zpáteční oddechová chůze. Celkem uběhla, jak si zaznamenala, 1.280 yardů, váha seji proti ranní snížila o 1 kg.

Pod hlavičku Stupeň únavy načmárala číslici 5; podle Hawese to byl střed stupnice od 1 do 10. Trénink skončil v 16.15.

Její matka jim už řekla, že přišla ten den domů z tréninku v

18.00. Calmspointská odborná vyšší škola byla od domu Annunziatových pouhých patnáct minut metrem. Zbývalo tedy půldruhé hodiny, o kterých nebyl žádný záznam. V dívčině kalendářiku nebylo nic, z čeho by se dalo soudit, jak ten čas strávila. Pravděpodobně se ve škole osprchovala a převlékla do normálních šatů. Zbývala tedy ještě hodina. Co když zašla do knihovny? Nebo se zastavila na kus řeči s kamarádkami? Anebo se setkala s mužem, který ji potom zabil?

V kalendářiku na stránce pro čtvrtek 13. října stálo:

rPoz•ci•Mky z f á•rkg - 4loflg •tologie - zkoaška /-••,e,vcký sportl ••

"Co to je?" zeptal se Carella. "Časopis?" Hawes se podíval do kalendářiku.

"Jo," řekl. "Má ho tady na prádelníku několik čísel."

"Pravděpodobně ho mají ten den na stáncích," řekl Carella.

"Myslíš, že si to napsala, aby nezapomněla?"

"Snad. Mrkni se, jestli má číslo z posledního týdne, bud tak hodnej...
Hawes šel k prádelnku. Na vrchní desce se povalovaly nejrůznější časopisy, asi dvanáct sešitů.
"Ilustrovaný sport," řekl. "Ze světa lehké atletiky. Aha, tady. Americký sport. Ze 17. října. Bylo by to ono?"
"Asi jo. Oni to obvykle antedatují o týden, ne?"
"Myslím žejo."
"Je tam něco zvláštního?"

„Co například?"
"Bůhsud. Jak uběhnout mili za deset vteřin."
Hawes zalistoval časopisem.
"Ty lidi se ale nadřou," řekl mimochodem.
„Vidíš se, jak takhle trénuješ?" zeptal se Carella a vrtěl hlavou.
"
"Klepla by mě pepka," řekl Hawes.
"Je tam něco?" zeptal se Carella.

"
Většinou fotbal."
Listoval dál.
Pěkně kus tohle," řekl a ukázal Carellovi snímek mladé ženy
" v potápěčském úboru. "Trochu moc oplácená, ale pěkná."
Začal listovat časopisem od konce.
"Hele," řekl.
"Copak?"
Ukázal Carellovi stránku, kterou právě otevřel: AMERICKÝ •0•

Vydavatel: John Vrlson Sqen Prezident: L. Carter Knowles Výkonný náměstek prezidenta: Andrew Nelson Předseda
správní rady: Uoyd Pierce •éfredaktor: Martin Goldblum Redaktor vydání: Louis Caputo Zástupci redaktora vydání:
Roger Paxton, James Hams, Richard Canaday Umglecký redaktor: David Greenspan Redaktoři: George Franklin, Joseph
Haley, Rebecca Bonnieová, Elliot Bradley, Harold Newton Externí redaktoři: Stephen Arenstedt, Mary Jane Allisterová,
Guy de Santis, David Husson L•lenové redakce• Peter Wiflke Andrew Wdght, Jill Germainová, Paul Mellon, Arthur
Sachs, John Goche • ward Busterwhite Daniel Bemard Wemer Schneider, orey McIn rank Brosset John William
Ashworth L J. ok! Bemal, Paula Boothová, Emilia Cogfiattiová Fotografová-Jim Bye, Audrey Eshelbywá, C. F. Fleming,
Joseph Raynor, Albert Tcknor Oopisovatelé: Derek Pike, Michael Quested, Thomas Addison, Lois Colesová. Joseph
Peskett

R

„Proč si zakroužkovala zrovna tohle jméno?" řekl Carella.
„Nevěděla by to její matka?" řekl Hawes.

Paní Annunziatová nevěděla.
"Corey McIntyre?" řekla. "Ne, to jméno neznám."

Vaše dcera se vám o něm nikdy nezmínila?"
"
"Mai. Nikdy."
"Nebo o tomhle časopise? Americký sport?"

"Ten časopis kupuje pořád. "Ty ostatní taky. Kupuje všechno, kde

se píše o sportu a o běhání."
„Ale v žádném jiném čísle Amerického sportu není tohle jméno
„zatržené," řekl Carella, „jen v tomhle. V čísle ze 17. října."

"Já nevím," řekla paní Annunziatová.

Bylo vidět, jak je jí líto, že nemůže detektivům poskytnout informaci, kterou potřebují. Dosud neřekla manželovi, že jejich dcera je mrtvá. Pohřeb se konal před třemi týdny, ale on pořád ještě nevěděl, že je mrtvá. A teď nemohla pomoci detektivům, kteří chtěli vědět, proč je v jednom čísle dceřina časopisu zaškrtnuté nějaké jméno a komu to jméno patří.

, Ten člověk nebyl nikdy u vás doma, vidíte?" zeptal se Carella.

, "Ne, nepamatuju se. Na tohle jméno ne."

"Paní Annunziatová, vy jste říkala, že vaše dcera přišla ten den domů v šest hodin."

"Ano, v šest." Nechtělo se jí mluvit o dni, kdy byla dcera zabita. Ještě neřekla manželovi, že je mrtvá.

"Řekla byste nám ještě jednou, co měla na sobě?"`

"To, v čem chodí do školy. Sukni, blůzku, kabátek - aspoň myslím`

"Ale když ji našli, měla na sobě něco jiného."

, ,Ano?"

"Zelené šaty a zelené střevíce."

"Ano:"

"Protože se převlékla, když přišla domů, říkala jste, vidíte?"

"Ano."

"Do parádnějších šatů?"

"

Ano."

"

Protože někam šla, jste říkala?"

"Ano, řekla mi, že jde ven."

"Ale kam jde, vám neřekla?"

"Nikdy se mi nesvěřovala, kam jde," řekla paní Annunziatová.

"Dnešní děvčata..." Potřásla hlavou.

"Nezmínila se, kam jde, nebo jestli má s někým schůzku?"

, Ne."

, "Ale povídala jste, že odešla z domu asi v sedm. Chvilku po sed

mě."

"

Ano."

, ,Má auto?"

"Nemá. Přijel pro ni taxík."

"Zavolala si taxíka?"

"Ano."

"Ale kam jede, vám neřekla?"

"Neřekla."

"Paní Annunziatová, vaše dcera si chodila lehnout v jedenáct, že ano?"

"Ano. Musela brzo do školy."

"Byl jste doma ten večer, kdy se to stalo?"

"Ne. Byl jsem v nemocnici. Můj manžel dostal srdeční záchvat ten den, byl jsem s ním v nemocnici, najednotce intenzivní péče."

V dek vět hodin se mu to stalo. Cestou domů."

"Z práce?"

"Ne, z klubu. Je tam členem. Samí starý přátelé. Zedníci jako on.

Mají svůj klub, scházejí se jednou za měsíc."

"Váš manžel je zedník?" zeptal se Hawes.

"Ano, zedník. Je v odborech," řekla, jako by chtěla dodat jeho za měštnání víc vážnosti.

"

A večer v devět dostal srdeční záchvat."

, ,V devět mě zavolali z nemocnice. Hned jsem tam běžela."

"

To už byla vaše dcera pryč?"

"Ano."

"Takže o tom, že má otce v nemocnici, nevěděla."

, Nevěřela, jak by to mohla vědět?"

, "Šla jste rovnou do nemocnice, když vás zavolali?"

"Ano."

"V kolik hodin jste se vrátila domů? Z té nemocnice?"

"Byla jsem tam celou noc."

"

Vy jste tam zůstala?"

"Byl na pokoji s intenzivní péčí," řekla na vysvětlenou.

, A v kolik jste se vrátila druhý den ráno?"

, "Po devátý." á

, ,Takže jste ani nevěděla, že vaše dcera nebyla v noci doma?"

102 • •, 103

"Nevěřela."

"Vaše maminka byla doma tu noc, co vaši dceru zabili?"

"Byla."

"Zmínila se vám -když jste se ráno vrátila -že vaše dcera byla pryč celou noc?"

"Dělávala to."

"Vaše dcera tedy bývala někdy celou noc pryč?"

"Dnešní děvčata," řekla paní Annunziatová a potřásla hlavou.

"Když jsem byla mladá... tatínek by mě byl přerazil," řekla.

"Ale dneska..." Zase potřásla hlavou.

"Na tom, že vaše dcera zůstávala občas mimo domov, nebylo tedy nic zvláštního?"

"Nedělala to často, jen sem tam... Říká... říkala, že jde ke kamarádce, že bude přes noc u ní. Ale kdoví? Kamarádka nebo kamarád, kdoví? Radši se neptat. Dneskaje lepší se neptat, nic nevědět. Byla to hodná dcera, lepší nic nevědět."

"Vy tedy netušíte, kdo by mohl být ten Corey McIntyre? Dcera se o něm nikdy nezmínila?"

"Nikdy."

Z telefonátu do redakce Amerického sportu se Carella dověděl, že člověkem Corey McIntyre skutečně existuje a píše pro ně reportáže. Nicméně pan McIntyre žije v Los Angeles a obvykle má na starosti sportovní události v Jižní Kalifornii, pracuje tam jako jejich zvláštní korespondent.

Carella řekl člověku na druhém konci drátu, že vyšetřuje vraždu, a byli by tak laskavi a dali mu adresu a telefon pana McIntyrea? Člověk požádal, ať chvíli počká. Za pár minut se vrátil, řekl, že je to v pořádku, a sdělil Carellovi žádané údaje.

Los Angeles, myslel si Carella. Přímá bomba! Co teď? Dejme tomu, že McIntyre je náš člověk. Že tu byl 6. října, když někdo zabil Marcii Schafferovou, a znovu 13. října, když někdo, pravděpodobně táž osoba, zabil Nancy Annunziatovou.

Dejme tomu, že ho zavolá a zeptá se, kde tenkrát byl, a McIntyre zavěsí a uteče do Mexika nebo jiných horoucích pekel. A budou v loži. Zalistoval ve svém telefonním seznamu, našel číslo policejního ředitelství v Los Angeles, vytočil ho a žádal oddělení detektivů. Ozval se nějaký muž.

"Branigan," řekl.

"Detektiv Carella, Isola," řekl Carella. "Mám problém."

104

"Tak spust', " řekl Branigan.

Carella mu pověděl o vraždách. Řekl mu o jménu zaškrtnutém v čísle časopisu Americký sport, nalezeném u Nancy Annunziatové.

Řekl mu, že ten člověk žije v Los Angeles. Řekl, že se bojí, aby ho telefon nevyplašil v případě, že opravdu je tím vrahem.

Branigan po slouchal.

"A oč ti jde?" zeptal se nakonec. "Chceš, abych tam za ním zašel, žejo?"

"Myslel jsem..."

"Tak zaprvé," řekl Branigan. "Dejme tomu, že tam jdem, O.K., to je první možnost, tím začneme. Dejme tomu, že ten chlapík řekne: Já jsem oba ty večery hrál kuželky. My mu zdvořile poděkujeme a řekneme: S kým jste je hrál, a on vysype jména tři kámošů, s kterými má hrál. O.K., to zaprvé. Pak ho dejme tomu necháme a jdem zkontrolovat ty tři kámoše, který možná ani neexistují, a co udělá náš vášnosta? Jestli ty mordy spáchal, tak uteče do Číny. Tak jako tak udělá to, čeho se bojíš, takže nač bychom ztráceli čas? Jestli je spáchal, tak nám přece nezačne vykládat, že tam u vás byl a ty holky oddělal, nebo myslíš, že jo? Houby s octem, je pravděpodobně natolik mazanej, aby věděl, že není v naší pravomoci ho zatknout, pokud ho vy neobviníte ze specifického trestného činu."

"Já jsem myslel, kdybyste ho formálně vyslechli..."

"Hele, Miranda-Escobedo, říká to tam u vás někomu něco nebo to děláte jako Rusové? Říkáš: Jděte za ním, dobrá, tak teď přijde ta druhá možnost. Neřekne o těch večerech nic kloudného, nebo dokonce přízná, že tam v obou případech byl, u vás na východě, jenže on to podle mě neudělá, není tak blbě, jestli je vrah a na prahu mu stojí dva poldové. Ale dejme tomu, že nám jeho řeči nepřipadají jako dobře vychlazené ležák, ale spíš jako nějaký patoky, a tak mu řekneme: Pane, račte s náma na stanici, rádi bychom vám položili pár otázek.

On si narazí klobouk a jde s náma a my ho vezmeme k nám a přečteme mu, jaký má práva podle Miranda-Escobedo, protože tohle už není jen informativní výslech, Carello, to je úplně jiný kafe, když se výslech zaměří na jedinýho člověka a on je technicky vzato v policejní vazbě a my se ho nesmíme na nic ptát, když ho předem nepoučíme o jeho právech. Co pak? Podívej tebe ho obviníme z dvojího úmyslného vraždění proto, že nám brnkнул někdo z východu?"

"Ne, já v žádném případě nechci..."

"Taky že ne, protože kdybys byl na našem místě, tak bys hned po

105

znal, do jakýho maléru lezeš, víme? Nejvyšší soud nemá rád dlouhé výslechy a vazby jen proto, že někdo nechce mluvit, Carello. Jestli se ten chlap rozhodne mlčet, co uděláme?

Necháme ho ve vazbě tak dlouho, až si sedneš na letadlo a přifrčíš sem? Ředitelství by dostalo tak na prdel, že bychom se měsíc neposadili."

"Je mi to jasné," řekl Carella.

"Hele, Carello, já tvůj problém chápu. Ty mu zavoláš, začneš se ho vyptávat, von si řekne, i kruci, to smrdí, a šáhne po klobouku. Ale já si myslím, že bys to měl risknout. A jak vůbec víš, že si někdo tam u vás na východě nenašel jeho jméno v časopise a nevydává se za něj? A ten náš tady může být čistej jak lilie."

"Já si to uvědomuju."

"Carello," řekl Branigan, "hezký jsme si popovídali, ale já mám taky své tráble."

V telefonu to klaplo.

Kdo nic nezkusí, nic nezíská, řekl si Carella a podíval se na hodiny ve služebně. Půl osmý. V Kalifornii je teprve půl pátý. Noční směna střídala ve tři čtvrtě na čtyři, ale Hawes pilně psal na stroji zprávu o tom, co se dověděli u Annunziatů. Oba detektivové měli denní a byli tu od tři čtvrtě na osm ráno. Carella byl utahaný a zoufale se toužil napít a dát si horkou sprchu. Podíval se ještě jednou na kousek papíru s adresou a telefonem Coreyho McIntyrea. Vzal to čert, řekl si, navolil kód 213 a pak číslo. Po čtvrtém zvonění zvedla sluchátko žena.

"Haló," řekla.

"Prosím Coreyho McIntyrea," řekl Carella.

"Já jsem jeho manželka," řekla žena. "Kdo volá, prosím?"

"Detektiv Carella z 87. pátrací skupiny," řekl. "Isola."

"Okamžik," řekla žena.

Slyšel mumlání v pozadí. Slyšel, jak muž řekl úplně zřetelně:

"Kdo že volá?" Carella čekal.

"Haló," řekl hlas na druhém konci drátu.

"Pan McIntyre?"

"Ano?" Nechápavě. Nebo spíš obezřetně?

"Corey McIntyre?"

"

Ano."

"Corey McIntyre, který pracuje pro Americký sport?"

,Ano."

, "Pane McIntyre, promiňte, že vás takhle obtěžuji, ale říká vám něco jméno Annunziatová?"

Na druhém konci drátu mlčení.

"Pane McIntyre?"

"Přemýšlím," řekl. "Annunziatová?"

, Ano. Nancy Annunziatová."

, "Ne, tu neznám. Kdo je to?"

"A co Marcia Schafferová?"

"Taky ne. Pane, můžete mi říct..."

"Pane McIntyre, byl jste u nás na východě dne 13. října? Byl to čtvrtek. Minulý čtvrtek večer."

Carella slyšel, jak v místnosti žena řekla: "Cože?"

"Minulý čtvrtek večer," zavolal na ni McIntyre. "Ten člověk chce vědět, co jsem... Poslyšte," řekl opět do telefonu,

"byl byste tak laskav a řekl mi, čeho se to týká?"

"Výšetřuju sérii vražd."

"Dobře, a co to má společného se mnou?"

"Byl bych vám vděčný, kdybyste..."

"

Víte co? Já zavěším," řekl McIntyre.

"

Ne, prosím vás, to nedělejte," řekl Carella.

"Tak mi řekněte, ale pořádně, proč ne."

Carella se nadechl.

"Protože v čísle Amerického sportu, který měla poslední oběť doma, bylo zaškrtnuté vaše jméno."

"Moje jméno?"

"Ano, pane McIntyre, v tiráži. Na straně čtyři... Vaše jméno Corey McIntyre. Pod hlavičkou Reportéři."

"Kdo je to tam? Jsi to ty, Franku?"

"Už zase Franku?" řekla paní McIntyreová v pozadí.

"Franku, jestli je to zase jeden z tvých potrhých..."

"Pane McIntyre, ujišťuju vás..."

„Řekněte mi vaše číslo," řekl McIntyre.

"377-8034," řekl Carella.

"Isolajste ři7cal?"

"Ano."

"Zavolám," řekl McIntyre. "Na váš účet," dodal a zavěsil.

Zavolal za deset minut. Hovor přišel přes ústřednu do služebny, kde ho přijal Carella.

"

O.K.," řekl McIntyre. "Jste opravdu policajt. Co je s tím mým jménem zaškrtnutým v časopise?"

, „V pokoji mrtvé dívky," řekl Carella.

106 • • • 107

"A co to jako má znamenat?"

"To se právě snažím zjistit."

"Byla zavražděna minulý čtvrtek?"

"Ano."

"Dobrá. Chcete vědět, kde jsem byl minulý čtvrtek. Minulý čtvrtek jsem..."

"Řekni mu, kde jsme byli," ozvala se nahlas z pozadí jeho žena.

"Byli jsme s manželkou na večeři v Brentwoodu," řekl McIntyre.

"U doktora Josepha Fodermana a jeho paní, přišli jsme tam chvíli před osmou..."

"

Řekni mu adresu," skočila mu do řeči žena.

"... a odešli jsme hned po dvanácté. Bylo nás tam..."

"A číslo telefonu," řekla.

"Bylo nás tam vedle hostitele a hostitelky osm," řekl McIntyre.

"Můžu vám všechny vyjmenovat, jestli si přejete."

"Myslím, že to nebude třeba," řekl Carella.

"

Chtěl byste Fodermanovic adresu?"

"Stačí telefon, budete-li tak laskav."

"Chcete jim zavolat?"

"Rád bych."

"Abyste jim řekl, že mě podezíráte z vraždy?"

"To jistě ne. Jen si ověřím, jestli jste tam minulý čtvrtek byl."

"Udělal byste pro mě něco? Řekněte jim, že tam u vás nějaký podvodník vystupuje pod mým jménem, ano?"

"Provedu, pane McIntyre."

"A moc by mě zajímalo, kdo to je," řekl McIntyre.

"Nás taky," řekl Carella. "Dáte mi to číslo, prosím?"

McIntyre mu nadiktoval číslo a pak řekl: "Promiňte, že jsem na vás křičel."

„Neomlouvej se," řekla jeho manželka vi pozadí.

Ozvalo se prudké klapnutí.

Carella vzdychl a zavolal na číslo, které dostal od McIntyrea. Mluvil se ženou, která se jmenovala Phyllis Fodermanová.

Řekla mu, že její manžel odešel do nemocnice, ale zeptala se, jestli mu může nějak pomoci. Carellaji řekl, kdo je a odkud volá, a pak vysvětlil, že policie se důvodně domnívá, že někdo u nich ve městě používá jméno Coreyho McIntyrea; proto se policie snaží zjistit, kde byl pravý pan McIntyre ve čtvrtek večer 13. října. Paní Fodermanová mu ihned řekla, že Corey McIntyre a jeho žena Diana byli na malé večeři u nich

v Brentwoodu a že kromě ní a jejího manžela se za to může zaručit šest dalších lidí. Carellaji poděkoval a zavěsil.

V Isole byl každý licencovaný taxikář povinen dodat denně do Ústřední taxislužby seznam všech jízd za ten den i s dobou a místem začátku jízdy, cílem cesty a časem, kdy skončila.

Důvodem tohoto opatření bylo, že jen nepatrný počet cestujících se dívá na jméno nebo číslo řidiče taxíku umístěné na palubní desce, a často volá do Ústřední taxislužby, jestli se někde nenašel balíček nebo jiný osobní majetek, který tam z nedbalosti zapomněl. Taxislužba to zkontroluje, snadno zjistí jméno a číslo řidiče a zahájí pátrání po hledaném předmětu. Většinou je to akademická záležitost, protože předměty zapomenuté v taxíku mizí během deseti vteřin.

Vedlejším výsledkem takových přesně vedených záznamů pak je, že policie má vyčerpávající a podrobné informace o nástupech jízd a jejich cílech.

Carellův dotaz na Ústřední taxislužbu, jejíž linka fungovala po celých čtyřadvacet hodin, byl záležitostí rutiny právě tak jako odpověď. Představil se a řekl úřednici, která vzala telefon, že potřebuje vědět, kam jel taxík z Laurel Street č. 207 v Calms Pointu dne 13. října přibližně v sedm hodin večer.

"Počítač nepracuje," řekla mu úřednice.

„A kdy zase začne?" zeptal se Carella.

"Nevím, znáte počítače!"

"Nemůžete zkontrolovat záznamy bez něj?"

"Všechno je v počítači," řekla.

"Já vyšetřuju vraždu," řekl Carella.

"To by mohl říct každý," řekla žena.

"Mohla byste mě zavolat večer domů? Až bude počítač zase v pořádku?"

"Bude mi potěšením."

Darcy Wellesová došla taxíkem k restauraci Marino na Ulsterské s South Haleyově, požádala řidiče o potvrzení a

sotva usedla, podala je přes stůl muži, kterého pokládala za Coreyho McIntyrea. Soudila, že mu může táhnout na čtyřicítka a že na tak vysoký věk vypadá zachovale a v slušné kondici, ať už mu je kolik chce. Zdál se jí nějak -povědomý. Lámala si tím hlavu od chvíle, co ho odpoledne spatřila poprvé, ale pořád ne a ne si vybavit, kde ho už viděla.

"Ověřila jsem si vás v časopise, víte," řekla, když dával znamení číšníkovi.

1 OS • 109

"Znám," řekl Meyer.

"Tuhle to reprízovali, minulej tejden to myslím bylo. Je tam chlápek jako by mi z voka vypad. Určitě mě vokopírovali."

"Jak okopírovali, prosím tě?"

"Ten polda přece. Z protidrogovýho."

"Ale ty nejsi v protidrogovém, Ollie."

„Snad ještě vim, kde sem, ne? Ale případy s feťákama sem měl,

, zrovna jako ty. Prvně sem se s váma fakticky dělal na tom případě s drogama, to přece viš. Náký lumpové pašovali ty srágoři v dřevěnejch zvířátkách, pamatuješ? Tenkrát sem s váma dělal poprvý.

"Pamatuju," řekl Meyer.

"Tenkrát se o Blues z Hill Street ještě nikomu nemohlo ani zdát."

"Oč jde, Ollie?"

"De vo to, že ten chlápek se menuje Charlie Weeks. Ten v televizi. Charlie, ne Ollie. Příjmení stejný. Weeks. Nezdá se ti to podezřelý, Meyere?"

"Já pořád..." "Ten druhý chlápek - maj tam taky jednoho židáka, menuje se Goldblume, jeden z vašich, co? Tak ten Goldblume povídá svému šéfovi, tomu Furillovi, že Weeks si potrpí na střelení... zvlášť, když je terč černej. V jedný chvilti ten Weeks řičá: Stát, ani hnout, negři, nebo vám ustřelím palice! ` A podezřelý tejrá. Je to pěkný sviňák, ten jejich Charlie Weeks..."

,,

"Semjá snad sviňák?" zeptal se Ollie. "Je snad Ollie Weeks polda, kerej tejrá podezřelý?" Meyer mlčel.

"

Neni Ollie Weeks polda, kerej si negrů váží?"

Meyer pořád mlčel.

"Vis, co udělám?" řekl Ollie. "Budu se s těma, co dělaj Blues z Hill Street, soudit. Že ukazujou v televizi poldu, kerej se menuje na fous jako já, ale je to vosoba s předsudkama a nedělá nic jinýho, než střílí negry a mlátí vyslýchaný. Takovýhle lumpárny můžou zkazit voprav dickýmu poldovi dobrou pověst, i když se v tomjejich posraným pro gramu menuje Charlie Weeks."

"Myslím, že důvod bys měl," řekl Meyer.

"Ty ses tenkrát soudil?"

"Rollie mi to nedoporučil. Rollie Chabrier. Z okresního státního zastupitelství."

"Jo, toho znám," řekl Ollie. "Tak von ti řek, aby ses nesoudil?" y ` "Povídal, že b mi to mělo lichotit. ` "No, hergot, mně to teda nelichotí," řekl Ollie. "Někdy to přepísktou, nemám pravdu? Vlastně jsem chtěl mluvit s Carellou, protože ron má podle mě taky důvod."

, „Jaks na to přišel?"

"Hele, tobě se nezdá, že Furillo zní jako Carella? Kolik máš taliánskejch men, kerý maj tři samohlásky a čtyry souhlásky a dvě z těch ouhlásek sou stejný v obou menech? Dvě "l", Meyere! Carella a Fuillo, to zní podle mého moc podobně, zrovna jako Charlie Weeks Ollie Weeks! Nosí Carella vestu, nikdyji neslíkne?" , "Ten když čeká nějaký stnění," řekl Meyer.

"Ale né.já myslím normální vestu.jako vod vobleku, pánskou vesi," řekl Ollie. "Ten Carillo... ne, chci říct Furillo... má na sobě vestu urt. Myslím, že by se Carella měl vozvat."

, „Kvůli tý vestějako?"

"Ne, kvůli tomu, že sou si ty mena podobný. Myslis, že ty hajzlové o nás někdy slyšeli?" "laký hajzlové?"
"Ty kalifornský, ty co dělaj ten program a nahrabou si za to. Je iožný, že by věděli o Stephenu Carellovi a Olliem Weeksovi, co •yslíš?"
"Sotva," řekl Meyer.

, ejšme zrovna slavný, to se ví, ani jeden, ani druhý," řekl Ollie, de děláme to už hezkej čásek, člověče. Sakramentsky dlouho. Pole mě to není náhoda." Takže žaluj," řekl Meyer.

" Stálo by to majlant," řekl Ollie. "No, ale já a Steve tady budem " •tě dlouho potom, co po tom programu pes neštěkne."

"Že by!"

"Nojo. Film, celuloid, se rozpadne a co po tom zůstane?"

" Tak protojsi přišel?" řekl Meyer. "Chtěls ode mě..."

"Ne, tojenom, že mě to už dost dlouho žere. Blues z Hill Street vyidá jako my, Meyere. I to jejich pitomý vymyšlený město vypadá ko to naše, že jo? Doprdle, Meyere, my sme přece vopravdický ilicajti, no né?"

"Já bych řek, žejsme opravdický policajti," řekl Meyer.

"A tamty chlapi sou jen vymyšlený, nemám pravdu? Uživat men, •ý vypadaj vopravdově ve vopravdovým městě, toje prdel, to neni ravedlivý, Meyere!"

126 • 127

"Kde stojí psáno, že to musí být spravedlivý?" řekl Meyer.

"Někdy mluvíš jako ňákej ten váš rabín," řekl Ollie.

Meyer si těžce vzdychl. "

"Pročjsi přišel?" zeptal se. "Jestli se nechceš soudit..."

"Máme tam od rána umrláka, visí na kandelábru. A tohle sme tam našli," řekl Ollie a hodil Meyerovi na stůl kazetu s páskem.

Z místa za stolem, kde seděla Annie Rawlesová, bylo vidět dolejší

část ostrova, který tvořil Isolu. Obloha byla modrá a průzračná a budovy, které se k ní vzpínaly, měly hrany ostré jako nůž. Jakkap dlouho tohle počasí vydrží, myslela si. Bylo už dvacátého, doba, kdy se listopad aspoň ohlašuje.

Kanceláře útvaru pro znásilnění byly v pátém patře nové budovy policejního ředitelství v centru města. Byla celá ze skla a oceli a nižší budovy, v nichž sídlily městské, soudní a finanční instituce, vypadaly vedle ní jako trpaslíci. Než se nová budova postavila- Bože, už se ani nepamatuje, před kolika lety to bylo, a proč se o ní pořád ještě mluví jako o nové - měl útvar pro znásilnění základnu v jednom z nejstarších revírů v městě, v barabizně blízko vyvýšené rampy pobřežní dálnice. Oběti znásilnění tak jako tak váhají oznámit policii, co je postihlo, protože tuší, často oprávněně, že je policie potrápí zrovna takjako násilník. Ale pohled na rozpadající se barák na Decatur Street odrazoval také a tak si tam oběti radši ani nešly pohovořit se specialisty. Nová budova se zasloužila o rozptýlení takových obav. Vypadala spořádaně a sterilně a oběti měly pocit, že líčí, co se jim stalo, spis zdravotnickému personálu než policistům, o nichž si myslely - a opět správně - že jsou jakýmsi druhem vojenské organizace.

Annie byla za místnosti v budově vděčná, usnadňovaly jí práci.

Počítač také.

Jak řekla Eileen Burkeové, pokoušejí se na počítači vyhledat, jestli tentýž muž znásilnil několikrát ještě další ženy, nejen ty tři, o nichž to vědělijistě. Řeklají také, že se vyptávají samotných poškozených, zda by se u všech tří nedala odhalit nějaká podrobnost, která by pomohla k zjištění, proč si násilmlc vybral právě je.

Pro začátek požádala operátora, člověka s neuvěřitelným jménem Binky Bowles, aby se vrátil až na začátek roku - i když první z již ověřených žen ohlásila, co se jí stalo, teprve v dubnu, tedy před šesti měsíci. Záznamy o každém ohlášeném znásilnění, afk němu došlo

kdekoli ve městě, v počítači už byly. Stačilo, aby Binky zmáčkl při• slušnou klávesu a počítač vyhodil jméno ženy, která po prvním znásilnění ohlásila ještě druhé, třetí, čtvrté nebo dokonce páté. K Annii• nu velkému překvapení došlo toho roku ke třinácti sériím znásilnění.

První žena se jmenovala Lois Carmodyová a první napadení oznámila ve 12. policejním revíru v Majestě 7. března. Jejím jméno se objevilo následně ještě třikrát, vždy v témž revíru v Majestě. Nejnovější oběť sériového znásilnění - jakási Janet Reillyová - byla znásilněna podruhé minulý týden, čtyři dny potom, co v 87. revíru oznámila své znásilnění Mary Hollingsová. Reillyové se to v obou případech stalo v Riverheadu. Ten člověk - pokud za sériové znásilnění třinácti žen byl opravdu odpovědný jediný muž - se činil. Oběti si zřejmě vybíral náhodně ve všech pěti částech, z nichž se

skládá velká Isola. Místo činu jako sjednocující faktor Annie vyloučila.

Dál už to měl Binky nesnadnější.

Z údajů od všech třinácti žen oddělil popis muže, který je přepadl • popisy dále rozčlenil podle rasy, věku, výšky, váhy, barvy vlasů, •barvy očí, viditelných znamení nebo tetování a zbraně, použité (po•kud použita byla) při samotném činu. Annie se rozhodovala, jestli má do počítače vložit také popis šatstva, které měl útočník na sobě, ale usoudila, že to není důležité. Oblečení se mění s roční dobou a první ze série znásilnění mělo datum z března. Binky požádal počítač, aby vyhodil jména obětí podle dat, kdy každá ohlásila první znásilnění. Výsledek, který vytiskla jehličková tiskárna, byl tento:

Popis útočníků v jednotlivých případech

ois Carmodyová 1) běloch... 30... 1.75 m... 77 kg... vlasy hnědé... Oči modré... žádné znam. ani tetování... vystřelovací nůž

2) stejný jako v příp.1)

3) stejný jako v příp.1) ary Jane Moffitová 1) černoch... 19... 1.80 m... 86 kg... vl. černé... oči hnědé... jizva nad l. okem... žádné tetov.... neozbrojen

2) běloch...27-30... 1.75 m...77 kg... vl. blond... oči hnědé... žádné znam. ani tetov... vystř. nůž .ancaDiazová

1) běloch...25-30... 1.80 m... 86 kg... vl. hnědé... oči modré... žádné znam. a tet... vystř. nůž

2) jako v příp.1)

3) jako v příp.1)

128 • 129

Patricia Ryanová 1) běloch... 30-35... 1.75m... 77 kg... vl. hnědé... Oči modré... žádné znam.

ani tet... vystř. nůž

2) jako v příp. 1)

3) jako v příp. 1) Vanessa Hughesová

1) běloch... 21... 1.80 m... 86 kg... vl. hně

dé... oči modré... žádné znam... pr. ruka tetov. slovo láska... krumpáč

2) černoch... 25-30... 1.93 m...

100 kg... vl. černé... oči modré... žádné znam. ani tet... pistole Vivienne Chabrunová 1) běloch... 30-35... 1.80 m... 77 kg... vl. hnědé... Oči modré... žádné znam.

ani tet... vystř. nůž

2) jako v příp.1)

3) jako v příp.1) Elaine Reynoldsová

1) černoch... 92... 1.73 m... 69 kg... vl. černé... oči sv. hnědé... žádné znam. ani tet... kuch. nůž

2) hispánec... 17... 1.80 m... 77

kg... vl. černé... oči hnědé... na penisu tet. květin. vzor... pistole Angela Ferrariová 1) běloch... 32... 1.80 m... 86 kg... vl. hně

dé... oči modré... žádné znam. ani tet... vystř. nůž

2) jako v příp.1)

3) jako v příp.1)

9) běloch...21... 1.70 m... 72

kg... vl. blond... oči zel... žádné znam.

ani tet... neozbr. Terry Cooperová

1) běloch...32...1.90 m...86 kg... vl. hně

dé... oči modré... žádné znam. ani tet... vystř. nůž

2) jako v příp.1) Cecily Bainbridgeová

1) běloch...30...1.80 m...77 kg... vl. hně dé... oči modré... žádné znam. ani tet... vystř. nůž
2) jako v příp.1) Clara Prestonová

1) běloch...50-55...1.68 m...63 kg... vl. černé... oči hnědé... jizva na palci pr. ruky... chybí levý malíček... žádné tet...
pistole Mary Hollingsová 1) běloch...30...1.75 m...77 kg... vl. hně

dé... oči modré... žádné znam. ani tet... vystř. nůž
2) jako v příp.1)
3) jako v příp.1) Janet Reillyová

1) běloch...28...1.90 m...86 kg... vl. hně

dé... oči modré... žádné znam. ani tet... vystř. nůž
2) jako v příp.1)

Annie automaticky vyloučila ty případy sériového znásilnění, kde šlo zřejmě o různé muže - například černocho a bělocha, nebo dva

može výrazně odlišného zevnějšku. Vyloučila je jako náhodné události, k nimž dochází ve městě obydleném vzteklými psy.

Tak se jí podařilo zbavit čtyř z možných třinácti obětí; jako nerozhodnou ponechal Angelu Ferrariovou, která byla znásilněna čtyřikrát, ale posledního útočnicka o sala úlně jinak než první tři, kteří odle ní vypadali stejně. Zbývalo tedy osm ženistých a jedna téměřjistá.

Všech těchto devět žen popsalo své několikanásobné násilnickyjako bělochy. Všechny udaly, že měl hnědé vlasy a modré oči, žádná zvláštní znamení ani tetování, jako zbraň používal vystřelovací nůž.

Tři ženy odhadly jeho výšku na 175 cm.

Čtyři na rovných 180.

Podle dvou měřil 185 cm.

Vážit měl něco mezi 80 a 90 kg; většina žen ho odhadla na 80.

Pokud jde o věk, bylo mu podle jedné ženy 28, podle druhé něco mezi 25 a 30, 30 mu hádaly tři ženy, 32 další dvě, zbývající dvě něco mezi 30 a 35.

Že jde o bělocha, třicátníka, o výšce jeden metr osmdesát a váze devadesát kilo, byl podle Annie celkem rozumný předpoklad. Nepochybné bylo i to, že měl hnědé vlasy a modré oči, není nijak poznamenán, ani tetovaný. A nosí s sebou vystřelovací nůž, nebo ho aspoň při jedné příležitosti použil - když znásilnil Blancu Diazovou. Binkymu přenechala Annie obtížný úkol nechat projít počítačem seznam známých násilníků v naději, že počítač vyhodí jednoho, který by odpovídal výslednému popisu, a mezi jehož zvyklosti bude patřit i vyhrožování vystřelovacím nožem.

Annie se posadila za stůl a dala se do čtení původních hlášení a charakteristik poškozených žen; hledala podobnost nebo podobnosti, pro které si vrah vybral právě je. Na kus papíru si dělala poznámky a ty pak zpracovala do jakéhosi přehledu, v němž seřadila ženy časově podle data prvního napadení.

J• Vák • národooal náboušší stav dkti zoásdoení :vrácenort• Las Carmodyová 32 b0á nská kai vdaná 2 ano ne BlancaDiazová 48

h,spánská ponorická kai •dan5 4 ano nc Punna Ryanová 22 bi7á irská ka• svob 0 ano Vwenne Chabrunová 28 b0á franc kai svob 0

ano M;ela Femnová 34 b0á ual kai vdaná 2 ano ne Tary Cooperová

16 éerná afr kai svob 0 ano Ccnly Bambndgeová 34 černS •ama•ská kai rozved 3 ano Muy Hollmgsová 37 bílá angl kai rozved 0 ano • Reillyová 19 bílá irská kai ssob 0 ano ne

130j` .131

Když si Annie prohlížela seznam, poznamenala si, co bude chtít, aby Binky zadal do počítače. Vycházelo jí, že oběti byly většinou bělošky: šest proti dvěma černoškám a jedné misence. Všechny katoličky. Tři byly vdané, čtyři svobodné a dvě rozvedené. Jedna měla čtyři děti, jedna tři a zbývající dvě po dvou dětech. Etnický původ žen byl různý, nejvíce - tři - jich bylo irského původu. Co do věku byla nejmladší Janet Reillyová - devatenáct let, nejstarší Blanka Diazová, ta cmřenka, které bylo šestačtyřicet. Když si Annie odmyslela tyto dvě věkové krajnosti, došla k věkovému průměru třicet let - ale stejně starý byl i násilník!

Znova se zadívala na seznam.

Připadalo jí zvláštní, že všechny obětisou katoličky.

Zvláštní bylo i to, že na žádné z nich neřádal vrah sexuální zvrhlosti - to neodpovídalo způsobům většiny známých

násilníků. Vyjde snad Binkymu Bowlesovi -jako obvykle se musela usmát jeho jménu - chlap, který bude odpovídat popisu a bude mávat nožem, ale dál se specializuje na pouhé znásilnění?
Má snad strach, že mu ho některá ukousne? Aspoň by měl padouch jeden mizerná po legraci! Patřilo by mu to!

Nemá dost informací.

Znova pročítala policejní zprávy a charakteristiky znásilněných žen, dělala si poznámky a pak sestavila pro Binkyho návrh dalšího seznamu; měl ho zadat do počítače, ten vypracuje kvalifikovanější zhodnocení než dokáže ona.

Pestrá společnost, jen co je pravda! Ženy v domácnosti, úřednice na poště, služebná, překladatelka a bývalá pracovnice cestovní agentury, která teď žije z alimentů. Tři narozené tady, zbytek ze všech koutů Ameriky. Vzdělání od základní školy až po univerzitní titul. Kluby a organizace, sport a koníčky - Bože, ta Angela Ferrariová je ale ženská! Teprve čtyřiatřicetiletá, vdaná, tři děti, a ještě si našla čas vystudovat univerzitu a věnovat se tolika nejrůznějším aktivitám, že by je nezvládla horda nejpilnějších mravenců! A co Janet Reillyová? Devatenáct let, první rok na vysoké a mimo studijní rozvrh tolik klubovní činnosti, že by vystačila na celý její ročník. A ten hnusný chlap je znásilňuje! Janet přepadl dvakrát a Angelu čtyřikrát - ne, pozor, Angela je ta, která popsala jednoho útočnicka jinak: prý jednadvaet let starý, sotva metr sedmdesát vysoký, ani ne šedesát kilo, blondák, zelené oči, neozbrojený. Že by ho popsala takhle, protože se jí při téhle příležitosti zmocnila hysterie? Anebo si jiný darebák vzpomněl, že zneužil ženskou, o níž věděl, že byla znásilněná už několikrát? Jako ti blázni, co skočí do rozjetého vozu, aby se přizpůsobili na slávu původního odvážlivce?

Ještě jednou si prohlédla výjezd z počítače.

Lois Carmodyová znásilněna čtyřikrát týmn mužem. Blanca Diazová, šestačtyřicetiletá žena v domácnosti se čtyřmi dětmi, třikrát. Patricia Ryanová třikrát. Vivienne Chabrunová třikrát. Angela Ferrariová zaručeně týmn mužem třikrát a ještě jednou jiným. Cecily Bainbridgeová dvakrát, Mary Hollingsová třikrát, Janet Reillyová dvakrát.

Proč ty stejné ženy znova a znova?

Proč, proboha, proč?

Vrátila se už po kolikáté k původním zprávám a snažila se najít nějaký systém, něco společného všem případům. Všechny byly znásilněny v noci. Dokonce i Mary Hollingsová. Když ji napadl naposledy - tentokrát vnikl k ní do bytu - byla tma, i když už byl vlastně pátek ráno. Prošla znova všechny údaje o Mary. Poprvé byla znásilněna-jak oznámila-10. června v pátek.

Podruhé 16. září, zase v pátek. Náhoda?

132 • 133

Podívala se na Janet Reillyovou.

Poprvé znásilněna 13. září v noci, v úterý. A pak znova 1. října, tedy zhruba před týdnem - taky v úterý v noci. O.K., O.K., našla si Annie. Jen klid, pěkně po pořádku, zkontroluj si data na všech hlášeních, porovnej je s výjezdem z počítače. Potřebuju kalendář, kde ho zas mám?

Otevřela hořejší zásuvku psacího stolu, prohrabala ji a vytáhla kalendář celý popsaný záznamy; pak otevřela svůj blok hned na začátku, kde jsou kalendáře pro letošní a příští rok.

Vzala blok ke kopírce v rohu kanceláře a udělala si dvanáct kopií letošního kalendáře jeden pro každou oběť, tři do rezervy. Zpátky za stolem nadepsala devět kalendářů jmény a pak s odvoláním na hlášení začala zaškrtnávat data:

Zaváhala. Tři data, která právě zaškrtnula, znamenala znásilnění týmn mužem. Muž, jehož Angela popsala jinak - ten neznámý, abychom tak řekli -ji znásilnil 28. června. Annie označila na kalendáři toto datum křížkem.

Na zvláštní list papíru napsala opět všech devět jmen a pak-podle zaškrtnutých dat v kalendářích sestavila další přehled:

Lois Carmodyová: 7.-března, 4. dubna, 25. dubna, 9. května, vždycky v sobotu večer.

Blanca Diazová: 15. března, 12. dubna, 3. května, úterý v noci.

Patricia Ryanová: 23. března, 20. dubna, 25. května, středa večer.

Vivienne Chabrunová: 31. března, 19. května, 2. června, čtvrtek.

Angela Ferrariová: 11. dubna, 30. května a 13. června týž muž, vždycky v pondělí v noci, 28. června úplně jiný muž v úterý večer.

Terry Cooperová: 1. května, 19. června. V obou případech v neděli večer.

Cecily Bainbridgeová: 7. května, 4. června, sobota večer.

Mary Hollingsová: 10. června, 16. září, 7. října, pátek.

Janet Reillyová: 13. září, 11. října, úterý.

Pročítala přehled a přemýšlela.

Dobrá. Každá žena v jeden určitý den. Ale co to propána znamená? Volba určitého dne v týdnu může vycházet ze

znalosti zvyků každé té ženy. Vivienne Chabrunová může chodit ve čtvrtek večer na schůze Aliance francouzských žen. Lois Carmodyová třeba hraje v pondělí večer tenis. Janet Reillyová snad zpívá v úterý večer ve sboru. Kdo to má ksakru vědět?

Prolistovala kalendáře.

Vivienne Chabrunová byla poprvé znásilněna 31. března, podruhé sedm týdnů nato 19. května a pak za dva týdny 2. června. Vždycky ve čtvrtek večer. Patricii Ryanovou napadl 23. března, znova za čtyři týdny 20. dubna a pak až 25. května, sedm týdnů po dubnovém datu, vždycky ve středu. Terry Cooperovou 1. května, pak až za sedm týdnů 19. června, pokaždé v neděli večer. Annie ne a ne přijít na nějaký systém, ale pak se vrátila opět ke kalendářům a znova prozkoumala kalendář Lois Carmodyové, první oběti sériového znásilňování:

Poprvé znásilněna: pondělí 7. března.

Podruhé: čtyři týdny nato, pondělí 4. dubna.

Potřetí: tři týdny nato, pondělí 25. dubna.

Počtvrté: za dva týdny, pondělí 9. května.

Annie se podívala ještě jednou. Čtyři týdny, tři dva. Kdyby ji byl znásilnil ještě jednou, byl by interval jen týden?

Podívala se na kalendář Angely Ferrariové.

Poprvé napadena 11. dubna. Čtyři týdny nato, 9. května - nic. Tři týdny po 9. květnu bylo 30. května a vida, napadl ji znova! Za dva týdny bylo - a vychází to! Znásilnil ji 13. června.

144 145

O.K., neblázni, říkala si Annie, zachovej klid!

Cecily Bainbridgeová: poprvé v sobotu 7. května, pak znova za čtyři týdny v sobotu 4. června. Blanca Diazová přesně podle plánu: poprvé 15. března, přišť po čtyřech týdnech 12. dubna a potřetí - kdy ji taky pořežal-o tři týdny později, 3. května. Mary Iollingsová-tady to bude horší.

Poprvé v pátek 10. června a pak až v pátek 16. září. Annie počítala týdny na kalendáři. Čtyři týdny po 10. červnu by bylo

8. července. Tři týdny nato 29. července. Dva týdny potom 12. srpna a týden potom 19. srpna. Když by cyklus začal zase odtud, připadly by čtyři týdny od 19. srpna na 16. září, tedy přesně na den, kdy byla Mary přepadena podruhé. Za tři týdny bylo 7. října, tedy den, kdy ji skutečně opět znásilnil.

Janet Reillyová: 13. září a pak přesně za čtyři týdny - 11. října.

Ale jestliže systémje tohle-čtyři týdny, tři, dva-takco se zdánlivě náhodnými daty u Vivienny Chabrunové, Terry Cooperové a Patricie Ryanové?

Vivienne Chabrunová: Poprvé 31. března. Za čtyři týdny bylo

28. dubna a datum není zaškrtnuté. Ale tři týdny po 28. dubnu bylo 19. května a to ji napadl, a pak znova po dvou týdnech, 2. června.

Dobře. Jsme na správné cestě.

Terry Cooperová: poprvé napadena 1. května, po čtyřech týdnech 29. května nic, ale znova 19. června, toje po třech týdnech.

Ted ty, Patricie, řekla si Annie a vzala do ruky její kalendář.

Patricia Ryanová: znásilněna 23. března. Čtyři týdny nato bylo 20. dubna, datum zaškrtnuté. Za tři týdny bylo 11. května... nic. Ale pozor! Znova napadena 25. května, tedy dva týdný po 1 I. květnu.

Možná, že dodržení intervalů nebylo důležité, leda že by...

Nemýli se?

Snažil se je ten mizera dostat v týdenních intervalech, ať už padly jak padly, jen když těch útoků nebylo v jednom týdnu víc? Jestli ne, tak proč by určil každé jeden den v týdnu, vždycky tentýž a každé jiný? Vypracoval si ten dobytek speciální kalendář pro každou svou oběť? Znásilňovalje v předem stanovených intervalech a dbal jen na to, aby nedošlo ke kumulaci? Mohl klidně přeskočit týden nebo dva nebo třeba šest, jen když je počítal a dostal se zase zpátky do příslušného cyklu.

S jakou zrůdou tu mají co dělat?

LEDEN

LERVENEC n ra ú s C w s n re ú s< C oe s,, 2 2 3 4 5 6 7 8 3 4 5 B

7 8 9 9 10 11 12 ,3 74 15 10 11
12 73 14 15 1B 1B 17 18 19 20 21 22
17 18 19 20 21 22 23 23 24 25 26 27
28 29 24 25 2B 27 28 29 30 30 31

31

ÚNOR

SRPEN 0

s c o: 5 " r• 0 s• c os s l

2 3 4 5 1 2 3 4 5 BB7
8 9 10 11 12 7 B 9 10 11 12 13
13 14 15 16 17 18 19 14 15 16 17 ,8 19
20 20 21 22 23 24 25 26 21 22 23 24 25
26 27 27 2B 28 29 30 31

BáEZEN ZÁkl n oe ú s< C ve s n ro ú s< C r• s
1 2 3 4 5 1 2

3 B • 8 9 10 17 12 4 5 • 7 8

9
10 13 14 (R) 16 17 18 19 11 12 14
15 1B
17 20 21 22 (R) • 25 2B 18 19 20 21 22

23
24 27 2B 29 30 31 25 26 27 28 28

30

DUBEN A(JEN n • n ú sc C r; s n ru ú s• C w s, 2
, 3 • (R) 6 7 8 9 2 3 • 5 6 7

8 10 13 14 15 16 9 10 11 12 13 •

75 17 1B 19 21 22 23 1B 17 19 20 21

22 24 (R) 26 • 2B 29 30 23 24 25 2B 27
28 29
30 31

KVÉ1EN LISTOPAD
0 sr 0 • s • w u • c os

s 2 (C) 4 5 6 7 1 2 3 4

5 8 10 11 12 13 • 6 7 8 9 10
11 12 15 • 17 18 (C) 20 21 13 14 15 16
17 18 19 22 23 24 (C) 26 27 28 20 21 22
23 24 25 2B 29 (C) 31 27 2B
29 30

L•ERVEN PROSINEC
0
1 2 3 • 1 2 3
5 B 7 8 • (C) 11 4 5 6 7 8 8 10
12 • 14 15 16 17 18 11 12 13 7 4 15 16 17 (R) 20
21 22 23 24 25 18 19 20 21 22 23 24
2B 27 28 29 30 25 26 27 28 29 30 31

146 •• 147

Annie sestavila poslední kalendář, do kterého zanesla data všech znásilnění, a nadepsala ho Souhrn. Útaky začaly v březnu a byly celkem čtyři, interval mezi nimi byl osmidenní. Lois Carmodyová 7., Blanca Diazová 15., Patricia Ryanová 23. a Vivienne Chabrunová 31. března. V dubnu přepadl znova Lois Carmodyovou, jako novou přidal Angelu Ferrariovou 11., Blancu Diazovou přepadl 12., Patricii Ryanovou už podruhé 20. a Lois Carmodyovou také podruhé 25. dubna. V květnu přibýly nové oběti. Terry Cooperová a Cecily Bainbridgeová. V tomto měsíci celkem sedm napadení. Další zběsilá aktivita v červnu - pět útoků, Mary Hollingsová jako nová, Lois Carmodyová po čtyřech přepadech následujících po sobě v čtyř, tři a dvoutýdenních intervalech, z kalendáře vypadává. V červenci a v srpnu nic. V září znova Mary Hollingsová a navíc Janet Reillyová. V říjnu jen Mary a Janet - zatím. Proč nic v červenci a srpnu? Vráť se zase k těm, které už znásilnil, ale jen jednou nebo dvakrát? Je čtyřikrát jeho ctí? Anebo se znovu objeví Lois Carmodyová? Phliš mnoho otázek, myslela si Annie. Plus ten největší a dosud nezodpovězený: Proč právě tyhle ženy? Proč?

Ve služebně vládlo říjnové ticho a okna byla otevřená do zlaté záplavy dopoledního slunce, které hrálo spíš jako v srpnu. Kolem Meyerova stolu stáli čtyři detektivové a poslouchali magnetofonovou kazetu. Ollie Weeks ji už slyšel, ale poslouchal pozorně, jako by se obsahu chtěl naučit nazpaměť. Meyer, Carella a Hawes ji slyšeli poprvé a snažili se upamatovat, jaký hlas měl Hluchý.

Mluvili dva lidé.

Darcy Wellesová a muž, kterého znali jen jako Coreyho McIntyrea.

MCINTYRE: To červené světýlko znamená, že je puštěný, zelené, že se natáčí. Tak. Cojste chtěla říct?

DARCY: Nic, jen že je legrační, jak jsem dneska po vašich otázkách začala přemýšlet, totiž, kdo si vzpomene, jak jsem začala fandit běhání? Víte, co řekla maminka?

MCINTYRE: Vaše maminka? DARCY: No, když jsem jí zavolala. Řekla, že... MCINTYRE: Vy jste jí zavolala do Ohia?

"Krapet nervózní, že?" řekl Ollie.

"Psst," řekl Carella. DARCY: ...udělá Americký sport interview s mojí maličkostí? MCINTYRE: Měla radost?

"Nervózní až na půdu, jestli chcete vědět," řekl Ollie.

"Holka za•lala mámu, řekla jí, s kým jde na večeři..."

"Chceš, abysme si to poslechli, nebo hod•láš žvanit?" zeptal se

"Všecko jsou to beztak kecy," řekl Ollie. "Tenhle kousek.

Mluví svým bráchovi, jak se cítí, když běhá... tadyhle."

DARCY: ... se přitom moc dobře cítím, jestli chápete, jak to mys MCINTYRE: Chápu.

"Chlap ví, jak se ta holka cítí," řekl Ollie. "V běhání se parádně

"Zavřel bys, prosím tebe, hubu?" řekl Meyer.

"Tohle sou kecy, přijde číšník s drinkama a ptá se, jestli si přejou delní lístek... hele, tohle myslím, poslouchajte.

Chlap přikyvuje, jak ; při běhání člověk cítí faj...

Poslouchajte! Samý ano, ano, ano, ;lou dobu ano!" DARCY: ...a na všechno napadal sníh a všechno jen září čistotou bělostí a neviností. Takhle se cítím při běhání. Jako kdyby byly ;lej rok Vánoce. Všechno je bílý a hebký a krásný.

"Tady to vypnul," řekl Ollie. "A zapnul zas pozdějc. Ale většinou ;jí vyptává na běhání a vona mu jednou řekne pane McIntyre, jenže y řkáte, že ten byl v tu dobu v Los Angeles, žejo, Steve?"

"Jo," řekl Carella.

"Založil sem místo, kerý byste si měli poslechnout, jestli vás ovšem •zajímá, jak vypadá běžeckej trénink, což mně je putna," řekl Ollie. Vložu popojet?" Ollie nečekal na odpověď a pustil pásek. Zastavil ho, chvíli ho •uštěl dopředu a dozadu, až našel, co chtěl.

"Jo, tady," řekl. "Poslouchajte." MCINTYRE: Nevím, jak bych vám poděkoval, Darcy. Právě takový materiál jsem potřeboval.

DARCY: To by mě moc těšilo.

148 • 149

MCINTYRE: Můžete mi věřit. Chcete ještě kávu?

DARCY: Ne, já radši půjdu. Kolik je vůbec hodin?

MCINTYRE: Tři čtvrtě na deset.

"Řek nám, kolik je hodin, hodnej," řekl Ollie.

DARCY: ...neuvědomila, že už je tak pozdě. Musím se ještě mrknout na skriptu z psychologie.

MCINTYRE: Já vás odvezu, jestli chcete.

"Ted to přijde," řekl Ollie.

DARCY: Ne, to je dobrý.

MCINTYRE: Mám zaparkovaný vůz tady za rohem u Jeffersonovy.

Zajdem do garáže, jestli chcete...

DARCY: To je od vás opravdu moc hezký.

MCINTYRE: Jen zaplatím.

"Zase vypnul," řekl Ollie.

"To je všechno?"

"Je tam toho víc, ale tady nám ten chlap právě prozradil garáž, tak bychom ji měli najít jako nic, nemyslíte? Za rohem u Jeffersonovy. Kolik garáží..."

"My už jsme byli ve dvanácti," řekl Hawes.

"Vo to to budeme mít lehčí. Podívali jste se do telefonního seznamu, jestli tam není nějaký McIntyre?"

"Tady ve městě ani jeden," řekl Carella.

"Tak von prostě užívá méno tamtoho kalifornského chlápka, že

` "Vypadá to tak."

"Už ho nebude používat," řekl Ollie.

, Jak to?"

, "Poslouchejte," řekl Ollie a ukázal nakazetu. "Zas to spustil, než ji zamordoval. Chtěl to mít natočený na památku.

Brr. Musí to být cvok."

Detektivové poslouchali.

"Klaplo to," řekl Ollie. "Jedem."

DARCY: Budeme na tu sochu vidět? Je tady tma.

MCINTYRE: Tam dál jsou lampy.

DARCY: Měli jsme si vzít baterku.

MCINTYRE: Vandalové. Ale kousek dál je lampa.

"Kde myslíte, že sou?" zeptal se Ollie.

"Psst," řekl Meyer.

DARCY: Či sochaje to vlastně?

MCINTYRE: Jesse Owense. DARCY: Vážně? Tady? Já myslela, že byl z Clevelandu. MCINTYRE: Tak vážně to jméno něco říká? DARCY:

Jak by ne, prosím vás? Nandal to všem... kdy že to bylo?

MCINTYRE: Roku 1936. Na Olympiádě v Berlíně. DARCY: Ukázal, že Hitler a ty jeho debilní teorie jsou na nic.

MCINTYRE: Sto metrů za IGI,6, překonal světový rekord na dvě s metrů, uběhl je za 20,7 a vyhrál i čtyřstovku. DARCY:

Nemluvě o skoku dalekým. MCINTYRE: Tak vy o něm víte? DARCY: To se rozumí, že o něm vím, přece taky běhám.

"Tedkonc to přijde," řekl Ollie. Zvuky zápolení, těžké oddychování, sípot, hluchá rána, zalapání po chu, další rána a ještě jedna, a další lapání po dechu, přerývané,

A pak najednou ostré křupnutí.

"Co to bylo?" zeptal se Meyer. "Vypnul magneták?"

"Co tě vede," řekl Ollie. "Já jsem zaslechl..."

"Taky žejo. Toj zlomil vaz." Na pásku bylo ticho. Deset vteřin, dvacet. Pak zvuk rychlých krol. Jiné, ztrácející se kroky.

Bouchnutí dvířek od auta. Další dvířka. Vuk startujícího motoru. Pak přes hu, kot motoru McIntyreův hlas:

MCINTYRE: Haló, mládenci, to jsem zase já. Tahle nebude po•dní. Ale o Coreym McIntyreovi slyšíte naposledy. Zatím má účta. Ticho. Detektivové se dívali jeden na druhého.

"Všechno?" zeptal se Hawes.

"Už ani ň," řekl Ollie.

"Ten chlap chce, abychom ho chytli," řekl Meyer.

"Podle mě to tak vypadá," řekl Ollie. "Proč by námjináč nechával sek s upozorněním na garáž, a nechával nám hlas, kerej můžeme •rovnat s hlasem podezřelého, až ho dopadnem?"

První, co musíme létat...

"My?" řekl Carella.

"To se ví," řekl Ollie. "Já to nemám rád, když někdy posraný idiota nou mladejm holkám vazy. Budu na tom dělat s

váma."

Detektivové se na něho podívali.

"Uvidíte, jak si užijem," řekl Ollie. Nijak zvlášť je to nenadchlo.

150 • 151

Kapitola 9

První vydání bulvárních odpolednilců se objevilo na novinových stáncích v půl dvanácté dopoledne. Křiklavé titulky hlásaly:

TŘETÍ MLADIČKÁ STUDENTKA ZAVRAŽDĚNA

Pod titulkem byla fotografie Darcy Wellesové, jak visí na sloupu pouličního osvětlení v 87. revíru. Krátký text pod fotografií zněl:

Devatenáctiletá Darcy Wellesová, vynikající sprintérka studentského týmu na jedné ze zdejších univerzit, se dnes v časných ranních hodinách stala třetí obětí Šíleného vraha šarmantních šampiónek. Další na str. 4.

U tohoto plátku nebylo výjimkou pojmenovávat vrahy způsobem zaměřeným na lidovou představitost; založili ho v Londýně, kde byla taková senzacechtivost na denním pořádku. Policie to neschvalovala. Ještě nikdy nepomohlo dopadnout vraha, když mu v novinách věnovali velkou pozornost, nanejvýš to situaci zkomplikovalo, protože následovaly telefony či dopisy od bláznů, kteří o sobě tvrdili, že jsou "Vrazi vychovatele" nebo "Šílení rozparovači" či "Zabijáci s dvaatřicítkou" nebo cokoli jiného, co si noviny vycucaly z prstu. Jejich vrah dostal přívěsko Šílený vrah šarmantních šampiónek. Náhdera! Až na to, že policii to ztěžuje práci.

Článek na čtvrté straně se nijak nelišil od paperbackové detektivky z dtlny komerčního pisálka:

V chladném světle dnešního úsvitu našli detektivové 83. policejnt7Zo revíru ve čtvrti Diamondback v Isole už třetí oběťprokazatelně souvislé série vražd. Ve všech případech jde o mladou ženu a ve všech případech o tiadějnou sprintérku některého univerzitnt7to tý•ntu. A rovněž ve všech případech má oběť zlomený vaz a je nalezena, jak visí na slottpu pouličntZto osvětHení v různých opuštěných částech města.

Šílenj• vrah šarntantních šampiónek se volně pohybuje po městě a ani policie nedokáže odhadnout, kdy udeří znova.

Článek líčil dále dopodrobna okolnosti smrti Marcie Schafferové a Nancy Annunziatové a pak doporučil čtenáři, aby si obrátil na stránku 6, kde najde životopis Darcy Wellesové a interview s jejími rodiči v městě Columbus v Ohio.

Životopis byl zřejmě vykraden z materiáuniverzity. Načrtl její ranou výchovu, léta na základní škole, pak střední, a uvedl všechny běžecské soutěže, kterých se kdy zúčastnil s výsledky. Článek doprovázela fotografie Darcy v maturitních ech a čapce. Pod fotografií bylajen jedna řádka: Oběť č. 3, Darcy

Rozhovor s rodiči se odehrál týž den ráno telefonicky, pravděpo•bně hned poté, co jeden zvlášť k tomu určený novinář odposlechl •diové hlášení diamondbacké policie o oběšené dívce. Reportér, kte• hovořil s Robertem Wellesem a jeho ženou Jessicou, napsal, že •diče se o zavraždění dcery dozvěděli od něho a že prvních pět mi•t pouze "usedavě plakali" a "nebyli schopni souvislé věty". Přesto skračoval v rozhovoru a vymánil z nich, jaká jejich dcera byla: •dná, pracovitá dívka, vášnivě ráda běhala, ale přesto studovala dobrými výsledky, i teá "na vysoké škole". Při slovech na vysoké ;ole se oba rodiče rozplakali nanovo, když si uvědomili, že jejich ;era už není studentkou a že se stala třetí obětí Šíleného vraha šarantních šampiónek. Darcyn starší bratr sejmenoval Bosley Welles, zvaný Buzz, a praivaljako počítačový programátor u filiálky IBM v Columbusu. Dotd Darcy žila doma, neměla žádnou známost, ale byla přitažlivá •blíbená a měla mnoho kamarádů a kamarádek. Pokud manželé ellesovi vědí, nechodila s nikým ani od iáři, co začala studovat na iiverzitě. Rodiče řekli reportérovi, že se na ni nedávno obrátil časos Americký sport ohledně chystaného článku o nadějných mladých Letkách, a interview s ní se mělo konat právě ten večer, kdyži někdo vraždil. Manželé Wellesovi si nezapamatovali jméno člověka, kteměl s dcerou interview udělat. Reportér z vlastní iniciativy zavolał dakci Amerického sportu v New Yorku a tam mu řekli, že pokud ii vědí, žádný takový článek se nepřipravuje.

"Zdá se tedy možtié, "vyvozoval v duchu svých novin reportér, "že lený vrah šarmantních šampióttek vystupuje jako spolupracovnt7c •terického sportu, vetře se do důvěry mladičkových obětí a pak je zas tím do prdele," myslel si Ollie, když četl článek. •l v policejním autě vedle Carelly; vyjeli před deseti minutami i do středu města. Hawes seděl vzadu. Nelíbilo se mu, že Ollie l jeho obvyklé místo, ale na druhé straně nezáviděl Carellovi, •i sedět vedle Ollieho. Všiml si, že Carella otevřel na své straně e. Co nejvíc.

152 • 153

"Poslechněte si tohle," řekl Ollie a četl nahlas: "Jestliže je tomu skutečně tak, pak by si toho měla všimnout policie, stejně neví, čeho se chytit. Rovněž by měla varovat všechny mladé atletky na univerzitách, aby nesedly na lep individuu, které se vydává za reportéra nebo novináře."

V kanceláři sedmaosmdesátky zatím Alf Miscolo už pořídil fotokopie dopisu, který mu nadiktoval poručilc Byrnes; fotokopie se doručovaly osobně do všech vyšších odborných škol a univerzit ve městě. Detektivové dokonce debatovali o tom, jestli by dopisy neměly být dodány i středním školám.

"To ještě není všechno," řekl Ollie. "Ten člověk si pak vzpomene, že to má být interview s maminkou a tatínkem a ne příručka s radami pro policajty. Posloucháte?, Pán a paní Wellesovi se na konci našeho telefonického rozhovoru opět rozplakali. Dráty mezi Isolou a Columbem se rozechvěly jejich žalem, který sdílí každý rodič. A jako by opakovaly slova: „Najděte šíleného vraha šarmaných šampiónek!“" "Dojemný," řekl Hawes.

„Na protější stránce jsou fotky těch druhých dvou holek," řekl Ollie. "Visej z kandelábrů jak ozdoby na vánočním stromčku. Celý ty debilní noviny jsou plný mordů. Je tam dokonce názor newyorských poldů, těch, co dělali na sérii vražd, jak je spáchal ten Samův syn, jak si říkal, a rozumu reportéra, který vo tom tenkrát psal, a teď porovnává metody vražd. Má to titulek Psychopodobnosti! Divím se, že nevyhrabali Jacka Rozparovače! Jestli tohle nezažene toho našeho chlápka pod zem, tak už nic. Ještě, že si rodiče nepamatovali jeho meno, teda to, co řekl holce. Jinak by se Corey McIntyre viděl ve všech kalifornských novinách."

Ollie složil noviny a hodil je na zadní sedadlo. Plácly Hawese přes koleno a spadly na podlahu auta.

"Dopřej jim čas," řekl Hawes. "Oni se k tomu propírajou."

"Hrajou si na policajty," řekl Ollie, "tak proč se nedají k nám? Když jsou reportéři, tak mají držet hubu a nestrkat nos do záležitostí policie. Už sme skoro na Haley Street, víš to?"

"

"Vím, řekl Carella.

"V kterých garážích jste se už ptali?"

"

"Mám seznam, řekl Hawes.

"Tahleť má být hned za rohem, když sejde z restaurace do Jeffersonových..."

"Myslel jsem, že jsme prošli všechny v okruhu pěti bloků," řekl Hawes.

"Jo, co když jste ale náhodou vynechali, Zrzku?" řekl Ollie. _ Hawes neměl rád, když mu někdo říkal Zrzku. I ten Levák by byl

pší. Dal by přednost i Velkému Smrdutému Bizonovi.

"Jmenuju se Cotton," řekl mírně.

„To je ale blbý meno," řekl Ollie.

Hawes s ním v duchu souhlasil. • "Budu ti radši říkat Zrzku," řekl Ollie.

"O.K.," řekl Hawes. "A já ti budu říkat Eufrozínu." ;

"Eufrozínu?" řekl Ollie. "Kde si sebral Eufrozínu?"

Eufrozína! Tuhle máš místo," řekl Carellovi.

` "Vidím," řekl Carella. •, "Kdybys náhodou neviděl," řekl Ollie. "Když ste nepřišli na garáž •ned za rohem vod ty restaurace, kdoví, jestli uvidíte místo na parkování •"

Carella zajel na volné místo. Pro případ, že by některý horlivý strážník měl ještě v zásobě parkovací lístky, sklopil tabulku s nápisem, že tu služebně parkuje policejní vozidlo.

Všichni tři detektivové vystoupili a Carella zamkl všechny dveře. Znal policisty z 61. revíru, kteří ukradli auto z ulice, zatímco oni byli v obchodě s nápoji a vy•etřovali ozbrojené vloupání.

"Takže sme kde?" řekl Ollie. "Restaurace je na Ulsterský a South Haley Street. Tohle je co?"

"Ulsterská a Bowesova."

Uděláme to takhle," řekl Ollie. "Vrátíme se do té hospody a vy." ttartujem vodtamtud. Pak pudem na roh, co je nejbliž Jeffersonových • nalevo a pak napravo. Řek přece hned za rohem?

U Jeffersonov ?

"Řek," potvrdil Carella. "Ale hned za rohem může znamenat le`

"Co může hned za rohem znamenat jinýho než hned za rohem?" kl Ollie. "Nemám pravdu, Zrzku? Řekni, že mám!" Hawes sebou trhl.

"Ollie," řekl, já to vážně nesnáším, když mi někdo říká Zrzku."

"Dobrý, dobrý, ale kdybych já měl tak blbý meno jako Cotton, tak se mi asi líbilo líp každýjiny, to ti teda řeknu.

Nemám pravdu, SteCarella mlčel. Vraceli se k restauraci.

"Podnik jak prase," poznamenal Ollie. "Chlap musí být v balíčku, yž vodí své voběti sem, než je voddělá. Tak a teď za roh. Sledujete ? Ukážu vám, jak se hledá garáž."

154 • 155

Garáž hned za rohem nebyla.

Byla o kus výš za ním a pak ještě půl bloku na sever, směrem k Jefferson Avenue. Byla to jedná z těch garáží, které

Carella s Hawesem navštívili ten večer, co byla zavražděna Darcy Wellesová. Mluvili tenkrát s malým portorickým mechanikem.

Jmenoval se Ricardo Albareda a nepamatoval si, že by byl viděl dív•Cu v červených šatech s pánem v tmavohnědém obleku, žlutohnědé kravatě a hnědých botách. Řekli Albaredovi ještě, jak číšník z Marina toho pána popsal: výška metr pětasedmdesát, váha osmdesát kilo, hnědé vlasy a oči, knírek.

Albareda si na takovou dvojici za nic na světě nevzpomínal.

Albareda měl službu. Vysvětlil jim, že má obvykle denní, ale včera zaskakoval za přítele, který by doma, protože mu nebylo dobře. Řekl detektivům, že se dostal včera domů až ve dvě hodiny a musel nastoupit už zase v osm ráno. Řekl detektivům, že je utahaný jak pes. Mluvil se •natelným španělským přízvukem.

"Koukni, uzenáči," řekl Ollie přesvědčivě, "tohle to je garáž, kterou potřebuju, kapíruješ anglicky? Ty dva tady byli a ty si na to bud natotata vzpomeneš, nebo tě nakopnu do tý tvý španělácký prdele, až vobletis celej blok, rozumíš?"

"Nemůžu vzpomínovat, tak nemůžu vzpomínovat," řekl Albareda.

"My už jsme ho včera večer pořádně vyslechli," řekl Carella.

"Jestli se na ně ten člověk nepamatuje, tak se na ně..."

"To bylo včera," řekl Ollie, "a dneska je dneska. A tohle je detektiv Ollie Weeks," řekl a obrátil se k Albaredovi, "kterýmu se neřká ne, když se nechce někdo dostat do maléru, třeba za plivání na chodník."

"Já neplívám chodníky," řekl Albareda.

"Až ti vrazím jednu do huby, tak budeš plivat na chodník zuby a krev, a to je přestupek."

"Podívej, Ollie..." řekl Hawes.

"Ty se do toho neplej, Zrzku," řekl Ollie. "Mluvíme vo tři čtvrtě na deset večer, přibližně," řekl Albaredovi. "Holka v červených šatech, její fotkaje dneska ve všech novinách, včera večerji někdo zamordoval, chápeš? S chlápem, kterej je dvakrát tak starej jako vona a má knírek jako ty, jasný, Pancho? Tak se koukej rozpomenout!"

"Nepamatovám nikdo s moje knír," řekl Albareda.

"A co holka v červených šatech?"

"Taky né."

"Nekecej. Kolik holek v červených šatech tady můžete mít ve tři •tvrtě na deset? Co si dělal, Albaí•edo? Honil sis ho na hajzlu a netšim sis holky v červených hadrech?" •. "Chodí moc červený holky sem," řekl Albareda v sebeobraně. •

"Včera večer ve tři čtvrtě na deset přišlo moc holek v červených iadrech?"

"Né, včera večer né."

"Kdo tu měl včera večer službu s tebou? Byls tu sám, ty španělský iemehlo?"

"Dvů, jenom dvů. Měli bejt tři, ale..."

"Jo, tvůj amigo byl v pelechu a užíval si. Tak kdo tu ještě byl?"

"Dva tu byli né proto."

"Tak proč?"

•

"

Jeden měl taky službovat, ale taky nemoc."

"Vy tu máte hotovou epidemii, co? Neuhnali jste si všichni tripla? ak kdo ještě tu byl s tebou?"

"Ambal."

"Annabelle?"

"Aníbal. Amóal Perez. Službuje v noci. Pořád."

"Službuje v noci, řilcáš? Máš jeho telefon, Pancho?"

"

Sí, mám číslo."

"Zavolej mu! Řekni mu, ať vodlepi zadek aje tu za deset minut, ebo pudu za nim a pověsim na kandelábrjeho."

"

Bydluje v Majesta."

"Ať si veme taxilca. Nebo mu bude milejší, když mu před barákem •staví anton?"

"Telefonovám," řekl Albareda. Perez se dostavil za čtyřicet minut. Zřejmě nevěděl, oč jde. Podí•l se na Albaredu, jestli mu nenaznačí, co se děje, a pak na toho, ktese mu zdál z těch policajtů nejsympatičtější, na toho, co byl tlustý ko on.

"Něco se děje?" zeptal se.

"Byls tady včera večer ve čtvrt na deset?"

"Sí."

"Mluv anglicky," řekl Ollie, "sme v Americe. Viděls tady ty můj •a kolegy večer, když se vyptávali?"

"Neviděl."

"Byl nahoru, když přichodili," řekl Albareda.

"

Pěkněj bordel," řekl Ollie Carellovi, "ani ses nešel přesvědčit,

156 •• 157

kolik jich tu je. Tak jo, Pancho," řekl Perezovi a ani si nevzpomněl, že už tak tituloval Albaredu. "Tedka si dole a my chceme tedka vědět, jslis včera večer asi ve tři čtvrtě na deset neviděl mladou holku v červených šatech s chlápkiem kolem čtyřicítky s hnědýma očima, hnědýma vlasama a knírem jako má tuhle tvůj amigo."

, „Sí," řekl Perez.

"Povídám, mluv anglicky," řekl Ollie. "Tys je viděl?"

, „Viděl."

"Devatenáctiletou holku? V červených šatech?"

"Ano."

"Chlápek asi čtyřicet let, hnědý kvádro?"

, „Ano."

"Tak to už je lepší," řekl Ollie. "Jakej měl aut'ák?"

"Nepamatoval," řekl Perez.

"Ale předávals mu ho ty?"

"Já," řekl Perez.

"Tak co to bylo za značku?"

"Nepamatoval," řekl Perez. "Tady máme moc aut. Já jedu auta nahoru, jedu auta dolů, nemůžu pamatovat, jaký auto je tohle, jaký auto je tamto."

"Když mluviš se mnou, tak bych si vyprosil tenhle tón, Pancho, rozumíš?"

` "Ano, prosím," řekl Perez.

Tak vidis; že to de," řekl Ollie. "Na vůz se teda nepamatuješ?"

"

, „Né."

"Byl velký nebo malej, jaký druh?"

"Nepamatoval."

"Vy ste teda dva španělský pitomci," řekl Ollie. "Kde máte potvrzenky?"

"Co?"

"No přece potvrzenky. Potvrzenky! To mám mluvit španělsky, nebo sme ve Spojených státech?"

"Puerto Rico taky Spojený státy," odpověděl Perez důstojně.

"To si myslis ty," řekl Ollie. "Když sem někdo přijede a chce zaparkovat, tak dostane lístek, ne? Na vobou půlkách lístku vyplnis státní poznávací značku, ne? Pak utrhneš dolejší půlku a dáš jí zákazníkovi, aby si mohl svý fáro vodvít, až se vrátí, ne? Sleduješ mě? Tomu, co dáš zákazníkovi, se řílčá potvrzenka, víme? Okay. Svoji půlku hodíš do škatule a když zákazník přijde zpátky s druhou půlkou, po•ovnáš vobě a hned vidíš, na kterým patře je jeho vůz zaparkovaný."

•ak, kde máš ty lístky, ty potvrzenky?"

Ahá," řekl Perez.

t

"

Došlo mu to," řekl Ollie. "Máš ty potvrzenky? Někde?"

"

"Pokladní. Tamjsou. Tojako ze včera večer?"

"Vo tom mluvíme, vo včerejšku večer! Vy na ně taky dáváte razítko, žejo? V kolik ten člověk přijel a v kolik si chce fáro vyzvednout. Ťak já chci vidět potvrzenky všech, co přijeli kolem vosmý a vodjeli kolem tři čtvrtě na deset.

Hračka, ne? Vlastně to měl udělat tady kole•a už včera večer, ale lepší někdy než nikdy, nemám pravdu? Ukaž jni ty potvrzenky."

"

Máje pokladní," řekl Perez. "V kanceláři."

Pokladní byla černoška, ani ne třicetiletá. Když detektivové vešli do malé místnosti, zvedla hlavu. Ollie zamrkal na Carellu a řekl:

"Čau, pusinko!"

"Tu pusinku si nechte," řekla mladá žena.

"

Tak ty nejsi moje sladounká čokoládová tyčinka?"

"Co má tohle být?"

"Policie, slečno," řekl Hawes a ukázal jí odznak. "Máme důvod •omnívat se..." i ` "Chceme vidět potvrzenky z včerejška večera," řekl Ollie.

"Vod •dí, co přijeli ve vosum nebo před vosmou a vodjeli kolem tři čtvrtě ta deset."

"My je takhle neevidujeme," řekla pokladní. "Podle času."

"A j ak je eviduj ete?"

"

Podle čísel na potvrzenkách."

"Okay," řekl Ollie. "Tak vytáhni všecky a my sije projdem sami."

"

Ne tak hr," řekla pokladní. "Mám moc práce."

"My taky," řekl Ollie.

•frvalo jim to skoro dvě hodiny. Rózdělili se o potvrzenky a dali •ranou všechny, na nichž byla doba příjezdu vyznačená před půl osnou a později, a z těch zase vybrali ty, kde. byl podle razítka odjezd •ezi tři čtvrtě na deset a desátou hodinou. Zbyly jim tři potvrzenky tři státní poznávací značky.

Jedna potvrzenka byla vystavena na Chevrolet - 38L4721.

Druhá na Benz•04J29.

Třetí na CadSav-WU3200. • A máme to, jak když vyšije," řekl Ollie.

"

158 •• 159

Eileen Burkeové se její nynější úkol nelíbil. Především byla nerada někým jiným než sama sebou. Dále jí vadilo bydlet v bytě jiné ženy. A nakonec ji netěšila maškaráda, která jí bránila ve schůzkách s Bertem Klingem. Annie jí řekla, že se nemůže scházet s Bertem, když představuje Mary Hollingsovou.

Kdyby ji ten chlap viděl ve společnosti muže, kterého nezná z dřívějška, mohl by vytušit past. A to se nesmí stát.

Eileen je vnadidlem. Kdyby se kryse zdál nabízený sýr žluklý, mohla by pláchnout čert ví kam.

Maryin byt byl zařízen ve stylu, který by Eileen nazvala viktoriánský, mixnutý s horror, v nichž vystupoval Peter Lorre. Mínila tím, že se poněkud podobal zámku knížete Drakuly, až na to, že v něm na rozdíl od něho nebylo teplo.

Všechny místnosti byly vymalované přesně tou zelení, která se najde v městských policejních služebnách. Na podlaze v obýváku a ložnici ležely rozdrbané orientální koberce, které pamatovaly lepší zaklínače hadů s jejich flétnami. Záclony v obýváku připomínaly drapérie, které odmítala roztáhnout slečna Havershamová v Dickensových Velkých nadějích, i když Eileen musela uznat, že v nich bylo o něco míň prachu. A množství všelijakých věcí všude bylo nepředstavitelné - i když ty věci patřily Eileen.

To množství věcí bylo záměrné.

V těch několika dnech, které Eileen strávila pro orientaci s Mary předjeím odjezdem do Long Beach, zjistila, že Maryje nepořádná. Snad to souviselo s tím, že se rozvedla. Ať tak či onak, bylo to k nevíře. Při první návštěvě u ní v bytě viděla Eileen kalhotky, košílky, blůzy, svetry a kalhoty v hromádách na podlaze, pohozené na pohovce, opěradleeh židlí, na zácloně před sprchou v koupelně a na prádelnicích. Všude se povalovaly ponožky a punčocháče a nylonky jako klubko hadů s přeraženou páteří. "Já obvykle uklízím v sobotu nebo v neděli," prohlásila Mary. "Nemá smysl se přes týden namáhat." Eileen jen přikývla, byla tu, aby se o Mary něco dověděla, ne aby ji kritizovala. Poprvé ji

navštívila ráno ve středu 12. října.

Nazítí se sešly znova, aby se Eileen důkladněji seznámila s bytem a Maryiným způsobem života. Čtrnáctého odjela Mary do Kalifornie a nechala za sebou něco, co se dalo nazvat pozůstatky obrovské armády velice málo čistotných žen. V sobotu Eileen ten svinčile uklidila.

To bylo před pěti dny.

Šaty, které se povalovaly po bytě teď, patřily jí, nanosila je sem obvykle v nákupní tašce, protože kufr by se tomu, kdo by ji pozoroval, mohly zdát podezřelé. Špinavé nádobí ve dřezu bylo nádobí,

- které používala ona. Ale byl teprve čtvrtek, a Mary obvykle uklízela " až v sobotu nebo v neděli. Eileen chtěla, aby všechno bylo tak, jak bývalo-pro případ, že byji někdo pozoroval.

Jestlji ovšem někdo pozoruje. Nemohla si býtjistá. Doufala, že ano. Proto tuje.

Okna z obývacího pokoje - ta zajímavými zaprášenými záclonami

- slečny Havershamové - vedla na ulici ležící o jedenáct poschodí níž.

Eileen záclony roztáhla hned, jak se nastěhovala, aby ji bylo líp vidět - pokud ji někdo pozoruje. Výhodnější to bylo z ložnice. Z okna se žaluziemi, kterým se říkalo benátské - nebyly čištěné od doby, kdy Benátky byly jen čůrek z neutaženého kohoutku - byl tam výhled na široké prostranství a protější budovu vzdálenou asi šest a půl metru.

Člověk stojící za okny nebo na střeše by snadno viděl do bytu. Eileen • doufala, že má dalekohled. Doufala, že se dívá pořádně, a taky, že brzy něco podnikne. V sobotu posbírá šatstvo, které úmyslně roztrou sila po bytě, a dojde si ho vyprat do prádelny v suterénu. V neděli ` začne znova - tak říkajíc z čistého. Jen nevěděla, jak dlouho vydrží žít uprostřed toho všeho nepořádku. Její byt byl proti tomu spartánský jako mnišská cela.

Ani ne před půlhodinou si postěžovala na ten nepořádek a špinu Klingovi, samozřejmě, že telefonem. Vyslechl ji trpělivě a výjádřil naději, že tenhle úkol brzo skončí. Řekl, že se mu po ní stejská. Ze ptal se, jak dlouho ji chce Annie nechat v tomhle bytě a chodit spát v cizí noční košili...

"Nosím svou," řekla Eileen.

"A co když tě ten chlap pozoruje?" zeptal se Kling. "Změří jinou noční košili a hned si řekne aha, tam se někdo vydává za..."

; "Mary si přece mohla koupit novou noční košili," řekla Eileen. • Stejně tráví každý dopoledne na nákupech. Až do oběda. Vstává ráno ; v devět a trvá jí dvě hodiny, než se osprchuje a obleče, takhle je to, víš. Neptej se mě, proč jí oblékání a sprchování trvá dvě hodiny. Mě někdy zavolal poručík domů, když to bylo naléhavé, a já jsem se hlásila za deset minut jako rybička ajako ze škatulky."

"Pěkně otřelý přirovnání," řekl Kling.

"Chytrý vtípálec nejsou oblíbený," řekla Eileen. "Zkrátka Mary odchází denně v jedenáct a courá se po krámech dojedný."

Bylajsem ` dnes dopoledne ve čtyřech obchodácích a málem jsem ti koupila ohromně sexy spodky."

"Proč málem? Dárek málem není dárek."

"Napadlo mě, že by se divil, proč kupuju pánský spodky, kdyby mě pozoroval."

160 • 161

"Užjsi ho aspoň zahlídla?"

"Ne, ale mám pocit, že tu někde je."

"Jakej pocit?"

"Prostě pocit, vis? Kdyžjsem obědvala-Mary obědvá denně přesně v jednu, totiž mimo sobotu a neděli. V sobotu si nenařizuje budík a spí tak dlouho, jak se jí ráčí. V neděli taky."

"Co kdybych se k tobě v neděli ráno vplížil a předstíral, že jsem instalatér nebo něco podobného?"

"

To je nápad! Instalatéra potřebuju jako sůl, to mi věř! Ale když jsem obědvala..."

"Jo, co se stalo?"

"Mělajsem pocit, žeje tam."

"V restauraci?"

"Mary nechodí do restaurací, ale do jídelen zdravý výživy.

Bylo tam plno, skoro samý ženský, ale taky šest mužských a aspoň tři mohli být on. Podle popisu od poškozených. Běloch, kolem třicítiky, výška metr osmdesát, váha osmdesát kilo, hnědý vlasy, modré oči, bez viditelných znamení a tetování."

"To se ale hodí na leckoho."

"Tak chytrá jsem taky."

Na drátě nastalo dlouhé mlčení.

, Já mám nápad," řekl Kling.

, , Týká se toho mizery?"

, "Ne, nás."

, „Ale," řekla.
"Chceš ho slyšet?" , "Bodejt'."

"
Co aby ses šla osprchovat..."

"Hm."
"Vzala si svou noční košilku..."

, „Hm."
"Pak si vlezla do své teplý postýlky..."

, „Maryiny, chceš říct."
"Maryiny, správně. A já tě pak zavolám. Co tomu řílcáš?"
"Já ještě nechci jít do postele," řekla Eileen. "Je teprve deset."
"A co má být? Mary vstává denně v devět, vid? Mimoto neříkám, že máš jít spát. Říkám jen, abys šla do postele."
"Aha, chápu," řekla Eileen. "Chceš se mnou vést neslušnej rozhovor po telefonu?"

•: "Zrovna takhle bych to nenazval," řekl Kling.
"A jak bys to nazval, ty starej nemravo?"
"Nemrava ano, starej ne. Co ty na to?"
"Chci, ale dej mi půlhodinku času."
"Půlhodinku? Neříkalas, že když tě zavolá tvůj poručitel k naléhavému případu, jseš osprchovaná a oblečená za deset minut? Nač potřebuješ půlhodinku?"
"Abych se mohla na ten neslušnej rozhovor navonět," řekla Eileen a zavěsila.
Zrovna se sprchovala, když telefon zazvonil znova.
Překvapilo ji to; Bert by ji nevolal pět minut potom, co mu řekla, aby jí dal půlhodinu. Rozhodla se, že nechá telefon zvonit. Zvonil. A zvonil. A zvonil. Vylezla z vany, zabalila se do osušky a tlapkala do ložnice vyhýbajíc se hromádkám svršků, které rozházela po koberci ve snaze napodobit Maryin životní styl. Pak šla do obývacího pokoje, kde telefon pořád ještě vyzváněl. Zvedla sluchátko.
"Haló," řekla.
"Eileen?"
Ženský hlas. • "Ano?"
"Tady je Mary Hollingsová."
"Ahoj," řekla. "Promiň, nepoznal jsem tě po hlase."
"Neruším tě? Nebo snad ano?"
"Zrovna jsem se sprchovala," řekla Eileen. "Proto mi tak dlouho rvalo, než jsem vzala telefon. Voláš z Kalifornie?"
"Ano. Já vím, že na tobě chci moc, ale..."
"Vůbec ne," řekla Eileen. "Oč jde?"
"Vis... já mám každého patnáctého platit činži. A věc se má tak... zala jsem si šekovou knížku sem, abych mohla zaplatit účty, který ii sem přijdou..."
"Ty jsi ohlásila na poštu, že mají posílat dopisy a účty za tebou?" ptala se Eileen rychle.

, „No... ano..." V telefonu nastalo mlčení. , Udělal jsem něco špatně?" ,

"
Ne, ne, v pořádku," řekla Eileen. Nemyslela si, že je to v pořádku. Každé ráno, jako součást rutiny, přerou jí Mary popsala, si šla dólů pro poštu, a byla překvapená, že •chází jen časopisy, různé nabídky a podobně. Žádné dopisy. Zdálo

162 163

sejí to divné. I kdyby příbuzní a přátelé neposlali Mary nikdy žádný dopis, měly tam přece být účty. Ted měla odpověď. Mary zařídila na poštu, aby za ní posílali dopisy a účty do Kalifornie, výslovně ty. Ale co když ten chlap pozoroval Mary, než odjela, viděl ji, jak jde na poštu? A kdyby ji byl následoval dovnitř, viděl by, jak vyplňuje kartičku na změnu adresy? A jestliže ano, ví, že žena, která teď bydlí v bytě Mary Hollingsové není žádná Mary Hollingsová? Eileen se to nelíbilo, ani co by se za nehet vešlo. Mlčení v telefonu se prodlužovalo.
Mary se konečně ozvala: "Myslela jsem, že jsem činži zaplatila, než jsem odjela," řekla. "Obvykle se snažím platit ji o pár dní dřív. Poslal jsem to společnosti, která pronajímá byty v našem domě, jmenuje se Reynoldsova realitní kancelář a

spol."

"Ano," řekla Eileen. • "Jenže já jsem si vzala s sebou jen šekovou knížku na malé obnosy, obvykleji nosím v kabelce..."

"Ano," řekla Eileen.

"A činží obvykleji platím z velké šekové knížky, znáš ten druh, ne?"

"Ano," řekla Eileen.

"Takže si nemůžu zkontrolovat, jestlijs. em činží zaplatila nebo ne," řekla Mary. "Nerada bych se vrátila domů a zjistila, že mě vystěhovali."

"Tak... oč ti tedy jde?" řekla Eileen.

"Jestli bys mi prokázala laskavost?"

"To víš, že ano."

"Jsi v obýváku? Telefonje tam, tak si myslím, že tam asi jsi taky."

` "Jsem, ` řekla Eileen.

Kape ze mě na ten tvůj orientální koberec, pomyslela si, ale neřekla to.

"Tak tedy ve stole, na kterém stojí telefon..."

"Ano."

"Dolejší šuple na pravý straně..."

"Ano."

"Tam mám tu šekovou knížku. Tu, co jsem si nevzala s sebou.

Pro tože jsem si myslela, že zaplatím účty, který mi pošlou, tou, co mám tady."

` "O.K., ` řekla Eileen.

"Vadilo by ti, prosím tě, kdyby ses podívala do šekové knížky, do

tý, co je tam, jestli jsem zaplatila činží? Jestli ano, tak by to bylo 12. nebo 13. října, tak někdy. Můžeš se, prosím tě, podívat?"

"Vteřinku," řekla Eileen.

Otevřela zásuvku vpravo dole, prohrabala nějaké desky a papíry a našla šekovou knížku.

"Mám ji," řekla, "hned se kouknu."

Vytáhla židli zpod psacího stolu, posadila se, rozsvítila stolní lampu a otevřela šekovou knížku.

"12. nebo 13. října?" zeptala se.

"Tak někdy," řekla Mary.

"7. října," řekla Eileen nahlas a obracela útržky v šekové knížce.

"9. října... jak že se ta kancelářjmenovala?"

"Reynoldsova realitní a spol."

, I 1. října," řekla Eileen. "Říjen... tedyje to, 12. října.

Reynoldso , va realitní kancelář a spol., šest set čtrnáct dolarů. Na útržku stojí: Činže k úhradě 10. -15. v měsíci.

Zřejmě jsi to zaplatila, Mary."

"To jsem ráda," řekla Mary. "Vážně jsem se bála, že mi vymění zámek u dveří nebo tak. Přišla bych domů a zjistila..."

Zaváhala. ., Kdy myslíš, že to bude?" řekla. "Můj návrat domů jako. Mělas už štěstí?"

"Ani trochu," řekla Eileen.

"Protože... moje sestra je moc milá a je strašně ráda, že mě vidí • vůbec... alejsem tu už týden..."

"Ano, já vím."

"A mám pocit, že mě už začínají mít •ost."

"Hm."

"Ne, že by mi byla něco řekla..."

"

Chápu."

"

Ale člověk to tak nějak vycítí, že?"

"

Ano."

"Tak... kdy ,myslíš, že to tam skončíte? Teda, jak dlouho v tom iudeš pokračovat? Teda, když se neobjeví?"

"Musím si o tom promluvit s Annií Rawlesovou," řekla Eileen. , "Tá tevím, nějak dlouho to plánujou. Můžu tě zavolat někdy zítra?"

"Jistě, vždyť nehoří. Chci říct, sestra mě nevyhazuje, nic takového. •n by mě to zajímalo."

"Vynasnažím se to zjistit. A zavolám."

"Máš moje číslo tady nebo ne?"
Mám, dalaš mi ho."

164 ••: 165

"Tak ano," řekla Mary. "Držím palce."

"Děkuju."

"Tak zatím ahoj."

"Ahoj, Mary."

V telefonu to cvaklo. Eileen položila sluchátko a podívala se na hodinky. Jestli si nepospiší, propásne první neslušný telefonický rozhovor ve svém životě! Byla na půl cestě do ložnice, když telefon zase zazvonil. Podívala se opět na hodinky. Bert? Má volat za patnáct minut. Neboještěj jednou Mary, aby se jí v šekový knížce podívala zase najinou položku?

Vrátila se k psacímu stolu a zvedla sluchátko.

,, Haló?"

"Eileen?"

Okamžitě poznala, kdo volá.

"Ahoj, Annie," řekla. "Copak?"

"Chci vědět, jak se máš."

"Ještě žiju," řekla Eileen. "Děje se něco?"

"Máš minutu času?"

"Jen taktak," řekla a znova se podívala na hodinky.

"

Ale," řekla Annie. "Máš něco večer?"

"Ne, dneska ne. Byl jsem venku včera. V kině."

,, Ukázal se?"

"Ne."

"

Bylas sama?" _ "Samajak ten pověstnej kůl v plotě," řekla Eileen.

"Je mi to líto, ale..."

"Jistě, nerozmazávej to. Právě mi volala Mary Hollingsová, chce..."

,, Z Kalifornie?"

"Jo. Chce vědět, kdy odtud vypadnu."

"Možná, že dřív, než si myslíš," řekla Annie.

"Vy to rušíte?"

"

Ne."

,, Tak co?"

"Mám něco, co by tě mohlo zajímat," řekla Annie a vyličilají systém, který odhalila při práci na výpisech z počítače. Eileen se podívala na hodinky. Automaticky si přitáhla blok a dělala si poznámky. Annie jí vykládala o čtyř, tří a dvouměsíčním cyklu. Poslouchala a zapsala si data, kdy byla znásilněna Mary Hollingsová. 10. června, 16. září a 7. října.

"To neklape," řekla. "Mezi červnem a zářímje dlouhá přestávka."

"Je, ale když počítáš týdny - máš tam kalendář?"

,, Vydrž," řekla Eileen a otočila v Maryině šekové knížce na první stránku. "Už," řekla. "Pokračuj."

"První znásilnění 10. června. Pak za čtyři týdny 8. července. Tři dny nato, 29. července... sleduješ mě?"

"Sleduju," řekla Eileen nechápavě.

"O.K. Dva týdny nato, 12. srpna. Týden nato, 19. srpna. Konec cyk. Začínáš chápat?"

"Ještě ne."

"Tak jdeme dál. Čtyři týdny od , 19. srpna je 16. září... máš data, ly přepad Hollingsovou?"

"Mám 16. září. Správně, je to tady."

"V pořádku. A další datum je kdy?"

"7. října."

"Přesně za tři týdny," řekla Annie. "A jaký datum je dva týdny

"21. října."

"Zítřka," řekla Annie.

"Tak ty myslíš..."

"Myslím... Podívej, kdo může vědět, jak ten hajzl uvažuje?

Možná, že nemá systém, třeba je všechno jen náhoda. Ale jestli v tom •stém je, tak Mary je jediná oběť, kterou přepadl vždycky v pátek, zítřka je pátek a náhodou taky uplynuly dva týdny od jejího posledního znásilnění."

, ,Vidím," řekla Eileen.

, ,Chci říct..."

"Chápu," řekla Eileen.

, ,Chci říct, buď zítřka opatrná."

"Děkuju." , Myslíš, že by tě měl někdo sledovat?" , ,Moh by se vyplašit. Risknu to sama."

"Eileen, vážně... Buď moc opatrná."

"Jasně."

"Má nůž."

"Já vím."

"Už ho použil."

"Já vím."

"Tak dávej pozor. Jestli ten nůž vytáhne, neptej se na nic a střilej !"

166 167

"Jasně." Zaváhala. "Kdy myslíš, že se objeví?"

"Dosud to bylo vždycky pozdě večer," řekla Annie.

"Takže mám celý zítřek na nákupy a na oběd ve zdravém stravování a návštěvu muzea a tak, ano?"

Annie se zasmála, ale hned zvažovala.

"Nezapomeň se při tom všem po něm koukat," řekla. "Jestli se tě chystá večer napadnout, tak tě může sledovat."

"Okay." "Jseš si jistá, že někoho nechceš?"

Eileen si nebyla jistá. Ale řekla: "Nechci ho poplašit."

"Nemusí to být chlapi. Můžou tě sledovat dvě policistky."

"Co kdyby to vyčmuchal? Už ho skoro máme, Annie."

"Dobře. Ale pamatuj, co jsem ti řekla. Jestli vytáhne ten..."

"Všechno vím." Podívala se na hodinky. "Ještě něco?"

"Zlom vaz," řekla Annie a zavěsila.

Už podruhé mi dne:••a večer přeje někdo štěstí, myslela si Eileen, když pokládala sluchátko. Budu ho potřebovat, to teda určitě. Bylo už půljedenácté. Bertje přesný, kdyby nic jiného.

Vrátila se do ložnice, uvažovala o noční košili a místo ní si oblékla kalhotky. Zrovna se chystala spustit žaluzie, když se telefon znova ozval. Vrátila se do obýváku a zdvihla sluchátko.

"Haló," řekla.

"Tojsem já, miláčku," řekl Kling.

"Ano, Berte. Právě jsem..."

"Poslyš, promiň, ale my jsme dostali nějaká jména a adresy od našich motorovejch vozidel, vis, týká se to těch oběšených."

Právě mě volali, jdeme za tím, tři party."

"Ach tak," řekla Eileen.

"Tak... vis... bude to asi muset počkat."

, "Asi ano," řekla Eileen.

"Snad zítra večer," řekl Kling.

"Snad."

"Musím pádit. Za pět minut pro mě přijede Meyer."

"Okay, miláčku. Dávej na sebe pozor!"

"Ty taky."

V telefonu to cvaklo. Eileen zavěsila a vrátila se do ložnice. Když sahala po šňůře od žaluzie, napadlo ji, že Bertův plán by se stejně nedal uskutečnit, protože v ložnici není telefon.

Vzdychla a spustila žaluzie.

168

Z místa na protější střeše, kde se krčil za parapetem a dalekohledem u očí, viděl, jak se žaluzie spouští, pohled do ložnice nahradil obdélník světla, neproniknutelný jako cihlová zeď.

Pozoroval ji už od setmění. Nejráději by ji byl sledoval celý den, ale to nešlo. Každé odpoledne byl volný teprve od čtyř, někdy až od pět. Ono i odejít večer bylo těžké, co se jen navymýšlel výmluv! • Nechodil večer pryč příliš často, protože data stanovená kalendářem •, se musela dodržet za každou cenu.

Ať na ty večery připadlo cokoli, musel říct ne, bohužel, jsem zadaný. Tady, tamhle, někdejinde. Jeho • omluvy vždycky přijali. Někdy ne bez výhrad, ale nakonec přece ano. • Byl umíněný. Lidé už dávno zjistili, že nemá smysl rozmlouvat to, pro ` co se jednou rozhodl.

Mary Hollingsová by to měla vědět. Už třikrát. Zítra po čtvrté. Čty• rkrát by mělo stačit, i když pětkrát by bylo lepší. Kdyby se podařilo udělat jim to šestkrát, měl byje člověk tam, kdeje chce mít. Uvažoval, jestli to nemá zítra večer zkusit a dostat se zase k ní do bytu. Radši ; ne. Příliš riskantní. Minule málem spadl z toho zatraceného nouzového schodiště, špatně šlápl, když lezl nahoru, nebezpečná záležitost. Odešel hlavním vchodem - mnohem bezpečnější, seběhl po schodech, vyběhl na ulici a čučel tam, dokud neviděl příjezdět policejní • vůz, věděl, že zavolá policii, zatím to udělala pokaždé.

Zítra seji pokusí dopadnout na ulici. Ledaže by vůbec nevystřčila nos. Včera byla v kině, pak šla domů, mohl ji mít jedna radost, ale radši se drží kalendáře. Jen si nepočínat neuváženě. Když má člověk plán, má se ho držet. I takjejich už moc. Kdyby nedodržoval kalendář, nevěděl by, která je na řadě, a celý plán by se zhatil. I když se příležitost sama nabízí, jako třeba včera večer, je lepší se ovládnout a řídit se kalendářem.

Jsi dneska nějak čilá, Mary Hollingsová!

Proměnuje se po bytě, jako by chtěla, aby se to už stalo. A třeba i chce. Všechny se přetvařují, potvory, všechny chtějíjen tojedno, ale předstírají, že ne. Vylepšují to vznešenějšími důvody. A snaží se vnutit ty důvody ostatním. Popírají, že by sexuální akt byl sám o sobě účelem. Kašle na to, co si fakticky myslí o sexu, kašle na všelijaké hovadiny, které praktikují v soukromí - a on je pozoruje. Co na tom záleží! Mají čisté myšlenky, to ano, ale ve skutečnosti... Skutečnostje něco docelajiného. Skutečnost a otvor mezi nohama. Na tom, co se jim mele v hlavě, nesejde. Sex, to je ovládá. Vemte si dneska večer Mary Hollingsovou! Svléká se donaha a žaluzie nespūs

169

tí. Jak daleko přes ulicije od ní tenhle dům? Ani dalekohled nepotřebuje, aby viděl, co mu předvádí! Zrzavý vlasy a zrzavý rozkrok, kozy jak melouny. Paní Mary Hollingsová, která popírá sexualitu vejménu ženství, ženství, které má společné s každou samicí. Pak přeběhla kolem okna a neměla na sobě nic než ručník. Vrátila se do ložnice a oblékla si kalhotky, postavila se před zrcadlo a obdivovala se sama sobě, každému na očích.

Pak odešla z ložnice do obývacího - zná rozložení bytu, vždyť v něm byl.

V ní taky.

Už třikrát.

Zítra večer to bude pro Mary Hollingsovou čtvrté číslo.

Zítra večer.

Kapitola 10

Ten večer, kdy byla zavražděna Darcy Wellesová, parkovali mezi osmou a desátou v garáži za rohem od restaurace Marino tři muži. Poručík Byrnes rozhodl, že bude nejlepší uhodit na všechny tři hned ve čtvrtek večer. Jestli je jeden z nich vrah, pak je nejvyšší čas. A i když se ukáže, že jsou všichni tři nevinní, je lepší chytit je doma večer než čekat do rána.

Pátek je pracovní den a jestli chodí všichni do práce, vynesla by návštěva u nich doma třikrát nic. Musely by se klást otázky tomu, kdo otevře dveře, a za těmi pravými by se muselo do zaměstnání. Raději dnes, kout železo, dokud je žhavý, a mimoto, kdo zaváhá, nežere. Takhle uvažoval poručitel.

Pět detektivů z šesti, kteří měli pracovat ve dvojicích, by bylo radši zůstalo doma v posteli, než se honilo s vyplazeným jazykem po městě za člověkem, který třeba ani není pachatelem.

Pachatel bylo slovo, na které si potrpěl Ollie Weeks. Ollie byl ten šestý detektiv ze tří part po dvou mužích a daleko radši se zúčastnil honby než trčel v bytě, který, jak uznával i on, byl vyloženě nehostinný. Poručile Byrnes si nebyl úplně jistý, jestli se podle předpisů smí Ollie eventuální razie zúčastnit. Ollie zase namítal, že třetí mrtvola se našla v třiaosmdesátém, a tak má právo s nimi jít. "Mimoto," zdůrazňoval nenápadně, "na ty zatracené potvrzenky v garáži sem si vzpomněl, a nebejt

jich, tak nemáme tyhle mena a adresy, a tak ty řeči vokolo smažem, žejo, pane poručíku?"

Bylo přibližně půl jedenácté, když se vydali do města.

Ollieho Weekse vyfasoval Carella. Zvedl oči k nebi, když šli dolů k neoznačenému sedanu. Ollie se na to vyfíknul. Měl kostkovaný dvouřadový kabát s páskem a loveckou čepici s klapkami na uši; počasí, dosud tak mírné, se změnilo, a sotva zapadlo slunce, citelně se ochladilo. Říjnové líbáčky zřejmě skončily. Carellovi, který měl na sobě to, co si oblékl ráno, bylo trochu zima, a doufal, že v tom sedanu bude fungovat topení. Nefungovalo.

Majitel vozu mercedes-benz s číslem 604J29 bydlel asi deset minut od policejní stanice. Jmenoval se Henry Lytell.

"To meno je mi povědomý," řekl Ollie. Řídil. Carella vedle něho se přes něj nakláněl a bušil pěstí do topení, aby ho přiměl k činnosti.

"Nepřipadá ti nák povědomý? Henry Lytell?"

"Nepřipadá," řekl Carella. "Vzdávám se, kašlu na to."

"Měli by vám dát nový auťáky," řekl Ollie.

Carella něco zamručel, vyhrnul si límec sportovního saka a snažil se do něj zachumlat.

"Víš, jak to dělám já?" zeptal se Ollie. "Já mám ve svém fáru rždycky rezervní hadry, kdybyjako přituhlo nebo lilo nebo něco, znáš

"Hm," řekl Carella.

"Víš, co jsme měli udělat? Vzít mů fáro a ne tuhle rozvrzanou raksnu. U nás v třiaosmdesátém máme úplně nový auťáky, fordý mercury. Poručík je přide vomrknout pokaždý, když se vrátíme, esmí na nich bejt ani škrábnutíčko. My si to umíme zavonačit. To ienoje mi povědomý. Henry Lytell. Není to herec nebo něco?"

"Mně nic neřilcá," odpověděl Carella.

"Lytell, Lytell. Určitě se tak někdo menuje," řekl Ollie. • Carella si odpustil poznámku, že jelikož se někdo Lytell jmenuje, k to něčí jméno být musí. Uvažoval, že si měl vzít dneska ráno do užby dlouhé spodky.

"Ten Henry mě mejlí," řekl Ollie. "Jaká žeje to adresa?"

"Holmesova 843."

"Jako Sherlockova?"

"Jo."

"Když se strefíme, takje to fifty-fifty, jasný?" řekl Ollie. "Vo slái se dělí voba revíry."

170 171

"Děláš si chutě na místo policejního prezidenta?" zeptal se Carella.

"Já sem spokojenej tam, kde sem," řekl Ollie. "Ale spravedlnost musí bejt."

"Není ti tu zima?" řekl Carella.

"Mně ne. Tobě jo?"

"Jo."

"

Má pršet," řekl Ollie.

"A to se oteplí?"

, „Jen říkám."

Chvíli mlčeli.

"Říkal ti Meyer, co sem mu povídal vo Blues z Hill Street?" zeptal se Ollie.

"Ne," řekl Carella.

"

Vo žalobě na Blues z Hill Street?" "Neřlcal mi nic. Kdo chce žalovat Blues z Hill Street?"

"Podle mýho bysme je měli žalovat ty a já."

"Proč?" j ý "Nezdá se ti, že Furillo e to sam co Carella ` "Nezdá," řekl Carella.

"Nemysltš, že Charlie Weeksje to samýjak Ollie Weeks?"

"Ne."

"Fakt?"

"Fakt. Charlie Weeks je Charlie Weeks."

"Podle mně sou to stejný mena."

"Jako Howard Hunte•je totěž co Evan Hunter?"

"To neni to samý."

"Nebo že Arthur Hitlerje totěžjako Adolf Hitler?"

"Děláš si z toho srandu," řekl Ollie. "Stejně se vsadím, že dneska nenajdeš na celým světě někoho, kdo by se menoval Hitler. Ani v Německu Němčoura, kterej by se tak menoval.

Všecky Hitlerové už dávno změnili meno."

"Tak proč si nezměníš jméno ty? Když ti vadí Charles Weeks, můžeš se přejmenovat třeba na Ollieho Jonese."

"A proč by se neměl přemenovat Charlie Weeks?" řekl Ollie.

"Proč by se neměl přemenovat Furillo?"

"Já žádnou podobnost mezi Furillem a Carellou nevidím," řekl Carella.

"Proč si dneska tak načuřenej?"

"Nejsem načuřenej, je mi zima."

"Dem někoho zhaftnout a von je načuřenej."

"Vždyť nevis, jestli ho zatknem," řekl Carella.

"Cejtím to v kostech," řekl Ollie. "Sme tady."

Zaparkoval vedle dodávky u chodníku domu, kde bydlel Henry Lytell. Dům byl cihlový, pětipatrový. Bez vrátného. Vešli do malé vstupní haly a šli se podívat na schránky na dopisy.

"Lytell H.," řekl Ollie. "Byt 6 B, poslední patro. Doufám, že je tu vejtah. Nezdá se ti to meno povědomý? Lytell?"

, Nezdá," řekl Carella. Na chodbě domu bylo stejně zimajako v au , r tě, taková ta vlhká, lezavá zima, kterájstojistě slibovala děšť.

Ollie zmáčkl zvonek v panelu vedle schránek na dopisy.

Mačkal. • Bzučák u vnitřních dveří se neozýval.

"Myslis, že maj v týhle diře domovníka?" zeptal se a prohlížel si zvonky. "Kdepák, máme pech," řekl a zmáčkl zvonek vedle jména

Nakura, byt SA. U vnitřních dveří se ozval bzučák. Ollie se k nim vrhl ; a otevřel.

"Zaplař pámbu i za málo," řekl cestou k malému výtahu o dvoje •; dveře dál. Přivolal kabinu. Oba detektivové čekali.

"Tyhle starý ba• ráky," řekl Ollie. "Vejtahy se ploužej jak negři v srpnu."

"Něco ti poradím," řekl Carella. ! "Jo? A cojako?"

i

á "Postarej se, abys neměl za partnera Arthura Browna."

"Proč? Jó, jako kvůli tomu, co sem řekl? To se jen tak říká."

"Brown by si to moh vyložitjinak."

"Ale ne," řekl Ollie. "Má smysl pro humor. Brownjo. A vůbec, co sem řekl tak špatnýho? To se jen tak říká."

"Mně se holt to tvoje jentakřikání nelíbí," řekl Carella.

,Ale di, di," řekl Ollie a poplácal ho po zádech. "Nebuá tak nafr , něnej, Stevoušku. Dem někoho zhaftnout."

"A laskavě mi neřilcej Stevoušku."

"A jak ti teda mám říkat? Furillo? Chceš, abych ti říkal Furillo?"

"Jmenuju se Steve."

"Furillo se menuje Frank. Tenjejich seržant mu v jednom kuse říká Brancis. Třeba bych ti moh říkat Stephen. Líbilo by se ti, kdybych ti říkal Stephen, Stephene?"

"Chtěl bych, abys mi říkal Steve."

"O.K., Steve. Líbí se ti Blues z Hill Street?"

"Nemám rád pořady o policajtech," řekl Carella.

"Kdeje ten pitomej vejtah?" řekl Ollie.

172 •• 173

"Nechceš jít pěšky?"

"Do pátýho patra? Ani za zlatý prase."

Výtah se konečně přišinul. Nastoupili do něj. Ollie zmáčkl knoflík do pátého. Dveře se zavřely.

"Při týhle rychlosti tam dojedem přistí tejden," řekl Ollie.

V pátém patře byl byt 6B naproti výtahu, o dvoje dveře dál.

"Pudem každej z jedný strany," řekl Ollie. "Lytell třeba rád láme vazy."

Obstoupili dveře, Carella zleva, Ollie zprava. Ollie zazvonil. Zevnitř slyšeli zvonění, nicjiného. Ollie zazvonil ještě jednou. Zase jen zvonění. Přitiskl ucho ke dveřím a poslouchal. Nic.

"Ticho jak v hrobě," řekl. "Ustup, Steve."

, Proč?"

, "Vykopnu je..."

"To nemůžeš, Ollie!"

"Kdo říká, že ne?" řekl Ollie a zdvihl pravé koleno.

"Ollie..."

"Kdo to říká?"

, Ollie..."

, Ollie vymrštil nohu a celým chodidlem dupl na zámek. Zámek se utrhł a dveře se vyvrátily dovnitř. V bytě za nimi byla tma.

"Je někdo doma?" zeptal se Ollie. Postoupil do bytu přikrčený, jak se patří u policisty, a mával před sebou pistolí.

"Rozsviť!" řekl Carellovi.

Carella hmatal na stěně za dveřmi po vypínači, našel ho a stiskl.

"Policie!" zařval Ollie - patrně na nikoho. "Kryj mě!" řekl Carellovi a postoupil dál do bytu. Carella namířil pistolí na prostor před Olliem. Co to sakra dělám, myslel si. Tohle je protizákonný! Ollie rozsvítil v obývacím pokoji. Byl prázdný. Najedné stěně visela obrovská olejomalba běžce v triku a trenýrkách: muž běžel dlouhými kroky, nohy se natahovaly, ruce pohybovaly. Dělal to dojem, že někdo přesně okopíroval ilustraci, kterou jednou jeden malíř namaloval do časopisu Playboy. Carella si honem nemohl vzpomenout, jak se jmenoval.

Dveře po obou stranách obývacího pokoje byly zavřené. Aniž si řekli slovo, detektivové se rozestoupili. Ollie šel ke dveřím vpravo, Carella vlevo. Obě další místnosti byly ložnice a v žádné nikdo nebyl.

"Prohlédáme to tady," řekl Ollie.

"Ne," řekl Carella.

"

Proč ne?"

, Zaprvé tu vůbec nemáme být," řekl a okamžitě si vzpomněl na

, pacienta, který řekl svému psychiatrovi, aby mu při poslední návštěvě dal na rozloučenou pusu. "Cože, pusu?" řekl psychiatr.

"Vždyť já tu s váma ani nemám ležet na kanapi!"

"Ale my tu už sme," řekl Ollie. "Vidíš, že sme tady, ne?"

"Nezákonně," řekl Carella.

"Steve, Steve," řekl Ollie otcovsky a potřásl hlavou. "Já ti povím pohádku. Máš rád pohádky, Steve?"

"Ollie, viš, že si zahráváš..."

"Poslechni si mojí pohádku, jo?" řekl Ollie. "Dva poctivý ucabrtaný poldové se dou jednou večer kouknout, co dělá eventuální podezřelá osoba. Přidou k jejímu bejváku - náhodou je to tenhle, co tedka stojíme - a hádej, co tam zjistějí? Že už se tam vloupal nákej lupič a vobrátil bejvák vzhůru nohama. Protože sou to slušný a poctivý poldové, dou a voznáměj vloupání na místní policejní stanici, ať už je to ta nebo jiná, a pak si dou po svých. Co tomu říkáš, Steve? Nebo nemáš rád pohádky?"

"Pohádky miluju," řekl Carella. "Já ti taky jednu povím, chceš? Jmenuje se Jedovatej strom a..."

"Nojó, jedovatej strom," řekl Ollie a okamžitě předvedl svou proslulou imitaci W. C. Fieldse. "Jedovatej strom, ano, ano, je mi to kapánek povědomý..."

"Jedovatej strom je ojednom policajtovi, kterej hledal v kanále krumpáč a nedodržel přitom zákony. Hrabal se v tom svinstvu tak dlouho, až ten zatracenej krumpáč našel a byly na něm krásný otisky pachatele, ale informaci o tom krumpáči dostal ten policajt nezákonně, Ollie, a okresní státní zástupce mu řek, že to je ovoce z jedovatýho stromu, případ se neprojednával a ten vrah pravděpodobně vraždí tím svým krumpáčem lidi dál. To je učení o jedovatým stromu. Jak dlouhoješ už u policie, Ollie?"

"Ahá, ano, učení o jedovatým stromu," řekl Ollie pořád ještě jako W. C. Fields.

"Jsme tady bez soudního povolení," řekl Carella, "rozbilijsme občanovi dveře a jsme tu protizákonně. To znamená, že i kdybysme tu našli důkazy..."

"Já tě chápu, chlapče drahá," řekl Ollie. "Moc by ti vadilo, kdybych se tu porozhlídl? Na nic nešahal?"

"Ollie..."

"Protože na to právě du," řekl Ollie už zase jako Ollie, "kdyby ses

174 •• 175

měl třeba posrat. Přišli jsme zjistit, jestli ten chlápek nějak souvisí s vraždama. Jestli jo..."

"Přišli jsme zjistit, jestli zaparkoval auto..."

"To přece víme, proto tu nejsme, Steve..."

"Přišlijsme si s tím člověkem promluvit..."

"No a von tu není. Nebo ty ho vidíš? Tak s kým budeme mluvit? Se čtyřma stěnami?"

"Budeme mluvit se soudcem, aby nám dal povolení k prohlídce bytu. Takhle se to správně... " "Ne, my si promluvíme s kalendářem toho chlápka, podíváme se, kdeje dneska večír, pak za ním půdeme a promluvíme si s ním osobně..."

"A co když soudce..."

"Soudce nebude vědět, že jsme mluvili s jeho kalendářem. Už sem ti řekl, Steve, že když jsme sem přišli, zjistili jsme vloupání podle článku 21, a tak to taky vohlásím, než odejdu. Ale nejdřív si prohlídnu jeho psací stůl a mrknu se na jeho kalendář."

Carella se díval, jak Ollie jde přes pokoj k psacímu stolu a otvírá horní zásuvku.

„Vidíš?" řekl Ollie. „Ten chlap nám to usnadnil."

Otočil se od stolu a ukázal Carellovi kalendář s každodenními záznamy.

"A teď uděláme co?" řekl Ollie. "Mrknem se na říjen... takhle."

Otevřel kalendář.

"Najdeme si 20. říjen... to je dneska... a helemese, koukni na to, Steve! Ten chlap má ale ukecaný kalendář!"

Carella se podíval.

Na 6. říjen, kdy byla zabita Marcia Schafferová, si Lytell zapsal do kalendáře její jméno a pod ním jméno její školy, Ramseyovy univerzity. 13. října si zapsal jméno Nancy Annunziatové a vedle toho Marino. Na včerejší večer si napsal Darcy Wellesovou a zase Marino.

"Vidíš to?" zeptal se Ollie.

"Vidím."

"Vidíš, co má napsané na dnešek?"

K dnešku si Lytell připsal jméno Luella Scottová a...

"Sázím se, že je to negerka," řekl Ollie.

- a slovo Folger, které mohlo znamenat jediné Folgerovu univerzitu v Riverheadu.

Ollie sklápěl kalendář.

"Za půlhodinku bysme tam měli být, za dvacet minut, když na to dupnem. Já jen vohlásím tu vloupačku, co jsme zjistili, a pak štanďopéde, než zláme vaz taky jí."

Arthurovi Brownovi připadl jako na potvora Diamondback.

Vždycky, když měl vyjet někam mimo revír, bylo to do Diamondbacku. Měl dojem, že je to politika jeho nadřízených.

Jakmile se něco semlelo mimo sedmaosmdesátku, pošlou se všichni černí policajti do té černé Diamondbacku.

Černý policista to měl v Diamondbacku těžké. Slušný počet zdejších černochů byl tak trochu na štrů se zákonem, a když se tam objevil černý policista, pokládali ho za zrádce.

Brown nevěděl, za zrádce čeho. Myslel si, že všichni poctiví taxikáři, faráři, prodavači, poštáři, písaři, sekretářky a ostatní lidé, kteří tu pracují, taky nechápou, co by podle pasáků, dealerů s drogami, prostitutek, ilegálních sázkářů, zlodějů, ozbrojených lupičů a kapsářů měl Arthur Brown zrazovat. Měl jedinou zásadu - chovat se tak slušně, jak to jen na tom místě; zerném světě jde! Svět Diamondbacku byl mizerný, mizernější už ani nemohl být. Nebydlel by v Diamondbacku, ani kdyby byl chudák, který uklízí záchody - stejně měl někdy pocit, že se živí právě tím!

Během let si všiml, že v Diamondbacku nebydlí moc lékařů, inženýrů nebo architektů - aspoň ne v téhle části Diamondbacku. Když už se nějaký úspěšný černoch rozhodl žít v Diamondbacku, tak si vybral okrajovou čtvrť známou jako Sweetloaf. Kdyby Arthur Brown musel žít v Diamondbacku, asi by chtěl bydlet ve Sweetloafu. Na Sweetloafu bylo nepříjemné jediné to, že tam bydleli sami černoši. Podle Browna nebylo v pořádku, aby někde bydleli jen jedni a ne taky jiní. Až snad na Čínu. Ale i to mu dělalo trochu starost. Jak to, že těm lidem v Číně nevádí nevidět za celý boží den nikoho s blond vlasy a modrejma očima? Neomrzí se člověku vidět kolem sebe jen černovlasý a hnědooký? Brown byl rád, že nežije v Číně a stejně rád, že nežije v Diamondbacku. Ale už tu zase byl v za deset minut jedenáct v noci, rovnou v srdci Diamondbacku, a mluvil s člověkem, který vlastnil cadillac značky Seville WU3200.

Tu chvíli, co dostali tu adresu, věděl jak on, tak Hawes, že jejich člověk nebude v Diamondbacku. Podle čísla z restaurace Marino byl člověk, který tam večerel s Darcy Wellesovou, běloch. Pár bělo

176 • 177

chů v Diamondbacku asi žije, myslel si Brown, ale bude jich jako šafránu. Takže bylo sto ku jedné, že člověk, který jim otevře, bude černoch (taky že byl) a tisíc ku jedné, že zdejší černoch, který jezdí ve zbrusu novém cadillacu značky Sevilla, buď obchoduje s drogami nebo je pasák.

Willy Bartlett byl pasák.

Strávili s ním přesně pět minut. Řekl jim, že byl včera večer ve městě, kam zavezl svou "přítelkyni", a oni věděli, že ani s těmi pěti minutami nemá smysl se párat, už proto, že neměl tu pravou barvu pleti.

A Browna napadlo, že tady v tom jejich městě, nemá tu pravou barvu snad žádný černoch.

Eileen Burkeová nemohla spát.

Bylo jedenáct. Nastavila si Maryin budíček na devět ráno a to známenalo, že podaří-li se jí usnout a nelámat si hlavu všelijakými problémy, bude spát celých devět hodin, než budíček zazvoní. Dlouho.

Když byla v posteli u Berta nebo naopak on u ní, spala průměrně šest hodin - pokud měla štěstí. Dnes byla v Maryině posteli a nemohla usnout, asi proto -jak tušila- že musí myslet na tolik věcí. Například na Berta, který někde klepe na dveře, za kterými je možná vrah. Další bylo, že na její, tedy Maryiny dveře, možná zítra v noci zaklepe ten násilník. Takovéhle myšlenky jí usnout nepomáhaly.

Škoda přeskoda, že Bert nemohl volat. Ať už měl v plánu cokoli, Eileen si bylajistá, že by měla dobrou náladu a krásně potom usnula. Jestli to zítra dopadne tak, jak Annie očekává, tak se Eileen potřebuje dnes pořádně vyspat. Když ale nemůže usnout právě proto, že myslí na zítřek. Byla by ráda věděla, jestli jsou Annieina data správná, jestli ty řeči o čtyřech týdnech, třech, dvou atakdále dávají vůbec nějaký smysl. Já vím, co bych měla udělat, řekla si, podívat se znovu na kalendář. Místo abych tu ležela a lámala si hlavu, jestli zítřejší noc bude ta, na kterou čekáme.

Rozsvítila lampu vedle postele, odhodila přikrývky a vystrčila nohy na podlahu. V bytě byla pořádná zima - říjen je říjen, co se dá dělat! Jeden den krásně a druhý den by člověku umrzl nos! Oblékla si župan a pak se vymotala kolem hromad špinavého prádla na podlaze (v sobotu ráno to vypere!) ke dveřím do obývacího a sáhla za ně po vypínači.

Na psacím stole rozsvítila stolní lampičku a otevřela horní zásuvku, doufala, že najde větší kalendář, ve kterém se bude líp hledat než v tom malinkém na začátku Maryiny šekové knížky, té velké, jak jí říkala Mary. Nenašla nic než malý kalendáříček z umělé hmoty se jménem a telefonním číslem čistírny, takový, jaké se nosí v peněženčce. Mimoto byl loňský. Otevřela dolní zásuvku na levé straně, vyložíla znovu šekovou knížku a otevřela ji.

Poznámky, které si udělala, když mluvila s Anní, ležely ještě na stole. Začala odškrtnout data na kalendáři a počítat týdny.

Vypadalo to, že Annie má pravdu. I když se vezme v úvahu letní přestávka (v červenci a srpnu žádné znásilnění, jak to?), systém se zdál jasný.

Zítra je pátek, 21. října, a jestli jejich člověk bude jednat podle očekávání, tak je na řadě Mary Hollingsová. Jen tak ze zvědavosti začala Eileen listovat šekovou knížkou a dívala se, co proplácela Mary v ty dny, kdy byla znásilněna.

Tak nejdřív 10. června. Hodně plateb, spousta účtů, důsledek všeho toho každodenního nakupování. Obchodní domy po celém městě, telefon, elektřina -jen ten den napočítala Eileen deset šeků. Nalistovala 16. září.

Totéž i tady, ta ženská má ale účty, alimenty jsou zřejmě tučné. Šek vystavený na Reynoldsovu realitní kancelář (trošku ses opozdila, vid, Mary, činži máš platit do každého patnáctého), další šek na předplatné do divadla ve Čtvrti, jeden organizaci NZND (označený jako dar), útržek šeku pro Albertovu čistírnu (to je ta, co jí věnovala loňský kalendáříček), další od šeku pro Občanskou spořitelnu (označenou Obnova bezpečnostní schránky), jeden Americkému expresu - a to bylo všechno.

En Zet En Dé, co to může být, lámala si Eileen hlavu. Nic jí nenapadlo. Noste zbraně, nejsou drahé. Že by Mary podporovala individuální ozbrojenou ochranu? Nebo: Noste zbraně, neohrožené dámy! Nebo naopak: Nenoste zbraně, není důvod?

Důvod by Mary měla, ale kdo ví, jestli by jí to pomohlo! Divná zkratka, Eileen ještě neviděla. NZND! Což Naše zahrada, náš domov? Nová záložna našich dědečků? Navštivte záhy nejnovější diskotéku?

Eileen zavrtěla hlavou.

Dne 7. října vypsala Mary jen šest šeků: dva obchodním domům (přírozeně), jeden Bowlerovu muzeu umění (opět označený jako dar), jeden na 5,75 dolarů za Lombinovy extra pizzy (poslala si ten večer pro pizzu a zaplatila donášku šekem?) a poslední dokonce na 1,75

178 • 179

dolaru jakémusi Howardu Moscowitzovi. Byl označen slovy "za právní poradou".

A co je tedy NZND, přemýšlela Eileen.

Nenáviděla záhady.

Vrátila se na začátek šekové knížky. Třeba poslala Mary nějaké peníze na adresu NZND už předtím. A třeba napsala na útržek celé a bezpochyby účtyhodné jméno organizace.

Nacionální zdravotnická nadace diabetiků? Novodobý zdroj nihilistického dualizmu? Nebo co takhle: Nebeská zjevení národního dědictví? Či dokonce Neprobádané znaky namibijských dromedárů?

Za poslední rok přispěla Mary NZND celkem třikrát. Sto dolarů v lednu, v březnu padesáti a dalšími padesáti v září. Zřejmě odpověď na čtvrtletní upomínku. Z útržků se nedalo nic vyčíst, stálo tam prostě NZND - dar.

Eileen zívla.

Tohle je lepší než počítat ovce.

Vedle telefonu ležel na stole isolský telefonní seznam.

Přitáhla si ho, otevřela u N, obracela listy a běžela prstem po stránce dolů:

N - Z knihkupectví s.r.o.

NZ systém NZI pátrací služba NZL fotolaboratoře N.Z.L. V. - zubní laboratoře N.Z.M. s.r.o.

NZND...

To je ono, řekla si a opsala si to na kus papíru:

NZND, Hall Avenue 832, 388-7400.

Tady u nás ve městě, myslela si. Snad by měla požádat Annii, aby se na to podívala. Tři příspěvky téže organizaci.

Mohlo by to být důležité.

Zase zívla.

Zhasla stolní lampu a světlo v obýváku a vrátila se do ložnice. Župan položila do nohou postele, zavrtala se pod přikrývky a chvíli ležela a přemýšlela. NZND. Spi, ňkala si.

Usni! Tak pojď, spáňku, kdejsi? NZND! Než zcvokne našinec docela? To bude ono! Natáhla ruku a zhasla lampičku vedle postele.

Na hodinách bylo za deset minut půl dvanácté.

180

"Majitel chevroletu značky Citation 38L4721 bydlel v Majestě.

Meyerovi a Klingovi trvalo čtyřicet minut, než tam ze stanice došli.

Když zaparkovali před státem dotovanými domy, kde bydlel Freddie Rick Sagel, podíval se Kling na hodinky. Dvanáct minut po jedenácté.

Než zaklepal na dveře bytu v druhém patře, bylo to už sedmnáct.

Ženský hlas zaječel: "Kdoje tam?" Zněl polekaně. Zaklepání na dveře po desáté večer - kdy člověk má vědět, kde jsou jeho děti - se dá pokládat za alarmující.

"

Policie," řekl Meyer. Byl po dlouhém dni utahaný. Nestál o to být tady a klepat na něčí dveře, obzvláště kdyby za nimi náhodou byl vrah.

"Kdože?" zeptala se žena nevěřicně.

"Policie," opakoval Meyer.

"Ach... moment, ano?" řekla. Kling přiložil ucho ku dveřím.

Slyšel, jak žena dramaticky jako na jevišti šeptá: "Freddie, policie!" a pak muž, pravděpodobně Freddie, řekl: "Cože?"

"Policie, policajti," řekla žena netrpělivě.

"Tak měžežismarjá nech, ať na sebe něco hodím!" řekl Sagel.

"Oblilcá se," řekl Kling Meyerovi.

"Hm," řekl Meyer.

Když Sagel - jestli to byl Sagel - otevřel dveře, měl na sobě pyžamo a přes ně koupací plášť. Meyer usoudil, že mu může být pětadvacet; byl obtulstlý, sotva metr sedmdesát vysoký, s holou hlavou a hnědýma očima. Meyerovi ho přišlo líto kvůli té pleši, sám měl na hlavě svou paruku. Ale stačil jediný pohled, ať už to byl Sagel nebo ne, a detektivové věděli, že to není člověk, kterého jim popsal čísník z Marina. Člověk, který večerel s Darcy Wellesovou předtím, než ji zavraždil, byl podle čísmka čtyřicátník, přes metr sedmdesát vysoký, s hnědými vlasy a hnědýma očima. Přesto - co kdyby se čísník náhodou zmýlil - postupovali jako obvykle.

"Pan Frederick Sagel?" zeptal se Meyer.

"Ano."

"Smíme na chvilku dovnitř?" řekl Kling.

"Proč?" zeptal se Sagel.

V bytě za ním viděli ženu v županu, pravděpodobně to byla ta, která se ozvala, když zaklepal, a pravděpodobně Sagelova manželka, jak stahuje televizní zvuk na minimum. Ve vlasech měla natáčky. Meyer usoudil, že je to manželka a ne přítelkyně.

"Rádi bychom se vás na něco zeptali," řekl Kling, "kdyby vám to nevadilo."

181

"Nač?" řekl Sagel. Stál ve dveřích a byl červený jako protipožární hydrant nebo jako rozzuřený Angličan bránící svůj nedotknutelný hrad.

"Na to, kde jste byl včera večer," řekl Meyer.

"Cože?" řekl Sagel.

"Bylo by pro všechny pohodlnější, kdybyste nás pustil dovnitř," řekl Kling.

"No... tak teda pojáte," řekl Sagel a ustoupil.

Sotva detektivové vešli do bytu, otočila se paní Sagelová na podpatku, zamířila ke dveřím z obýváku a zavřela je za sebou.

Stydí se, řekl si Meyer.

Detektivové se posadili vedle sebe na pohovku proti televizoru. Na obrazovce sjednávali dva lidé obchod s drogami. Kling okamžitě poznal, že jeden z těch dvou je tajný narkoman.

Když vidíte v televizi, jak si dva lidé vyměňují peníze za kokain, tak jeden z nich musí být tajný narkoman. Najednou ho napadlo, jestli to Eileen myslela vážně s žádostí o přeložení do protidrogového útvaru. Taky by byl rád věděl, co zrovna teď dělá. Myslel na to, co měl v plánu, co jí chtěl říct, ať udělá, až jí zavolá - zaparkoval jste ho v garáži na

Columbia Street?" řikal Meyer.

"Mezi Garden Street a Jefferson Avenue - vlastně blíž Jeffersono "Jo, samo," řekl Sagel udiveně.

"Tak tam jste včera parkoval?" řekl Meyer. "Chevrolet Citation se státní poznávací značkou - jaká, že je, Berte?"

Kling se podíval do notesu.

"38L4721," řekl.

"

Číslo je správně... aspoň myslím," řekl Sagel. "Kdo si prosím vás pamatuje číslo svého fára? Ale bude to ono."

"A vy jste zaparkoval svůj vůz v té garáži v osm hodin večer, ano?" řekl Meyer.

"Kolem osmý, ano."

"Kam jste šel potom, co jste zaparkoval, pane Sagele?"

"Do kanceláře."

"Vy jste šel do kanceláře v osm hodin večer?" zeptal se Kling.

, Ano."

, , Proč?"

, "Protože jsem si tam zapomněl práci."

"Práci?"

182

"Já jsem účetní, víte. Zapomněl jsem si práci v kanceláři nedo•` patřením. To, na čem jsem měl pracovat včera večer. Já totiž dělám •. hodně doma. Máme sice v kanceláři počítač, ale abych řekl pravdu, • já mu tak docela nevěřím. A tak si obvykle beru výpisy domů a pot rovnávám je se svými výsledkami, s tím, co jsem sám spočítal, chá• pete, jak to myslím? Takhle jsem si jistej."

"Takže... rozumím-li dobře," řekl Meyer, "zaparkoval jste vůz v osm večer..."

"Přesně tak."

"A šel jste si do kanceláře pro práci, kterou jste tam zapomněl..."

"Přesně tak."

"Pane Sagele, vrátil jste se do garáže v deset? Pro auto?"

"Ano."

"Pane Sagele, jak to, že vám trvalo dvě hodiny, než jste si tu práci vzal?"

"Netrvalo to dvě hodiny. Dostal jsem chuť se něčeho napít."

Blízko baráku, co mám kancelář, je restaurace a má př•emný bar. Tak jsem se tam zastavil na panáka, než jsem si došel pro auto."

"Která restaurace to byla?" zeptal se Kling.

"Jmenuje se Marino," řekl Sagel.

"Vy jste byl včera večer v Marinu?" zeptal se Meyer.

"Byl."

"Jak dlouho jste se tam zdržel?"

"Mohlo být asi čtvrt na devět, když jsem tam přišel, a zdržel jsem se hodinku nebo tak nějak. Dal jsem si těch panáků víc, víte? Seděl jsem u barového pultu a klábosil s barmanem."

Vš•C to znáte, když si člověk zaskočí na skleničku."

"V kolik jste odešel z Marina, pane Sagele?"

"Vždyť vám to povídám. Ve čtvrt na deset, půl desátý, tak nějak."

"A do garáže jste přišel v deset?"

"Jo, mohlo být asi deset."

"Proč vám to trvalo tak dlouho?"

"Ale ani nevím. Trochu jsem se procházel, koukal na výklady."

Šel jsem až na Jeffersonovu a prohlížel si obchody. Byla přece taková nádherná noc."

"Když jste si přišel do garáže pro auto..."

"Ano?"

"Nevšiml jste si dívky v červených šatech?"

"Ne. Žádnou dívku v červených šatech jsem neviděl."

183

"Vysoká dívka v červených šatech. O něco míň než metr sedmdesát."

"To není žádná výška," řekl Sagel. "Já měřím metr šedesát osm a jsem spis malej."

"Černé vlasy a černé oči?"

"Ne, nikoho takovýho jsem v garáži neviděl."

"Nebo v restauraci? Neviděl jste ji v restauraci?"

"Já jsem se v restauraci nerozhlížel, už jsem vám to povídal.
Seděl jsem u barovýho pultu."
"Pane Sagele," řekl Meyer. "Znáte nějakou Darcy Wellesovou?"

"Aha, už chápu," řekl Sagel.
"Co chápete, pane Sagele?"
"Tak o tohle vám jde? To děvče, který včera večer někdo oběsil na lampě. Chápu."
"Jak o tom víte?" zeptal se Meyer.

"Děláte si legraci? Jsou toho plný noviny. A taky to bylo ted večer v televizi, vlastně zrovna ted, ve zprávách v jedenáct. Byl jsem v pyžamu a koukal jsem se na zprávy, když jste zaklepali. Ukazovali tu Darcy Wellesovou, jak visí na lampě zrovna tak, jako ty dvě předtím. To by člověk musel být hloupej, hluchej a slepej, aby nevěděl o těch oběšených děvčatech! Helen!" křikl najednou. "Pojd sem na minutku, prosím tě! To je teda nápad, myslet \$i, že já s tím mám něco společnýho!"

Oni si fakticky nemysleli, že s tím má něco společného.

Pravda se pozná a její zvuk oťese nocí, jako když palička udeří do gongu.

Přesto poslouchali, když jim Helen Sagelová vyličila, jak manžel odešel z bytu včera večer asi dvacet minut po sedmé, sotva dojedli večeři, protože si zapomněl v kanceláři práci a chtěl si zkontrolovat nějaké výsledky z počítače, a vrátil se asi v půl jedenácté, tak nějak, a bylo cítit, že něco vypil.

Pracoval na těch výpisech až do půlnoci a pak si šel lehnout, ona už zatím spala, ale on rozsvítil a probudil ji.

"Je to O.K.?" řekla Helen. "Všecko? Můžu sijít zase lehnout?"

"Ano, madam, děkujeme vám," řekl Meyer.

"Klepat lidem na dveře o půlnoci!" řekla Helen a odešla.

"Promiňte nám to," řekl Meyer Sagelovi. "Ale prověřovat tyhle věci je naše povinnost, víte."

"Ano, jistě," řekl Sagel. "Doufám, že ho dostanete."

"Snažíme se, pane Sagele, dilcy."

"Můžu se vás na něco zeptat?" řekl Sagel. L. "Ovšem."

"To je paruka, co máte na hlavě?"

"No... ano, je," řekl Meyer.

"Tak jsem uvažoval, že si ji pořídím," řekl Sagel. "Totiž ne takouhle, ale opravdu pěknou, aby nikdo nepoznal, že je to paruka, chápete, jak to myslím."

"No... ano," řekl Meyer.

"Tak dobrou noc," řekl Kling. "Děkujeme, že jste nám věnoval tolik času, pane Sagele."

"Dobrou noc," zamumlal Meyer.

Celou dobu, co šli na ulici, mlčel. Venku byl větší vítr, než když sem šli, každou chvíli se mohlo dát do deště.

"Vypadám v tom blbě, co?" zeptal se Meyer.

Kling neodpovídal.

"Berte?" řekl Meyer.

"No... jo, Meyere, řek bych, že jo," odpověděl Kling.

"Jo," řekl Meyer.

Strhl paruku z hlavy, popošel k řadě popelnic, které stály před domem a paruku dojedné hodil.

"Jak nabyl, tak pozbyl," řekl a vzdychl si.

Ale na hlavu mu bez všech těch chlupů bylo zima.

Doufal, že nezačne pršet.

Folgerova silnice dostalajméně podle Folgerovy univerzity, která je na dolním konci širokého bulváru stoupajícího vzhůru a procházejícího středem jednoho z větších obchodních center města. Jednomu člověku - nebyl z Isoly a jenom si myslel, že žije v opravdovém městě - se Carella jednou pokoušel vysvětlit, že kdyby vzal město jako je třeba San Diego, ztratilo by se jako nic v jedné jediné samostatné části, z kterých se skládá veleměsto Isola, a Isola je samozřejmě jediné veleměsto na světě. Ne, tohle musel Carella vzít zpátky. Nebyl nikdy v Londýně, ani v Paříži nebo Římě nebo Tokiu nebo v některém z těch rušných velkoměst, o nichž předpokládal, že jsou taky opravdová veleměsta. Ale snažit se vysvětlit něco tomuhle chudákovi ze Zapadlé Lhoty v Iowě, že celé jeho město by se přes noc rozplynulo například ve Čtvrti nebo Dolejším valu nebo v Ashleyho Hůrce - ne, to bylo zřehla nemožné. Veleměstům se musí rozumět. Musíte rozumět,

184 •• 185

že taková Folgerova třída se svými zářícími světly, obchody, hřmící dopravou a hemžící se lidstvem, se rovná osmnácti takovým městům jako jsou Plesniváky na Floridě nebo Zlomkrky v Arizoně.

Už sama univerzita byla pravděpodobně tak velká jako nějaký

Zapadákovi v Montaně. Byla založena v r.1802 - v tom pro vražedkyni Lizz Bordenovou tak neblahém roce - a sestávala tehdy z několika masívních kamenných budov na pozemku dosud obklopeném polnostmi a loukami. Název Riverhead byl zpotvořeninou slova Ryerhart a to zase znamenalo ve zkratce "Ryerhartův statek". Kdysi dávno, když svět byl ještě mladý a ve městě si lebedili Holanďani, zdědil pozemky kolem Isoly ctihodný Holanďan jménem Pieter Ryerhart. Ryerhart byl farmář, kterého ve věku šedesáti osmi let omrzelo vstávat se slepicemi a chodit spát s krávy. Jak se metropole rozrůstala, rostla i potřeba výstavby obytných domů za hranicemi města. Ryerhart prodal nebo daroval většinu svých pozemků rozlézající se Isole a přestěhoval se do města, kde vedl bujarý život bohatého a tlustého měšťana. Z Ryerhartova statku zůstalo jen slovo Ryerhart, které se ovšem nesnadně vyslovovalo. Za první světové války začalo jméno vadit přesto, že Ryerhart nebyl Němec, nýbrž Holanďan, a kolovaly písemné žádosti o jeho změnu; zní prý příliš germánsky a je pravděpodobné, že se po Ryerhartových pozemcích prohánějí fricové a uřezávají ruce belgickým nemluvnatům. V roce 1919 se z Ryerhartu stal Riverhead a Riverheadem taky zůstal - ne však tím, kterým byl tenkrát v r.1892, když se katolická církev rozhodla, že by nebylo špatné začít tady v těch pustinách vzdělávat lidi.

Dnešní univerzita se rozkládá na rozsáhlém pozemku, na zhruba čtrnácti čtverečných kilometrech. Kdyby se prodal za současnou cenu nemovitostí, celebrou by papež slavnostní mši a zatančil ve varšavských ulicích. Celý areál univerzity je ohrazen vysokou kamennou zdí, na které zedníci, většinou Italo-Američané z Riverheadu pracovali určitě celé století. Před patnácti lety začala univerzita přijímat i ženy - něco, co papež prozatím, pokud jde o kněžský stav, nedovolil. V administrativní budově mluvili Carella a Ollie s úřednicí se slzíci očima, která měla na starosti přepojování telefonů do pokojů studentů, a dověděli se, že Luella Scottová je skutečně zdejší studentka a že bydlí v koleji pro první ročníky, která se jmenuje Hunnicut.

Když jeli širokou alejí ke koleji, řekl Ollie: "Nepřipadá ti to nějak sprostý? Katolická škola a Hunnicut? Mně se to zdá sprostý."

Koleje Folgerovy univerzity nebyly koedukační. Když detektivové zakleпали na zamčené a zasklené vchodové dveře, zdvihla k nim oči studentka, která seděla za stolem ve vestibulu, nos zaborený do učebnice. Na stole stála tabulka s nápisem Recepcie. Ollie naznačil dívce, ať otevře dveře. Pívka zavrtěla hlavou. Ollie vytáhl náprsní tašku, otevřel ji a ukázal modrozlatý odznak detektiva. Přidržel ho u skla. Dívka znovu zavrtěla hlavou.

"Je to tu líp hlídaný než policejní ředitelství," řekl Ollie Carellovi. A pak zařval na celé kolo: "Policie! Otevřte!"

Dívka za stolem vstala a šla ke dveřím.

"Cože?"

"Policie, policie!" hulákal Ollie. "Vidíte vodznak? Ksaku, votevřte ty zatracené dveře!"

"Já nesmím," řekla dívka. "A nechte si ty nadávky!"

Skrz zasklené dveře, které je oddělovaly od vestibulu, ji sotva slyšeli.

"Vidíš to?" řval Ollie a tloukl odznakem do skla. "My sme policajti! Votevřte!" řval. "Poldové! Policie!"

Dívka se naklonila ke sklu a prohlížela si odznak.

"Já tu potvoru zastřelím," řekl Ollie Carellovi. "Votevř ty dveře!" zařval.

Dívka odemkla dveře.

"Sem směji jen studentky," řekla upjatě. "V deset se dveře zamykají a kdo přijde po desátý, musí mít vlastní klíč."

"Tak proč sedíš za stolem v recepci, jak tam máte napsáno, když nepouštíš nikoho dovnitř?"

"Recepcie se zavírá v deset," řekla dívka.

"A to ste tady takhle zavřený?" řekl Ollie.

"V sobotu večer se zamyká o půlnoci."

"Proč tady teda čučíš, když sem nikdo nesmí?" zeptal se Ollie.

"V recepci jsem skončila v deset," řekla dívka. "Teď se tu učím. Moje spolubydlící si pouští rádio."

"Tak chvilku dělej, že si eště pořád v recepci," řekl Ollie.

"Znáš někou Luellu Scottovou?"

"Znám, a co?"

"Kde je?"

"Druhý poschodí, pokoj číslo 62," řekla dívka. "Ale teď tam není."

"Kdeje?" zeptal se Carella.

"Šla do knihovny."

"Kdy?"

186 • 187

"Odešla asi v devět."

"Kde je ta knihovna? Tady někde?"

"O dvě budovy dál, za Baxterem, přejdete nádvoří, pak ještě kolem dvou baráků, přijdete k takovému jako malému klášteru a knihovna je hned za jím."

"Byla sama?" zeptal se Ollie.

"Prosím?"

"Když odcházela. Byla sama?"

"Ano."

"Tak poá," řekl Ollie.

"Kdo, já?" řekla dívka, ale detektivové už byli venku a pádili po cestičce. Poznat ji bylo snadné. Jedna ze tří černých členek týmu. Druhé dvě byly z vyšších ročníků, věděl, jak vypadají, z novinových článků, vyhledal si je ve veřejné knihovně. Luella Scottová byla nová. Hubená holka, člověk by řekl, že se udýchá po několika krocích, ale ne, byla rychlá, běžela jak s větrem o závod, jak sám vítr. A taky inteligentní. Zapsala se na podzim a bylo jí teprve sedmáct. Sedmáct, právě jemu po chuti. Sousto pro noviny, sedmáctiletá holka! Dneska mu to dalo práce! Ale má to v suchu. Tahle je ta pravá! Luella Scottová tomu nasadí korunu!

Stál pod starym javorem, jehož žlutnoucí listí šustilo v čerstvém vánku, a viděl odtud na osvětlená okna knihovny, ale Luellu v nich nezahledl. Knihovna měla jen jeden vchod a ona jím vešla dovnitř krátce po deváté, sledoval ji od její koleje, moc bezpečně to tu nemají, až na tu kamennou zeď, ale člověk by si myslel, že budou opatrnější, když je tady tolik osob ženského pohlaví a po městě řadí násilníci. Vešla dovnitř chvilku po deváté a nemohla vyjít nikudy jinudy, protože tu jiná možnost není. Musí vyjít tudy a přijít rovnou sem, na místo, kde čeká on. Podíval se na hodinky. Skoro půl dvanácté.

Co jí tam tak dlouho trvá? Asi se hodně učí. Nedostala by se v sedmácti na vysokou, kdyby nebyla dřič. Člověk může být chytrý jak čtmerk, ale dokud si neosvojí vědomosti ze spousty knih, tak je to na nic. Dobrá holka, Luella Scottová, ale už aby tu byla! Přál si, aby byla poslední. Tentokrát to snad už vyjde. Nechtěl tam prostě vejít a prohlásit "To jsem já."

Mysleli by si, že se zbláznil nebo co. Dobrá, mile pane, zabil jste čtyři holky, ňlčáte, to je ohromný, pane, tak zase hezky běžte a koukejte se na televizi, ano? Jestli si nedá pozor, tak ji přelomí vejpůl, je taková hubeňoučká! Vytáhnout ji na kandelábr by měla být hračka. Váží nanejvýš padesát kilo. Jak to, že běhá tak, jak běhá? Že má tu vytrvalost? Je strašně Doufal, že nezačne pršet. Déšť má ovšem své výhody.

Málo lidí na ulicích, když prší, nikdo pse mu nepřimotá do cesty. Ten chlap včera večer, když vynášel Darcy z parku! Už si myslel, že je konec, když ho ten práola viděl! Doufal, že poběží na policii, až si to ráno přečte v novinách. Pánové, uhádejte, co jsem viděl včera večer, toho vraha, jak nese tu mrtvou holku v parku na Mostecký, určitě to byl ten, co ji pověsil na lampu! Policajti by mu pravděpodobně nevěřili, i kdyby byl šel hlásit, co vi děl. V pořádku, vážený pane, vraťte se hezky do parku a vyspěte se z toho, ano? Možná, že tam opravdu šel a policajti se tvářili jakoby nic, novinám řekli, že zatím nemají žádné stopy a přitom se celou tu dobu na něho chystají, aspoň doufal. Doufal, že konečně rozhýbou líné zadky a dopadnou ho. Už se nemohl dočkat, až si přečte, co o něm noviny napíší. Už aby to bylo! Šílený vrah šarmantních šampiónek! Brzo mu budou říkat jinak, na to dá krk! Postrach! Noviny budou zase plné jediného slova:

Postrach! Prudký náraz větru mu zalomcoval větvemi nad hlavou, listy se sesypaly jako zlatá sprška a vítr je s šelestěním hnál po cestičce, ktetá vedla kolem schodiště knihovny. Tak kde jsi, náno jedna, myslel si. Měl v úmyslu jít za ní jen kousek po cestě ke koleji, skočit po ní na tmavé části cestičky, než vyjde zase na nádvoří. Je tam tma, dokonale mísiečko. Coreyho McIntyrea už nemohl riskovat, přMiš by jim to usnadnil, mysleli by si, že se zbláznil. Noviny přece nesmí psát, že je blázen, to je to jediné, co Jedny dveře knihovny se otevřely. Luella vyšla ven na nejhořejší schod, náručí plnou knih. Na takovou hromadu knih byla příliš slaboučká, měl pocit, že by k ní měl jít 188 : 189 a zeptat se, jestli jí může s knihami pomoci. Omotávala si kolem krku dlouhou vlněnou šálu, vyhrnovala límec. třičtvrtěního kabátu holčička jak lunt v tom těžkém kabátě, který patřil nejspš jejímu bratrovi nebo někomu z rodiny, někomu, kdo byl námořník, spousta černých kluků se dneska hrne do armády! Vzpomínal, jestli v tom, co o ní četl, se někde nepsalo o tom, že její bratr byl u námořnictva. V tom, co četl, ne, nic, nač by si vapomněl. Jenže zapomíná se snadno. Stačí se podívat, jak rychle se zapomnělo na něho! Scházela dolů po schodech.

Zakašlala. Asi je nastydlá. To je u běžce špatné, měla by si dávat větší pozor, je jak za groš kudla! Přešla kolem stromu. Znova se zdvihl vítr. Neviděla ho. Počkal, až byla dobrých patnáct metrů od něj a pak se za ní rozběhl. Byl vděčný za šelestění listů, které vítr honil po cestičce, protože přehlušovalo jeho kroky.

"Jak že se má menovat ten barák?"

"Baxter," řekl Carella.

"Kde maj ty menu? Jak má člověk rozeznat jeden barák od druhého?"

"Řekla druhá budova tímhle směrem."

"Jak poznáš Baxter vod těch vostatních?"

"Myslím, že tohle je Baxter," řekl Carella.

"A kde je to nádvoří? Všecko to vypadá na chlup stejně."

Tahle pitomá univerzita vypadá spíš jako nákej klášter."

"Tady je to," řekl Carella. „Před náma." Klášter už měla za sebou a neuvědomovala si, že je někdo za ní. Listů na cestičce kroužilo a poletovalo vzduchem jako barevné hadříky.

Před sebou měla kus cesty ozářené na konci jedinou lampou; dál byla cesta zase tmavá, až vyústila na nádvoří osvětlené další lampou. Věděl, že je rychlá, bude ji muset popadnout, než se dá na útěk, nesmí mu utéct. Je rychlá, ano, ale on je rychlejší. Vyčkal, až prošla pod lampou a pak vyrazil, dupal po vydlážděné cestě, listů lítalo jako v panice na všechny strany. Zaslechla ho, ale pozdě. Chtěla se otočit, ale

vtom se na ni vrhl. Ztuhla úžasem, šokované oči dokořán, brada jí poklesla, výkřik se dral z hrdla, ale on jí zacpal rukou ústa. Kousla ho. Ruka ucukla. Výkřik se vydral a prořízl noc.

Přešli nádvoří a vkročili na tmavý konec cesty za lampu, když aslechl výkřik. Oliemu se octla pistole v ruce dřív, než

Carella sáhl o svoji. Oba se dali do běhu. Před sebou spatřili dvě postavy zápasící ve tmě. Muž se tyčil nad ívkou, dívka kopala a bušila do něj, když se ji snažil obrátit k sobě ády. Vítr zatím zesMil, harasil větvmi stromů podle cesty a vyhazoval listy do vzduchu, jako by to byli ohniví démoni.

"Policie!" zařval Ollie a vystřelil muži nad hlavou. Muž se obrátil. Ve tmě mu neviděli do obličeje, viděli jen jeho pohyb. Carella si a okamžik pomyslel, že bude držet dívku zezadu a použije ji jako tit- jednu paži měl zaháknout pod její a druhá ji svírala v týlu - ale Místo toho ji náhle pustil a dal se na útěk.

"Dívka!" řekl Carella naléhavě a pustil se za ním. Chtěl říct "Podívej se, jestli je v pořádku" nebo "postarej se o ni", le muž byl pryč jako vítr, který rozpoutával všude kolem orgie rejdí(ho listy, a Carella přeběhl kolem dívky ležící na cestě, ani se neotoil, aby se přesvědčil, jestli ho Ollie slyšel. Neběžel takhle od dob, kdy studoval na střední škole. Jeho oborem ebyl běh, hrál v baseballovém družstvu a běhal jen při baseballu, ebo když se hnál úprkem domů. To bylo ale dávno; jinak se policajti oni po celém městě, aby dopadli podezřelého uprchlMca, jen na obzovce a ve filmu. Muž před ním byl příliš rychlý. Carella vystřelil do tmy a plamen, který vyšlehl, a následující výuch - připomínalo to noční blesk a hrom - se srazily s deštěm, který spustil tak náhle a prudce, jako kdyby zmáčknutí kohoutku bylo ouštěcím mechanismem, jímž se někde nahoře otevřela nádrž. Déšť svalil všechno. Bušil do cesty a stromů, které se jím klenuly nad

hlaau, a ruku v ruce s větrem zaléval všechno pestrrou směsicí vody usychajícího listů. Carella pádil lijavcem a padajícím listům, lapal po chu, srdce mu div nevyskočilo z prsou, byl si jistý, že Lytell jestli @ je Lytell - mu pláchne, věděl, že toho člověka nikdy nedohoní. 190 191 A najednou před sebou uviděl, jak Lytell uklouzl na mokřém listí a máchá rukama, aby udržel rovnováhu, když mu ujely nohy. Upadl na mokrou cestu, levým bokem a ramenem narazil na asfalt, i když vrstva listů poněkud zmírnila jeho pád. Zrovna se sbíral ze země, když k němu Carella doběhl.

"Policie," řekl Carella bez dechu. "Stát, ani hnout!"

Lytell se usmál.

"Proč vám to trvalo tak dlouho?" řekl.

Kapitola 11

Když se pracovník Okresního státního zastupitelství dostavil na policejní stanici, ještě přšelo. Dorazil až v šest ráno; Carella a Ollie tentokrát vybavení příslušným povolením k domovní prohlídce mezitím už prohlédali byt Henryho Lytella v Holmesově č. 843. Když představitel státního zastupitelství přišel, leželo několik věcí, které v bytě našli, na psacím stole v kanceláři poručíka Bynese. Zapisovatelka zaznamenala těsnopisem přítomné: poručMc Bynes, detektivové Carella a Weeks a za Okresní státní zastupitelství Ralph Jenkins.

Zaznamenala také datum: 21. října a jako hodinu zahájení výslechu šest a pět minut ráno. Jenkins připomněl Lytellovi jeho práva. Lytell řekl, že rozumí, a dále uvedl, že si nepřeje, aby při výslechu byl přítomen jeho advokát. Nato zahájil Jenkins výslech. Ot.: Vaše celé jméno, prosím. Odp.:

Henry Lewis Lytell. Ot.: Adresa, pane LyOdp.: Vy mě budete spíš znát pod jménem Postrach Lytell. Tak mi říkali reportéři.

Tenkrát. Ot.: Ano, pane Lytelle. Vaši adresu, prosím. Odp.:

Holmes Street 843. Ot.: Tady v Isole? Odp.: Ano, prosím. Ot.:

Jste zaměstnán, pane Lytelle? Odp.: Ano, jsem. Ot.: Jako co?

Odp.: Já běhám, jak jistě víte. To je moje povolání a to, čím si vy, děláám, s ním nemá nic společného. Ot.: Čím si vyděláváte, pane Lytelle? Odp.: Jsem výzkumník. Ot.: U koho? V jakém oboru výzkumu? Odp.: Výzkumník na volné noze. Pracuju pro reklamní agentury, ` pro spisovatele, pro každého, kdo potřebuje informace o nějakém tématu nebo tématech. Ot.: A kde se nalézá vaše pracoviště? Odp.: Doma. Pracuju ve svém bytě.

Ot.: Pracovní dobu si určujete sám, pane Lytelle? Odp.: Ano.

To je jediná výhoda té práce, poskytuje mi svobodu. Abych se mohl věnovat jiným věcem. Snažím se běhat každý den nejmíň Ot.: Pane Lytelle, můžete mi říct, kde jste strávil večer 6. října? Byl to čtvrtek před dvěma týdny. Odp.: Ano, prosím.

Strávil jsem ho se studentkou Ramseyovy univerzity. Členkou běžeckého týmu. Ot.: Její jméno? Odp.: Marcía Schafferová.

Ot.: Když říkáte, že jste ho s ní strávil... Odp.: Byl jsem s ní nejdřív u ní v bytě, kde jsem se představil jako Corey McIntyre z časopisu Americký sport. Pak Ot.: Vy jste řekl slečně Schafferové, že jste Corey McIntyre? Odp.: Ano, prosím.

Ot.: Jak jste přišel na to jméno? Odp.: Našel jsem si ho v tiráži toho časopisu. Ot.: A slečna Schafferová vás přijala jako člověka z toho časopisu? Odp.: Měl jsem legitimaci. Ot.:

Kde jste ji vzal? Odp.: Udělal jsem si ji. Kdysi jsem pracoval pro reklamní agenturu, je to už tak osm, ba ne, devět let, hned potom, co skončila ta sláva. Moc jsem se tam naučil.

Umím dělat tyhle věci. Ot.: Jaké věci? Odp.: Legitimace, aby vypadaly jako pravé. Zalévat je do laminového obalu. Ot.: Vy jste pracoval ve výtvarném oddělení reklamní agentury? Odp.:

Ne, to ne, ale znal jsem ředitele. Pořád jsem se kolem nich točil. Přímó jsem pracoval s jedním výtvarným asistentem. Snažil se 192 193 totiž vymýšlet kampaně, ve kterých by byl i sport, víte. Proto mě tam taky vzali. Kvůli zkušenostem z lehké atletiky. Ot.: Pokud jsem tedy správně pochopil, pracoval jste před nějakými osmi nebo devíti lety v reklamní agentuře... Odp.: Ano. Ot.: Kdy jste se začal zabývat nezávislým výzkumem, pane Lytelle? Odp.: Před třemi lety. Ot.:

A od té doby v tom pokračujete? Odp.: Já hlavně běhám. Ot.:

Ano, ale čím si vyděláváte na živobytí? Odp.: Zabývám se výzkumem. Ot.: Vraťme se k 6. říjnu večer. Šel jste do bytu slečny Schafferové a představil se jako pracovník Amerického sportu. Odp.: Jako redaktor a reportér Amerického sportu, ano.

Ot.: Jako redaktor a reportér, dobře. A co potom? Odp.: Řekl jsem jí, že chystáme článek o nadějných mladých atletkách.

Ot.: Věřila tomu? Odp.: No, já se v běhání vyznám. Sám přece běhám. Tak přirozeně vím, o čem mluvím. Ano, věřila mi.

Ot.: A co pak? Odp.: Zeptal jsem se jí, jestli by nechtěla jít se mnou na večeři. Že přitom uděláme to interview. Ot.: A skutečně jste byli se slečnou Schafferovou ten večer na večeři? Odp.: Byli. V jedné rybí restauraci blízko jejího bytu. Je tam spousta dobrých podniků, tak jsme si jeden vybrali. Ot.: V kolik hodin to bylo, pane Lytelle? Odp.: Brzo.

V šest myslím, brzo. Ot.: Šel jste s ní na večeři v šest hodin. Odp.: Ano. Abych s ní mohl udělat to interview. Měla ohromnou radost. Ot.: Co se dělo pak? Odp.: Co chcete, abych řekl? Ot.: To, co chcete říct vy sám. Povězte mi, co se dělo po večeři. Odp.: Zabil jsem ji. Už jsem to řekl tady těm vašim detektivům. Ot.: Kde jste ji zabil? Odp.: U mě doma. Řekl jsem jí, že chci pokračovat v tom interview, a navrhl jsem, že ho můžeme dokončit při koňaku u mě doma. Řekla, že koňak nechce - byla v tréninku, sprinteri mají velice přísný režim, víte - ale řekla, že jestli mám kolu nebo něco takového, tak to jí stačí. Ot.: V kolik hodin jste přišli k vám do bytu? Odp.: V půl osmé. Ot.: A jak to bylo dál? Odp.: Dívala se - myslím, že se dívala na obraz, který mám v obýváku, je to obraz běžce - a já jsem se postavil za ni a použil dvojitého nelsona. Než jsem začal běhat, tak jsem trochu zápasil. To se nedá vůbec srovnávat, víte. Zápasení je upocená rvačka dvou... Ot.:

Použil jste dvojitého nelsona? Odp.: Ano. Abych ji zlomil vaz.

Ot.: V kolik hodin to bylo, pane Lytelle? Odp.: Chvilku před osmou, řekl bych. Ot.: PoručMcui Byrnesi, podle odhadu lékaře nastala smrt přibližně v sedm hodin, že? Odp.: (Byrnes) Ano, pane státní zástupce. Ot.: Co jste udělal pak, pane Lytelle?

Odp.: Koukal jsem se na televizi. Ot.: Vy... Odp.: Čekal jsem, až budou ulice prázdné. Abych ji mohl odnést do auta.

Provoz jsem měl už v kufru, dal jsem ho tam ve dne. Ot.: Jak dlouho jste se díval na televizi? Odp.: Do dvou hodin. Ot.: A co pak?

Odp.: Odnosl jsem ji do auta. Nejdřív jsem se podíval z okna, můj obývací má okna do ulice. Nikde jsem nikoho neviděl, tak jsem ji odnesl dolů a posadil na přední sedadlo. Vypadala, jako že spí. Když tam seděla, chci říct. Ot.: Co jste udělal potom? Odp.: Dovezl jsem ji sem. Ot.: Tím sem máte na mysli...

Odp.: Tady tu čtvrt. Ot.: Proč zrovna sem? Odp.: Mně bylo jedno, kam. Hledal jsem opuštěné místo a našel jsem to stavení s řadou prázdných baráků na druhé straně ulice, tak jsem si myslel, že se to hodí. Ot.: Hodí k čemu? 194 [195

Odp.: Abych ji pověsil.

Ot.: Proč jste ji pověsil, pane Lytelle?

Odp.: Zdál se mi to dobrý způsob.

Ot.: Dobrý způsob?

Odp.: Ano.

Ot.: Čeho?

Odp.: Prostě dobrý způsob.

Ot.: Pane Lytelle... zabil jste taky mladou ženu jménem Nancy Annunziatová?

Odp.: Ano, prosím.

Ot.: Můžete mi to popsat podrobně?

Odp.: Udělal jsem to stejně jako poprvé. Řekl jsem jí, že jsem z redakce Amerického sportu. Pozval jsem ji na večeři a...

Ot.: Kdy to bylo, pane Lytelle?

Odp.: Večer 13. října. Sešli jsme se na večeři v restauraci Marino, moc příjemný podnik. Bydlela daleko, až v Calms Pointu, víte, a tak jsme se sešli v restauraci. V osm.

Zamluvil jsem stůl na osmou. Skoro celý interview jsme vyřídili přijíždě a pak jsme odjeli ke mně, stejně jako posledně, jako s tou Schafferovou. Ještě chvíli jsme si povídali - byla strašně upovídaná, ta Nancy - a pak jsem... no... to už víte.

Ot.: Pak jste ji zabil.

Odp.: Ano. Zase dvojitým nelsonem.

Ot.: Kolik bylo hodin?

Odp.: Deset, půl jedenácté.

Ot.: Poručilcu Byrnesi, shoduje se to s lékařským posudkem?

Odp.: (Byrnes) Shoduje, pane státní zástupce.

Ot.: Co jste udělal pak, pane Lytelle?

Odp.: Totéž jako u té první. Odněls jsem ji do auta a jezdil po městě, dokud jsem nenašel opuštěné místo, kde bych ji pověsil.

Nechtěl jsem to udělat zase tady. Už jednou jsem se snažil pomoci zdejšími detektivům.

Ot.: Pomoci?

Odp.: Ovšem. Poslal jsem jim Marciinu kabelku. Nejdřív jsem ale vyndal klíče od jejího bytu. Ty jsem zahodil.

Ot.: Proč jste to udělal?

Odp.: Abych jim pomohl.

Ot.: Pomohl s čím?

Odp.: No, prostě jim pomohl.

196

Ot.: Vy jste myslel, že když zahodíte klíče, tak jim pomůžete?

Odp.: Ale ne, to jsem udělal, aby to neměli tak snadné.

Mluvím o té kabelce. Poslal jsem jim její kabelku, aby věděli, o kohojde, chápete?

Ot.: Proč jste jim chtěl pomáhat?

Odp.: Zkrátka jsem jim pomohl. Ale oni... pánové prominou... nějak se s tím nímrali. Tak jsem nechtěl pověsit Nancyinu mrtvolu zase tady. Rekl jsem si, že zkusím štěstí v jiném revíru.

Ot.: Poručilcu Byrnesi, kde byla nalezena druhá mrtvola?

Odp.: V západním Riverheadu, pane státní zástupce. Ve 101. policejním revíru.

Ot.: Tam jste odvezl Nancy Annunziatovou, pane Lytelle?

Odp.: Asi ano. Chci říct, nevěděl jsem, kolikátý je to revír a tak. Ale bylo to v Riverheadu, jak jsou všechny ty neobydlené baráky. V té části Riverheadu.

Ot.: Západní Riverhead.

Odp.: Myslím, že se to tak jmenuje.

Ot.: Pane Lytelle, pověsil jste Nancy Annunziatovou na sloup pouličního osvětlení v Riverheadu?

Odp.: Ano, pověsil.

Ot.: V kolik hodin jste to udělal?

Odp.: Někdy po půlnoci.

Ot.: Aspoň přibližně.

Odp.: Ve tři ráno? Tak nějak.

Ot.: Poručíku Byrnesi, nevíte, v kolik hodin dostal 101. revír hlášení o tom objevu?

Odp.: (Byrnes) Steve?

Odp.: (Carella) Detektiv Broughan přijal oznámení v šesC hodin čtyři minuty.

Odp.: (Lytell) Nechal jsem pod lampou její kabelku.

Ot.: Proč?

Odp.: Přece abych jim pomohl. Doufal jsem, že tamější policajti budou chytřejší než ti tady - promiňte.

Ot.: Proč jste chtěl, aby byli chytřejší?

Odp.: Vždyť to víte.

Ot.: Nevím. Můžete mi to vysvětlit?

Odp.: Abych jim trošičku pomohl.

Ot.: Proč se usmíváte, pane Lytelle?

Odp.: Nevím.

Ot.: Uvědomujete si, že se usmíváte?

197

Odp.: Je to možné, že se usmívám. Ot.: Povězte mi o Darcy Wellesové. Tu jste taky zabil? Odp.: Ano, zabil jsem ji. Ot.:

Kdy? Odp.: Ve středu v noci. Ot.: 19. října? Odp.: Ano, to bude správně. Ot.: Tadyhle je kalendář a tady je středa večer.

Bylo to 19. října? Odp.: Ano, 19. října. , Ot.: Můžete mi to vyřčít? Odp.: Podívejte se, můžu vám to ličit celou noc, ale důležité je... Ot.: Ano, co je důležité, pane Lytelle? Odp.:

Zabil jsem ji zrovna tak, jako ty dvě před ní, O.K.? Úplně stejně. Restaurace, interview... vlastně ne úplně stejně.

Nezavedl jsem Darcy k sobě. Začínal jsem mít strach, co kdyby mě někdo viděl a... Ot.: Ale před chvílí jste nám řekl, že jste chtěl pomoci policii, chtěl jste, aby policisti... Odp.: To ano, ale nechtěl jsem, aby si sousedi mysleli, že obtěžuju

mladé dívky nebo něco. Tak jsem ji odvezl do vzdálenějšího parku, toho u Mostecké ulice... Ot.: A tam ji zabil? Odp.:

Ano. Ot.: Zase dvojitém nelsonem? Odp.: Zase. Ot.: A kam jste ji odvezl pak, pane Lytelle? Odp.: Do Diamondbacku.

Tam jsem měl doopravdy nahnáno, to musím přiznat. Víte, že jsou tam samí černoši? Ale dobře to dopadlo. Dostal jsem ji na ten sloup. Ot.: Kolik hodin bylo, pane Lytelle? Odp.: Nevím. Snad tři čtvrtě na jedenáct nebo za pět minut tři čtvrtě.

Ot.: Pane Lytelle, pokusil jste se včera v noci zabít dívku, která se jmenuje Luella Scottová? Odp.: Ano, prosím. Pokusil jsem se ji zabít. Ot.: Kdyby se vám to bylo povedlo, byl byste slečnu Scottovou taky pověsil? Odp.: Ovšem, měl jsem to v úmyslu.

Ot.: Proč? Odp.: Já vaší otázce nerozumím. Ot.: Proč jste věšel ta děvčata, pane Lytelle? Jaký to mělo smysl? Odp.: Aby je bylo vidět. Ot.: Vidět? Odp.: Abych na ně upozornil. Ot.:

Proč jste na ně chtěl upozornit? Odp.: Vždyť to víte. Ot.:

Nevím. Odp.: Aby si to všichni uvědomili. Ot.: Co aby si uvědomili? Odp.: Jak to s nimi je. Ot.: (o jak s nimi je?

Odp.: Že je zabil jeden a týž člověk. Ot.: Vy. Odp.: Ano. Ot.:

Vy jste chtěl, aby všichni věděli, že jste je zabil vy? Odp.:

Ne, to ne. Ot.: Tak co měli všichni vědět? Odp.: Já nevím, co jsem chtěl, aby věděli, a dejte mi už pokoj! Ot.: Pane

Lytelle, já se snažím pochopit... Odp.: Co pořád nechápete, prosím vás? Už jsem vám řekl... Ot.: Ano, ale všet ty dívky... Odp.: O to přece šlo! Ot.: O co šlo? Odp.: Kristepane, říkám vám to přece po lopatě... Ot.: Říkáte, že jste je všel, abyste na ně upozornil... Odp.: Ano. Ot.: Aby si každý uvědomil, že je zabila jedna a táž osoba. Odp.: Ano.

Ot.: Ale proč, pane Lytelle? Odp.: Snad to radši skončíme, ne? Protože jestli pořád... Ot.: Řekli jsme vám na začátku, že výslech může skončit, kdy budete chtít. Stačí říct, že na další otázky nebudete odpovídat. Odp.: Mně nevádí odpovídat na otázky. Ale vy se ptáte špatně. Ot.: A na co bych se podle vás měl ptát, pane Lytelle? Odp.: Třeba tady na to zlato. To vás vůbec nezajímá? Ot.: Zlatem myslíte tyhle medaile, které detektivové Carella a Weeks našli ve vašem bytě? Odp.: Já nevím, kdo je tam našel. 198 199 Ot.: Ale patří vám, ne?

Odp.: Komu jinému by podle vás měly patřit? Ot.: Jsou to olympijské medaile, že? Odp.: Zlaté olympijské medaile. Žádné bronzové, milý pane. Ot.: Vy jste ty medaile získal, pane Lytelle? Odp.: Nebudte směšný, prosím vás! Kde žijete? Na Marsu? Ot.: Dovolte... Odp.: Kolik je vám vůbec? Ot.: Třicet sedm, když to chcete vědět... Odp.: Tak kde jste byl před patnácti lety? Bylo vám tenkrát dvaadvacet, jestli se nemýlím.

Na televizi jste se nedíval? Co se děje ve světě jste nevěděl? Ot.: Vyhrál jste ty medaile před patnácti lety, to chcete říct? Odp.: Slyšíte toho člověka, pánové? Tři zlatý medaile a on dělá, jako by nikdy nebyly! Ot.: Já nejsem sportovní fanoušek, pane Lytelle. Snad byste mi o tom mohl povědět víc. Odp.: Jistěže, v tom je právě ten celej zatracenej malér. Malér je, že lidi zapomínají. Tři zlatý medaile-Johnny Carson mě vzal do své revue, prokristapána!

Postrach Lytell, tak mě představil, Postrach Lytell. Tak se mi říkalo, začali s tím reportéři. Byl jsem na titulní stránce všech důležitých časopisů tady u nás, nemohl jsem nikam jít, aby mě lidi nezastavovali na ulici. Hej, Postrachu! Jak se daří, Postrachu? Byl jsem slavný! Pak jsme si vymysleli, Johnny a já, že budeme závodit, chápete, jen krátký sprint přes scénu a on udělal to svoje proslavený číslo, Johnny a jeho číslo, znáte to jeho číslo? Já jsem byl už v půli jevišť a on teprve slyšel startovní výstřel. Rychle reagovat je strašně důležité, víte. Jesse Owens dával přednost prudkému startu, dával si přední blok dvacet centimetrů od čáry a zadní třicet a půl od něho. Bloky si musíte umístit tak, jak jeto pro vás nejlepší, záleží na každém, jak to chce. Bobby Morrow - třikrát zlato na olympijských hrách v roce 1956 - ten si dával přední blok třiapadesát centů od čáry a zadní čtyřicet za něj. Je to různý. Ten první, co zaběh stometrovej sprint za rovnejch deset vteřin - Armin Harry - tak ten si umístoval bloky padesát osm a osmdesát tři. Z bloků musíte vystřelit - tak se tomu při běhání říká - vystřelit z bloků. Rychle vyběhnout nestačí, tak se závody nevyhrávají. Musíte z bloků vystřelit jako raketa! Když jsem vyhrál třikrát zlato - je to už patnáct let, bylo mi tenkrát teprve čtyřadvacet, pánové, vystřelil jsem, že ze mně šel až strach..., a tenkrát jsem dostal tu přezdívku. Postrach! Výstřelit! Já jsem vystřelil jako raketa, jako by se blesklo a zahřmělo - prásk, odrazil jsem se od bloků a nikdo mě už nezastavil. Jen si představte to hurá, tři

zlatý medaile! Stovka, dvoustovka a štafeta! Ve štafetě jsem běžel jako finišman. Na vzdálené rovince jsme byli jeden a půl metru za Itálií a běželi jsme až jako třetí. Jimny šel opravdu rychle, bral to, ale já už jsem se připravoval, abych vystřelil, jen co dostanu kolík. Mám ho! Běžel jsem posledních sto metrů za 8,6! Neuvěřitelný! Doběh jsem celou ztrátu a vyhrál! Chápete, co to je? Vyhrál jsem všechno, nač si vzpomenete. Přebory Americký atletický asociace, vysokoškolský, olympijskou kvalifikaci - nač si jen vzpomenete, všechno jsem vyhcál! Víte, co to znamená být vítěz? Víte, co to je být nejlepší? Máte o tom vůbec představu? Víte, jaká je to ohromná radost běžet a zvítězit? Jak se octnete na trati, nechcete jen být lepší než ten za váma, vy toho za váma chcete zabít, chápete, jak to myslím? Chcete ho zašlapat do země, chcete, aby se za váma zhroutil a vypustil duši, aby

věděl, že narazil na lepšího, pánové, že už je po něm, že prohrál! Jak se jednou octnete na závodní dráze, jak se octnete na startovní čáře, celý svět se vám zúží jen na tu trať, celý svět je jen ta škvára nebo trávmle, jen ta trať a vy se v duchu po ní ženete jako blesk, jako postrach všech kolem, už trháte cMovou pásku, i když závod ještě nezačal. A poskakujete na místě, tretry se sotva dotýkají škváry nebo trávníku, slyšíte startérovu píšťalku, poskakujete a lokáte kyslMc a všechno ve vás vře, div nevyvře, div nevybouchne, když se ozve výzva Připravte se, přidřepněte do bloků, čekáte na výstřel ke startu - a na zlato. Ale lidi zapomínají, vidíte?

Zapomenou, co člověk dokázal, kým byl. Co reklam jsem se nadělal - Bože, peníze se jen hrnuly, každé chtěl, aby Postrach Lytell doporučoval jeho výrobky. Co vám mám povídat!

Byl jsem na seznamu Williama Morrise, slyšeli jste někdy o Williamu Morrisovi? Agentura pro talenty v New Yorku a v Los Angeles, pobočky po celém světě. Pomáhá talentům. Chtěli ze mně udělat filmovou hvězdu, už to bylo skoro hotový, jen si vemte ty reklamy, nemohli jste otevřít televizi, abyste neviděli, jak předvádím nějaký zboží. Postrach Lytell:

„Myslíte si, že běhám rychle? Tak se přesvědčte, jak rychle vás oholí tahle žiletka! Všechno od pomerančový šťávy až po vitamfnový pilulky, byl jsem na obrazovce od rána do večera, Postrach Lytell byl okřídlený výraz. Ale pak... víte... pak

200 I." 201 se to nějak zhatilo. Přestanete dostávat nabídky, řekli mi, že jsem přexponovanej, lidi už omrzelo vidět na obrazovce pořád jen můj obličej... A najednou už člověk není filmová hvězda, neobjeví se v reklamě na obrazovce, je už zase jen Henry Lewis Lytell a živá duše neví, kdo by tenhle nýmand mohl být. Zapomenou. A člověk, . chce jim to připomenout, chápete, jak to myslím? Připomenout jim to. Ot.: Proto jste spáchal ty vraždy, pane Lytelle? Abyste jim připomenul? Odp.: Ne, ne. Ot.: Proto jste všel ty mladé ženy? Abyste vyvolal senzaci, která by Odp.: Ne, ne! Proboha, to ne! Ot.: - připomněla lidem vaši existenci? Odp.: Já jsem ten nejrychlejší člověk na světě. Ot.: Proto? Odp.: Nejrychlejší ze všech. Detektivové na něj zírali jako na zjevení. Lytell upíral oči na tři zlaté medaile ležící na stole

poručmca Byrnese. Ralph Jenkins z okresního státního zastupitelství vzal jednu medaili, položil si ji na dlaň a zamýšleně si ji prohlížel. Když zase vzhledl, Lytell byl zřejmě pohřížený do snění: snad slyšel vzdálené štěknutí startovní pistole a řev návštěvníků na tribunách, když běžel-k cMi.

"Chtěl byste ještě něco dodat?" zeptal se Jenkins. Lytell zavrtěl hlavou.

"Něco změnit nebo odvolat?" Lytell znova němě odmítl.

Jenkins se podíval na zapisovatelku.

"Tak jsme tady hotovi," řekl. V jedenáct hodin dopoledne zavolala Eileen Annie Rowlesové, aby se jí zeptala, co má večer dělat. Má zůstat doma nebo má jít ven? Pořád ještě pršelo, dešt by mohl jejich člověka odradit. Podle Annieina názoru se vniknout do bytu už nepokusí. Nepochybně tuší, že o posledním znásilnění ví policie, a nebude riskovat možnost, že byt je hlídáný. Annie soudila, že se pokusí přepadnout Eileen na ulici, když to půjde, a byt si ponechá jen jako poslední možnost.

"Tak ty myslíš, abych šla ven?" řekla Eileen. "V dešti, brr."

"V noci to má být ještě horší," řekla Annie. "Zatím jen tak pěkně a vytrvale mrholí."

"Co je pěkného na vytrvalém mrholení?" zeptala se Eileen.

"Je lepší než hromy a blesky, nemyslíš?"

"Ty mají taky přijít?"

"Podle předpovědí ano."

"Blesků se děsně bojím."

"Vem si střevíce s gumovou podrážkou."

"Samo. Kam myslíš, že bych měla jít? Zase do kina? Byla jsem v kině ve středu večer."

"Co takhle disko?"

"To není Maryin styl."

"Mohlo by mu to připadnout divný, dvakrát kino v jednom týdnu. A co jít na večeri, ale brzo? Jestli je tak žhavej, aby se na tebe vyhnul, jak si myslíme, může vyrazit hned, jak se setmí."

"Už jsi zkusila být znásilněná s plným žaludkem?" řekla Eileen. Annie se zasmála.

"Zavolej mě ještě jednou, ano?" řekla. "Abych věděla, co uděláš."

"Zavolám," řekla Eileen.

"Všechno?"

"Ještě něco," řekla Eileen. "Co je NZND?"

"To má být hádanka?"

"Ne, to je něco, čemu Mary přispěla třikrát za tenhle rok.

Celkem dvě stě dolarů a všechno je označeno v její šekové knížce jako dar. Myslela jsem si... co když je to nějaká bláznivá organizace..."

"Ano, rozumím. Zadáš to do počítače, souhlasíš?"

"Má to kancelář tady ve městě," řekla Eileen. "Zavolej mě, buď tak hodná. Jsem zvědavá." Annie ji zavolala těsně před jednou.

"No tak," řekla. "Chceš slyšet celej seznam?"

"Spust'."

"Je toho hodně."

"Mám čas do půl sedmý."

"Ano? Jak ses rozhodla?"

"Půjdu na večeri do restaurace, která se jmenuje Ocho Ríos, tři bloky odtud. Mexická."

"Máš ráda mexickou kuchyni?"

"Líbí se mi, že je to jen tři bloky od mého bytu. Můžu jít pěšky, 202 - , 203 taxík by ho mohl vylekat. Říkám ti, Annie, doufám, že to zkusí na ulici. Nechci ho mít tady v bytě. Venku mám víc prostoru, chápeš?"

"Udělej, jak myslíš."

"Projdu si tu štreku odpoledne, abych ji dostala do nohou.

Nechci, aby na mě vyskočil z uličky, o který nevím."

"Výborně," řekla Annie. "Tak máme tady... posloucháš? Máme tady organizaci, která se jmenuje Nadace pro znalost národního dědictví a ještě jednu jinou, ta se zas jmenuje Nadace zájemců o národní dědictví. Pak je tu Nový závod neutralizace destilátů, Novozélandské zájmové národní družstvo, Neo-Zarathustriáni naší doby, Nautilus znak novodobé dynamiky, Naše zásluha - nadační direktorium..."

"Tohle všechno existuje?"

"Přisáhám. A ještě Naše zdraví, nejnovější dietetika a Nový zákon nevěřících diletantů a organizace, která se jmenuje Neologismus záruka nejhlubší duševnosti."

"Která z nich sídlí na Hall Avenue?" zeptala se Eileen.

"Tu jsem si nechala na konec. Hall Avenue 832 je ta adresa, kterou máš?"

"Ano."

"O.K. Tak ta se jmenuje Nedovolte zabíjet naše děti."

"Proti zabíjení dětí?"

"Jo. Hall Avenue 832."

"Co to má být? Jsou proti potratům?"

"Tak to neřekli, když jsem je zavolala. Řekli jen, že jsou pro život."

"Aha. Někáká souvislost s Právem na život?"

"Pokud jsem zjistila, tak ne. Je to čistě místní podnik."

Na drátě zavládlo dlouhé mlčení.

"Myslíš, že některá z těch ostatních taky přispěla?" zeptala se Eileen.

"Budu s nima odpoledne mluvit, buď telefonicky nebo osobně."

Jestli ano..."

"Ano, mohla by to být stopa."

"Mohlo by to být víc. Všechny ty ženy jsou katoličky, mš."

"To jsem nevěděla."

"Jo. A katolíci nesmějí používat ochranné prostředky proti početí."

"Správně. Jen menstruační cyklus. Někteří katolíci."

"Já myslela, že většina. Jsi katolička?"

"Že se ptáš? Když se jmenuju Burkeová?"

"Jak to řešíš ty?"

"Pilulkou."

"Já taky."

"Co ty si o tom myslíš, Annie?"

"Zatím nevím. Chci si to zkontrolovat u těch ostatních. Ale jestli všechny přispívaly tomuhle NZND..."

"Jestli..." řekla Eileen. Nové ticho v telefonu.

"Já skoro doufám..."

"

"Co?"

"Doufám, že ne," řekla Annie. "Doufám, že Mary Hollingsová byla jediná."

"Proč?"

"Protože jinak by to bylo opravdu příšerný," řekla Annie.

Teddy se měla dostavit do advokátní kanceláře ten den ve tři hodiny odpoledne. Přišla o dvacet minut dřív a deset minut čekala dole, protože nechtěla vypadat přemíšeně. Stála o to zaměstnání, zdálo se jí dokonalé. Oblékla se podle svého názoru střízlivě, ale ne nezajímavě; měla na sobě elegantní kostým a blůzu s ozdobnou náprsenkou, punčochové kalhoty odpovídající barvou kostýmu z drsné hnědé látky a hnědé střevíčky. Po mrhnutí venku bylo ve vestibulu vedro k udušení a tak si sundala plášť do deště, ještě než vyjela nahoru výtahem. Na minutu přesně se ohlásila u úřednice pánů Franklina, Logana, Gibsona a Knowlese a ukázala dopis od Philipa Logana. Úřednice řekla, že pan Logan ji přijme za pár minut. Ve tři deset vzala úřednice sluchátko - telefon zřejmě zvonil, ale Teddy ho neslyšela - a řekla, že pan Logan je volný. Teddy jí to odečetla ze rtů a přikývla.

"Po chodbě a první dveře napravo," řekla úřednice. Teddy šla po chodbě a zaklepala na dveře. Chvilku počkala, aby Logan měl čas říci Dáale, a pak vešla do kanceláře. Byla prostorná, zařízení tvořil velký psací stůl, několik křesel, kávový stolek a kolem tří stěn knihovny. Čtvrtá stěna byla skoro celá prosklená a byl z ní nádherný výhled na okolní mrakodrapy. Po skleněných tabulích stékal déšť. Stolní lampa se stínidlem vrhala na desku stolu žluté světlo. Logan vstal za stolem, sotva vešla do místnosti. Byl to vysoký muž v tmavomodrém obleku a bílé košili s pružovanou kravatou. Oči měl 204 205 o poznání světlejší než šaty. Vlasy mu začínaly šedivět. Teddy hádala, že mu může být něco málo přes padesát.

"Ó, slečna Carellová," řekl. "To je od vás hezké, že jste přišla. Posadte se, prosím." Posadila se do lenošky naproti stolu. Znova se posadil a usmál se na ni. Pohled měl teplý a přátelský.

"Předpokládám, že může... že mi můžete číst ze rtů," řekl.

"Váš dopis..." Přikývla.

"Bylo to od vás velice slušné, že jste uvedla svůj handicap předem," řekl Logan. "Ve svém dopise. Upřímné a poctivé." Teddy zase přikývla, i když slovo handicap se jí trochu dotklo.

"Vy jste... ehm... rozumíte, co vám říkám, že ano?"

Přisvědčila a ukázala na blok a tužku na stole.

"Prosím?" řekl. "Ach! Ano, ovšem, jsem hloupý." Podal jí přes stůl blok a tužku. Napsala: Rozumím každému slovu.

Vzal blok, přečetl si, co napsala, a řekl: "Dobře. Báječně."

Zaváhal. "Snad bychom mohli přisoupsnout to křeslo blíž sem, nemyslíte? Abychom si nemuseli ten blok pořád podávat."

Energicky vyskočil a přistoupil k ní. Teddy vstala a Logan postrčil křeslo, aby bylo vedle stolu. Teddy se posadila, plášť složený na klíně.

"Tak je to lepší," řekl. "Takhle se budeme snadněji domlouvat. Ach, proniňte, byl jsem k vám zády. Rozuměla jste všemu?" Teddy přikývla a usmála se.

"Pro mě je to všechno nové, víte," řekl. "Tak. Kde začneme?"

Je vám jasné, že potřebujeme perfektní písáčku... z vašeho dopisu tím, že píšete šedesát slov za minutu..." Možná, že jsem trochu pozapomněla, napsala Teddy do bloku.

"Nevadí, to se zase vrátí, že? Je to něco jako jízda na kolečkových bruslích." Teddy přisvědčila, i když si myslela, že psát na stroji se jízdě na kolečkových bruslích nepodobá.

"A píšete těsnopisem na diktát?" Opět přisvědčila.

"My máme rádi u nás v kanceláři atraktivní lidi, slečno Carellová," řekl Logan s úsměvem. "Vy jste velmi krásná žena." Pokývala hlavou na znamení dMcu - doufala, že skromně - a napsala: Jsem paní Carellová.

"Samozřejmě, promiňte. Theodora, že ano?" Napsala: Většinou mi lidé řekají Teddy.

"Teddy, to je rozkošné. Teddy. Hodí se to k vám. Jste mimořádně krásná, Teddy. Jistě jste to slyšela tisíckrát..."

Teddy zavrtěla hlavou. ...ale podle mé zkušenosti se většina poklon snese víckrát, nemyslíte? Mimořádně krásná," řekl a podíval se jí do očí. Pohled trval nepříjemně dlouho. Sklopila oči na blok. Když je opět zvedla, ještě na ni upíral oči. Zavrtěla se v křesle. Díval se dál.

"Tak," řekl. "Pracovní doba je od devíti do pěti, plat je pro začátek dva a čtvrt dolaru za hodinu, můžete začít v pondělí ráno. Nebo potřebujete čas, abyste si dala věci do pořádku?" Byla ohromená. Aní na chvíli si nemyslela, že to bude tak jednoduché. Ztratila řeč - nikdy ji neměla, ale tohle bylo něco jiného - jako kdyby měla najednou v hlavě prázdno a schopnost komunikace jí někde v té hlavě dočista zamrzla.

"Vy o to zaměstnání přece stojíte?" řekl a opět se usmál.

Ach ano, myslela si, bože, ano! Přisvědčila, oči jí zářily štěstím, ruce se bezděky chystaly vyjádřit díky, ale klesly do klína, když si uvědomila, že on jim nemůže rozumět.

"Pondělí ráno vám vyhovuje?" zeptal se. Přisvědčila, že ano.

"Tak dobře," řekl. "Budu se těšit, že vás zase uvidím."

Naklonil se k ní.

"Myslím, že spolu budeme vycházet," řekl a zčistajasna jí vsunul ruku pod sukni. Napřímila se, široce rozevřela oči, šok byl tak veliký, že se na okamžik nedokázala pohnout. Loganovy prsty jí sevřely stehno.

"Nemyslíte, slečno Car..." Vlepila mu políček vši silou, které byla schopna, pak vyskočila a blížila se k němu s vyceněnými zuby a s rukou připravenou udeřit ještě jednou.

Držel se za bradu, modré oči se dívaly ublíženě a trochu nechápavě. Stála před ním, třásla se zlostí a chystala se k dalším ráňům.

"Tak to bychom měli, milá slečno," řekl s úsměvem. Chtěla se otočit, protože se jí do očí hrnuly slzy, ale viděla, že chce říct ještě něco.

"Právě sis to zkazila, ty nemáš pannu!" Ta poslední slova jí zranila víc, než mohl tušit, ta poslední slova jí projela jako nůž. Když vyšla z budovy do neutuchajícího lijáku, ještě vzlykala. 206 207 Annie se nepodařilo spojit telefonem se třemi ženami, ale od těch pěti, u nichž se jí to podařilo, se dověděla, že přispívají finančními dary organizaci NZND.

Zbytek odpoledne strávila obcházením bydlíšť tří zbývajících obětí. Dvě nebyly doma, když tam přišla, ale Angela Ferrariová ji informovala, že přispívá nejen NZND, ale taky Právu na život. Když zazvonila u Janet Reillyových, bylo už skoro šest.

Janet byla poslední obětí sériového znásilňování a ve svých devatenácti nejmladší ze všech. Byla studentka, žila s rodiči a právě se vrátila ze schůze Newmanova klubu. Sejí rodiče viděli Annie neradi. Byli oba zaměstnaní, vrátili se domů o chvilíčku dříve než dcera a už zas měli otvírat dveře někomu z útvaru pro znásilnění. Jejich dcera byla poprvé znásilněna 13. září. Mysleli si, že takový hrozný zážitek jí stačí až do konce života, ale 11. října se to stalo znovu. Byla to nová hrůza, ještě větší, a od té doby žili v neustálém děsu.

Nechtěli, aby jejich dceru policie znova vyslýchala, nepřáli si už nic, jen aby ji nechali na pokoji. Málem zavřeli Annie dveře před nosem a pustili ji dovnitř, až když slíbila, že je to naposledy. Janet Reillyová odpověděla na otázku kladně.

Ano, poslala malou částku organizaci na ochranu života zvané NZND. Annie od nich odešla deset minut po šesté. Z telefonní budky na rohu se snažila zavolat Vivienne Chabrunovou, jedinou z těch devíti, s kterou ještě nemluvila. Zase žádná odpověď.

Věděla už najisto, že osm z devíti znásilněných přispělo různými částkami organizaci NZND, a myslela si, že ta informace by mohla mít pro Eileen význam. Strčila do otvoru novou minci a vytočila číslo Mary Hollingsové. Nechala telefon zvonit desetkrát. Žádná odpověď. Eileen už odešla na večeri.

Muzikant chodil od stolu ke stolu, drnkal na kytaru a zpíval mexické písně. U Eileenina stolu zazpíval Cielito lináo, Nebe bez mráčku, a ona si pomyslela, že je optimista, protože když přišla do restaurace, obloha venku se nadouvala hrozivými černými mračny. Déšť ustal asi ve čtyři odpoledne, ale mraky se začaly honit s příchodem soumraku a vršily se ve výhrůžnou masu. Ve čtvrt na sedm, když odcházela z bytu, slyšela v sousedním státě za řekou vzdálené hřmění. Právě pila kávu - na nástěnných hodinách bylo čtvrt na osm a pět minut - když okna na ulici zatažená záclonami osvítil první blesk. Hrom zaburácel, div jí nepraskly bubínky; Eileen se přikrčila v očekávání rány, ale rachot předčil všechno očekávání. A pak se spustila průtrž mračen vylepšená vytím větru, proudy vody šlehaly do oken a bušily do dláždění venku. Eileen si zapálila cigaretu a při kávě ji dokouřila. Bylo skoro půl osmé, když zaplatila a došla si do šatny pro pršák a deštník, které tam nechala. Pršák patřil Mary a byl jí trochu těsný, ale myslela si, že by ji třeba podle něj poznal, kdyby začalo pršet - což se splnilo - může být špatně vidět; nechtěla ho ztratit jen proto, že by ji přehlédla. Taky deštník patřil Mary, červeně kostkovaná nicotnost, určená spíš pro parádu než praktická, zvlášť při průtrži, jaká řádila právě teď. Gumové přezůvky patřily Eileen a byly hodně volné nahoře, právě proto si je vzala. V pravé přezůvce, připevněné řemínkem ke kotníku, bylo pouzdro s lehkým browningem, automatickou osmatřicítkou, její rezervní.

Služební zbraň Speciál pro detektivy měla v kabelce zavěšené přes levé rameno, odkud se dala snadno vytáhnout.

Dala šatnářce dolar (moc?), oblékla si plášť, navlékla na rameno kabelu a vyšla do těsného krytého vchodu. Na ulici, bičovanou proudy vody, vedly dveře skleněné dveře, na jedné stálo OCHO a na druhé RIOS. Zablesklo se, právě když do jedné strčila. Ucouvla, počkala, až doznělo hrom, a pak otevřela deštník a vyšla na ulici. Prudký závan větru jí málem vyrval deštník z ruky. Obrátila se proti větru a zápasila s ním, nedá si přece deštník obrátit! Nastavila ho tak, aby jí chránil ramena a obličej, a snažila se probíjet proudy deště na roh ulice. Cesta, kterou si prošla dnes odpoledne, ji vedla podle jednoho bloku domů směrem na západ po jasně osvětlené třídě, teď kvůli bouři ovšem liduprázdňé, a pak podle dvou bloků na sever po méně osvětlených ulicích až k Maryinu bytu. Že by ji napadl tady, neočekávala, ale pak dál... Najednou ji zamrzelo, že nepožádala, aby ji někdo sledoval. Provedla hloupost, že trvala na

svém. Na druhé straně, kdyby byly její ochránkyňe dejme tomu na protějším chodníku, jedna patnáct metrů před ní a druhá patnáct za ní, určitě by si jich všiml - nebo ne? Tři ženské v dešti, krácející v typickém trojúhelníku? Určitě by si jich všiml!

Anebo dejme tomu, že by se byly předem schovaly do některých těch tmavých dveří nebo uliček po trase, kterou prošla dnes odpoledne, a dejme tomu, že on by si trasu prošel účelově jako ona? Prostitutek tu moc není a v těch zastrčených uličkách, kde nekynou žádné obchody, teprve ne. Přišel by na to, vzal nohy na ramena, ztratily by ho. Lepší sama. Ale přesto si přála, aby ji někdo chránil, aspoň jeden jediný člověk! Když odbočila z osvětlené třídy, zhluboka se nadechla.

Postranní uličky se člověku zdají vždycky delší, než jsou, někdy i dvakrát tak dlouhé. Tady má chlap mizerná spousta možností. Dva dlouhé bloky. Do přezůvek jí horem přšelo. V pravé studila rezervní pistole i přes nylonové punčocháče. Pod punčocháči měla ještě kalhotky - ohromná ochrana proti noži, jen co je pravda! Ohromný pás cudnosti, stačí udělat šmik a je vejpůl! Oběma rukama třímala deštník a zápolila s větrem, aby ho neodnesl. Najednou ji napadlo, jestli nemá to pitomý paraple zahodit a raději položit ruku na osmatčicítu v kabele. Když vytáhne nůž, na nic se neptej a střilej, radila Annie. To ví i bez ní. Vpravo se objevila úzká ulička. Těsný prostor mezi domy, když tudy šla odpoledne, byl zatrasený popelnicemi. Přfíš těsný pro akci? Ten chlap nehodlá tancovat, ale znásilnit, a to šířka uličky vylučovala, aspoň se to zdálo. Už tě někdy někdo znásilnil na popelnici, zeptala se sama sebe. Neptej se a střMej! Na konci uličky tmavý vchod do domu. V dalším domě světla a v sousedním taky. Na rohu lampa. Najednou se otevřela obloha a rozčísl ji blesk. Do noci zahřmělo. Poryv větru obrátil deštník. Hodila ho do popelnice na rohu uličky a okamžitě pocítila na nepokryté hlavě náraz deště. Měla jsem si vzít klobouk, řkala si. Nebo takový ten kus igelitu, co se zaváže pod bradou. Rukou nahmatala rukojeť osmatčicítu v kabele. Přešla na druhou stranu ulice. Na protějším rohu další lampa. Za lampou tma. Ted přijde další ulička, jak věděla. Širší než ta první, vešlo by se tam při nejmenším jedno auto. Tancovat by se dalo tango. Spousta místa. Sevěla pistoli pevněji. Nic. Pokud vidí, nikdo v uličce, za zády žádné kroky, když ji přešla. Před ní osvětlené domy, v dešti břichaté a teplé. A další ulička, jen dva domy od Maryina. Co když se všichni zmýlili? Co když nemá v úmyslu dnes zaútočit? S rukou na pistoli kráčela dál. Obešla kaluž na chodníku. Při dalším zablesknutí sebou trhla. Při následujícím hromu znova. Už mjí poslední uličku, tmavou a širokou, ale ne tak jako ta předešlá. Nádobý s odpadky. Na jedné popelnici mžourá do deště hubená mokrá kočka. Kočka by přece utekla, kdyby tu někdo byl? Už měla uličku za sebou, když se na ni vrhl. Vrh se na ni zezadu, levou ruku jí zahákl kolem krku a zvedl ji od země. Padla na něj naznak a vytrhla z kabely pistoli. Kočka zamňoukala, seskočila z popelnice, proběhla jim mezi nohama a zmizela v dešti.

"Ahoj, Mary," zašeptal a ona vytáhla pistoli.

"Tohle je nůž, Mary," řekl a natáhl k ní ruku. Na žebrech přímo pod srdcem ucítila ostrou špičku ostří.

"Zahod tu bouchačku, Mary," řekl. "Ty ještě máš tu bouchačku, Mary? Jako posledně? Tak ji hezky zahod, Mary, pust ji na zem!" Šťouchl ji nožem. Špička píchla do lehkého pláště, do tenké látky blůzičky, do žeber. Levou ruku měl dosud zaháknutou kolem jejího krku, držel ji pevně ohbím lokte. Měla sice pistoli v ruce, ale on byl za ní. Byla v jeho sevření bezmocná a tlak ostří se stal citelnější.

"Tak bude to?" řekl naléhavě a Eileen pustila pistoli.

Zaharašila na dlažbě přistaven. Noc rozštípl blesk a zarachotil hrom. Zatáhl ji hlouběji do uličky, do tmy kolem popelnice až k nakládací plošině přistavené ke zdi, končila asi metr nad zemí. Hodil ji na plošinu a ona okamžitě sáhla do přezůvky a hmatala po browningu.

"Nenut mě, abych tě pořežal," řekl. Vytrhla browning z pouzdra. Chystala se ho na něj namířit, když ji říz. Pustila pistoli a zdvihla ruku k obličeji - na tváři ji páčila ohnivá čára. Odtáhla ruku, byla mokrá. Nejdřív myslela, že je to od deště, ale mokro bylo lepkavé a husté a ona pochopila, že je to krev pořežal ji na tváři, krvácí jí tvář! A rázem se jí zmocnil strach, jaký nikdy v životě nepoznala.

"Hodná," řekl. Opět se zablesklo, opět zahřmělo. Nůž jí vzel pod šaty a neodvažovala se pohnout; vrtal nožem do punčocháčů, píchal do nich, až se celá dole smrštila, stáhla do sebe strachem, že použije nože v místech, kde je nekonečně zranitelnější. Špička nože zachytila látku, ozval se praskot trhaného nylonu, nůž zašustil, jak nad rozkrokem rozřezával punčocháče a kalhotky pod nimi. Když zjistil, že má i kalhotky, rozesmál se.

"Snad nečekáš, že tě někdo znásilní?" zeptal se se smíchem a pak rozřízl i kalhotky, takže pocítila noční chlad, roztažené nohy se chvěly, dešť jí šlehal do obličeje a smýval krev z tváře, která v místě, kde ji rízl, páčila jako oheň.

Oči se jí rozšířily hrůzou, když jí položil plochu nože na pochvu a řekl: "Chceš, abych tě řízl taky tady, Mary?" 210 / 211 Zavrtěla hlavou. "Ne, prosím!" Bylo to nesrozumitelné mumlání. Konečně se zmohla na srozumitelné: "Ne, prosím!" a roztřásla se, když se jí postavil mezi nohy a přiložil jí nůž opět ke krku.

"Prosím," řekla, "ne... ne tím nožem, prosím!"

"Když ne nožem, tak tě přefíznu jinak, chceš?" zeptal se.

Zase zavrtěla hlavou. Ne, myslela si, ale místo toho řekla:

"Nožem ne!"

"Tak to uděláme jinak, vid, Mary?" Ne, myslela si. "Ano," řekla. Jen ne tím nožem, myslela si, prosím!

"Řekni to, Mary!"

"Nožem ne," řekla.

"Řekni to, povídám, Mary!"

"Udělej mi to... radši," řekla.

"Ty chceš moje dítě, vid, Mary?" Ach Bože ne, myslela si, ach Bože, už je to tady! "Ano," řekla, "chci tvoje dítě."

"Já přece vím, že ne, ty náno," řekl a rozesmál se.

Nedaleko ozářil oblohu blesk. Hrom jim zaburácel v uličce přímo nad hlavou a ozvěna ho roznesla po okolí. Věděla

všechno, co má udělat, věděla, že mu má jít po očích, zaryt mu do nich prsty, oslepit toho ničemu, to všechno věděla. Věděla, co má dělat, když ji přinutí, aby ho přivedla k orgasmu, věděla, že ho má polaskat ústy v rozkroku a pak ho kousnout do penisu a zmáčknout mu varlata, věděla všechno, jak přimět násilníka, aby zařval bolestí a ztratil se ve tmě. Ale měla na krku nůž. Špička nože jí spočívala v dohku hrdla, kde divoce bušil tep. Tvář měla pořežanou, krev nepřestávala kapat a rána páčila po celé délce jako žhavá. Déšť ji šlehal do obličeje a do nohou, sukně se jí vyhrnula nad stehna, mokrá betonová plošina pod ní studila, za zády měla zrezavělá železná vrata. A pak-najednou-ucítila, jak do ní proti její vůli vráží ztopořelý úd, a pomyslela si, že ji roztrhne vejplůl, jako kdyby ji páral nožem,

který měl stále opřený o její hrdlo, připravený říznout.

Třásla se strachem a hanbou a bezmocným zoufalstvím, strpěla jeho nárazy a opakovaně prosila, at přestane, bála se křičet, aby tak, jako do ní pronikal on, do ní nepronikl i nůž. A když se zachvěl v křeči - špička nože jí stále šimrala na krku - a ležel chvilu bez hnutí, mohla myslet jen na to, že už je po tom, že provedl svou. A znova

ji zalila hanba, pocit naprostého ponížení, vyvolané tím násilným činem. Vzlykala, div jí nepuklo srdce. A přitom si uvědomila, že tady v té uličce neleží s potrháným prádlem, roztaženými nohama a cizím spermatem v sobě policistka ve službě, ne! Ležela tu vyžděšená oběť, bezmocná, znásilněná žena! Zmožená slzami a bolestí, zavřela oči před deštěm. "Tak, a teď si dej udělat potrat," řekl. Svalil se z ní. Přemýšlela, kde je její pistole. Její dvě pistole. Slyšela v šumění deště, jak prchá z uličky. Ležela tam s očima pevně zavřenými, s bolestí nahoře i dole. Ležela tam hodně dlouho. Pak vyklopýtala z uličky, našla nejbližší policejní telefon a zavolala na kriminálku. A když se znova zablesklo, omdlela. Dunění hromu už neslyšela.

Kapitola 12

Annie vyrazila do ulic jako fúrie. S vědomím, co se stalo včera v noci, s představou, jak Eileen leží potrháná a krvácející v dešti na dlažbě té uličky, věděla jen, že se to . tomu padouchovi musí zatrhnout, a modlila se, až ho dopadne, aby ho rovnou neodpráskla dřív, než se ho zeptá, jak se jmenuje. Nevěděla, co se včera stalo Teddy Carellové v kanceláři Philipa Logana, nevěděla ostatně, ani kdo je Steve Carella, až na to, že je to detektiv

s nápadnými očima, který psal něco za stolem tenkrát, když poprvé přišla do služebny 87. revíru. Ale vědět, jaký křest musela včera prodělat Teddy, pokládala by to jen za o něco menší projev toho, co postihlo Eileen. Seržant Murchison ji zavolal přesně za deset minut osm, pět minut potom, co vyjel ze sedmaosmdesátky policejní vůz a našel Eileen v bezvědomí vedle policejního telefonu. Annie vyslechla Murchisonovo sdělení mlčky, poděkovala mu, oblékla si plášť dó deště a vyšla ven, kde dosud pršelo, i když bouřka už přestala. Než přišla do nemocnice, Eileen měla už v obličeji dvanáct stehů.

Lékař z pohotovosti jí oznámil, že Eileen dostala sedativum a teď spí, chtějí si ji tu nechat přes noc na pozorování, protože když jí přijali, byla v šoku. Návštěvu Annii nedovolil, ani když mu řekla svou hodnost. Odešla tedy domů, 212 X213 zavolala NZND, kdyby tam náhodou někoho zastala - bylo už deset hodin - ale nedovolala se nikoho, pak si našla číslo Polly Floydové, finanční inspektorky NZND, s níž včera mluvila telefonicky. Žádná odpověď. Zkoušela to až do půlnoci.

Házela sebou a převalovala se celou noc a čekala na ráno. V devět volala znova do kanceláře NZND, zase žádná odpověď.

Zkusila to ve čtvrt na deset a pak ještě jednou v půl desáté.

Pak zavolala Polly Floydovou domů. Telefon řinčel. Annie počítala do dvanácti a už chtěla zavěsit, když Polly konečně zvedla telefon. Annie jí řekla, že chce přijít do jejich kanceláře, a Polly řekla, že v sobotu je kancelář zavřená.

Annie řekla, at ji otevře. Polly řekla, že to nejde. Annie řekla, at ji otevře a shromáždí tam na jedenáctou hodinu všechny zaměstnance. Polly řekla, že ji to ani nenapadne.

Annie se nadechla.

"Slečno Floydová," řekla, , jeden člen policejního sboru leží od včerejšího rána v nemocnici s řeznou ranou, která vyžadovala dvanáct stehů. Můžu jet dolů do města a vyžádat si soudní příkaz, ale musím vám říct, slečno Floydová, že budu-li to muset podniknout, bude to pro vás velice nepříjemné. Navrhují..."

"To má být nátlak?" zeptala se Polly.

"Ano," řekla Annie.

"Pokusím se sehnat zaměstnance."

"Děkuju," řekla Annie a zavěsila. Kanceláře NZND byly na Hall Avenue č. 832 nad knihkupectvím, které končilo svou činností. Dům měl pět pater a kanceláře NZND byly ve druhém.

Annie tam přišla před jedenáctou. Malá přijímací místnost za dveřmi z neprůhledného skla byla díra, která vypadala na špeluňku zkrachovaného soukromého detektiva, nebýt plakátů rozvěšených po všech čtyřech stěnách. Byly to zvětšené snímky embryí v různém stádiu vývoje a nad každým trůnila věta Nedovolte zabíjet naše děti, vyvedená červenými písmeny připomínajícími kapky krve. Embryo v pokročilém stádiu vývoje připomínala sama Polly Floydová; drobná osůbka s růžovým obličejem a krátkými blond vlasy, s ústy, která vypadala nejen jako že je nikdo nelibal, ale že si ani nepřála, aby se toho někdo odvážil. Annie se samozřejmě mohla myslit, ta ženská nebrala telefon včera o půlnoci

a dneska v půl desáté dopoledne jí trvalo věčnost, než ho vzala! Polly Floydová byla velice nakvašená, když Annie vešla do kanceláře, a okamžitě si začala stěžovat na policejní státy a na to, jak jsou poctiví občané vystaveni "Je mi líto," přetrhla jí řeč Annie, ale neznělo to tak. "Jak jsem vám řekla už po telefonu, jde o velmi naléhavou záležitost."

"Co má váš člověk společného s námi?" zeptala se Polly.

"Jestli se nějaký policajt nechal pobodat..."

"Je to policistka, žena," řekla Annie.

"I tak! Co..."

"Kde jsou vaši zaměstnanci?" zeptala se Annie rázně. Byly v místnosti s embryi po stěnách samy. Polly si ani nesvlékla kabát. Zřejmě očekávala, že schůzka bude krátká.

"Čekají v mé kanceláři," řekla.

"Kolik jich máte?"

"Čtyři."

"Včetně vás?"

"Mimo mě."

"Taky muži?"

"Jeden."

"Chci ho vidět," řekla Annie. Opravdu ho chtěla nejdřív vidět. Před půlhodinou volala znova do nemocnice, aby se informovala o Eileenině stavu a pokud možno s ní mluvila. Když Eileen vzala na svém pokoji telefon, mluvila ospale, ale řekla Annii, že se cítí O.K. vzhledem k situaci. Muže, který ji přepadl, popsala přesně tak jako ostatní oběti: běloch, kolem třicítky, vysoký asi metr osmdesát, váha asi osmdesát kilo.

Hnědé vlasy, modré oči, žádná zvláštní znamení ani tetování.

Muž, který čekal v Pollyině kanceláři, byl vyzábělý, asi šedesátiletý černoch, vysoký něco přes metr sedmdesát, s hnědýma očima za brylemi s obroučky ze želvoviny a s bMým chmýřím kolem jinak holé hlavy. V místnosti čekali tři další lidé, všechno ženy. Annie je požádala, aby si sedli. Polly zůstala stát ve dveřích; nelibě nesla takovou invazi do NZND, a ještě víc do vlastní místnosti. Annie se zeptala shromážděných zaměstnanců, jestli je jim známe některé z následujících jmen, a pak jim jména přečetla: Lois Carmodyová, Patricia Ryanová, Terry Cooperová, Vivienne Chabrunová, Angela Ferrariová, Blanca Diazová, Cecily Bainbridgeová, Mary Hollingsová a Janet Reillyová. Všichni v místnosti se shodli, že jména jsou jim povědomá. 214 215

"Všechny přispěly dřív nebo později darem vaší organizaci," řekla Annie. "Je to tak, že?" Nikdo ze zaměstnanců nevěděl, jestli jsou jim jména povědomá z toho důvodu.

"Od kolika lidí dostáváte dary?" zeptala se Annie. Všichni zaměstnanci se podívali na Polly Floydovou.

"Je mi líto, ale to je naše věc," řekla Polly. Pořád ještě stála ve dveřích a pořád ještě si nesvlékla plášť do deště.

Ruce měla zkřížené na prsou.

"Máte seznam dárců?" zeptala se jí Annie.

"Máme, ale je důvěrný."

"Kdo k němu má přístup?" zeptala se Annie.

"My všichni. Všichni zaměstnanci."

"Ale vy říkáte, že je důvěrný."

"Je přístupný jen zaměstnancům," řekla Polly.

"No," řekl černoch s bMým chmýřím na hlavě. "To není tak docela..."

"V každém případě," přerušila ho Polly, "seznam nemůžeme vydat policii..." Annie se otočila k muži.

"Nepostřehla jsem, jak se jmenujete, pane," řekla.

"Eleazar Finch," řekl.

"Já mám ráda biblická jména," řekla Annie a usmála se.

"Můj otec se jmenoval Elijah," řekl Finch a opětoval její úsměv.

"Říkáte jste o tom seznamu, pane Finchi..."

"Vyšetřujte si, co chcete," skočila jí do řeči Polly, "my se do ničeho míchat nebudeme."

"Míchat?" řekla Annie.

"Míchat, ano. Nechceme, aby naše organizace měla jakoukoli souvislost s pořezanou policistkou."

"Pořezat někoho nožem je trestný čin, za který hrozí pachateli tři až patnáct let vězení," řekla Annie. "Na druhé straně znásilnění..."

"Znásilnění?" řekla Polly a růžový obličej jí najednou zbělel.

"Znásilnění, slečno Floydová, je rovněž trestný čin a může se za něj dostat pětadvacet let. Máme všechny důvody k domněnce, že člověk, který ji přepadl, znásilnil ještě devět dalších žen, z nichž osm přispívalo finančně vaší organizaci. Já potřebuju vědět..."

"Jsem si jistá, že jejich příspěvky NZND nemají nic spo..."

"Jak si můžeš být tak jistá, Polly?" řekl Finch. Polly opět zrůžověla. Finch se na ni chvíli díval a pak se obrátil zase k Annii.

"My náš seznam adres prodáváme," řekl.

"Komu?" zeptala se Annie rychle.

"Každé seriózní organizaci, která..."

"Polly, mň přece, že to není pravda," přerušil ji Finch a obrátil se zase k Annii. "Dáme seznam každému, kdo nám pošle slušnou částku..."

"Jakou částku pokládáte za slušnou?"

"Jakoukoliv přes sto dolarů."
"Takže kdybych vám poslala sto dolarů a požádala vás o seznam...?"
"Dostala byste ho obratem poštou."
"Pokud byste nám sdělila, k čemu chcete seznam použít," řekla Polly.
"Je to pravda, pane Finchi?"
"Pošleme ho každému, kdo se zajímá o hnutí za záchranu života," řekl Finch. "Vyjádříte upřímný zájem o naše hnutí, požádáte o seznam adres a pošlete nám šek na sto dolarů.
Hotovo."
"Ano, rozumím," řekla Annie.
"My nejsme Právo na život," řekla Polly na svou obhajobu.
"Jsme noví, začali jsme teprve před dvěma roky, musíme si na sebe vydělat všemi možnými způsoby - pokud jsou morální, pochopitelně. Na tom, že poskytujeme dárcům seznamy adres, není přece nic špatného. Seznamy adres si můžete koupit nebo pronajmout za pakatel!"
"Kolik seznamů jste rozeslali od začátku roku?" zeptala se Annie.
"Nemám ponětí," řekla Polly.
"Ne víc než deset," řekl Finch.
"Zdejším adresátům?"
"Většinou, Musel bych se podívat do kartotéky."
"Vy máte jejich jména a adresy?"
"Ovšem."
"Ráda bych se na ně podívala, když dovolíte."
"Když vám ta jména dáme, porušíme soukromí lidí, kteří si třeba nepřejí, aby bylo porušeno," řekla Polly. Annie si ji změnila. Nezmínila se o tom, že řMcát ženě, co má nebo nemá dělat se svým vlastním těhotenstvím, je také porušování soukromí někoho, kdo si to nepřeje. 216 217 Řekla jenom: "Já si přece jenom dojdou pro soudní přMcáz."
"Dejte jí ta jména," řekla Polly. Když do pokoje vešel Kling, Eileen seděla v posteli s rukama položenýma na přikryvce. Hlavu měla odvrácenou. Po okně stékaly kapky a odrážely se v něm šedivé budovy naproti.
"Ahoj," řekl. Když otočila hlavu ke dveřím, spatřil na její levé tváři obvaz. Tlustá vrstva mulu přelepená náplastí. Plakala, oči měla červené a oteklé. Usmála se a zdvihla ruku na pozdrav. Pak ji opět spustila a ruka ležela ochablá a bffá na bílé pokrývce.
"Ahoj," řekla. Přistoupil k posteli. Pohbil ji na neovázanou tvář.
"Jsi v pořádku?" zeptal se.
"Ano, jde to," řekla.
"Mluvil jsem s doktorem, povídal, že tě dneska pustí domů."

"To je dobře," řekla. Nevěděl, co jiného říct. Věděl, co se stalo. Nevěděl, co říct.
"Jsem povedená policistka, vid?" řekla. "Ze strachu jsem nepoužila ani jednu pistoli, nechala jsem se..." Zase odvrátila obličej.

Po okenních tabulkách stékal déšť.
"On mě znásilnil, Berte..."
"Já vím."
"Co..." Zajikla se. "Co tomu řMcáš?"
"Mám chut ho zabít," řekl Kling.
"Jistě, ale... co si myslíš o tom, že mě znásilnil?" Díval se na ni nechápavě. Pořád ještě odvracela obličej, jako kdyby chtěla schovat obvaz a tím i ránu, která svědčila o tom, že podlehla. , "Že jsem připustila, aby mě znásilnil," řekla.
"Tys přece nic nepřipustila..."
"Jsem policistka."
"Miláčku. . ."
"Měla jsem..." Potrásla hlavou. "Měla jsem strach, Bene," řekla. Bylo ji sotva slyšet.
"Já už měl taky strach," řekl.
"Bála jsem se, že mě zabije." Obrátila se k němu. Jejich oči se setkaly. Ty její se začaly plnit slzami. Mžikala, aby je zapudila.
"Policajt se nemá takhle bát, Berte," řekla. "Policajt má... má... já jsem tu svou zahodila! Zpanikařila jsem, jak mi nasadil nůž na žebra, Berte, zahodila jsem pistoli! Držela jsem ji v ruce a zahodila jsem ji!"
"Byl bych udělal totéž..."
"Měla jsem rezervní v botě, browning. Sáhla jsem do boty, měla jsem ho v ruce, jen vystřelit, když... když... mě říznul." Kling mlčel.
"Nevěděla jsem, že to bude tak bolet, Berte. To říznutí..."
Člověk se řízne, když si holí nohy nebo podpaží, chvilku to pálí, ale tohle bylo v obličej, Berte, říznul mě do obličeje, a Ježíši, to bolelo! Nejsem žádná krasavice, to vím, ale je to můj obličej, žádné jiné nemám, a když..."
"Jsi krásná," řekl.
"Už ne," řekla a zase se od něho odvrátila. "A v tu chvíli - když mě pořeza a já jsem přišla o druhou pistoli - v tu chvíli jsem věděla, že... udělám... udělám všechno, co bude chtít.
Svolila jsem, aby mě znásilnil, Berte, nebránila jsem se."

"Jinak by bylo po tobě," řekl Kling.
"Tak zatraceně bezmocná," řekla. Mlčel.
"A ted..." Opět se zajmela. "Asi si budeš vždycky lámat hlavu, jestli jsem si o to sama neřekla, vid?"
"Dej pokoj," řekl.
"To si přece muži myslí, když jejich manželku nebo děvče někdo..."
"Řekla sis o to," řekl Kling. "Proto jsi tam přece byla, byl to tvůj služební úkol. Děkala jsi svou práci, Eileen, a přišla jsi při ní k úrazu. A to je..."
"Taky jsem byla znásilněná," řekla a otočila se k němu. Oči se jí leskly.
"To je součást toho úrazu," řekl.
"Ne," řekla. "Ty jsi ve službě taky přišel k úrazu, ale nikdo tě přitom neznásilnil. V tom je ten rozdíl, Berte."
"Já ten rozdíl chápu," řekl.
"Pochybuju," řekla. "Protože, kdybys ho chápal, tak bys mě tu nechlácholil řečičkami o služebních povinnostech."
"Eileen..." 218 219
"On znásilnil policistku, znásilnil ženskou! Znásilnil mě, Berte! Protože jsem ženská."
"Já vím."
"Nic nevrš," řekla. "Jak bys moh? Jsi muž a muže nikdo neznásilňuje."
"Taky," řekl tiše.
"Kde?" řekla. "V lapáku? Jenom proto, že nejsou po ruce ženský."
"Muži jsou taky někdy znásilněný," řekl, ale nepustil se do podrobností. Znova se na něj podívala. Na očích mu bylo vidět, že ho to bolí stejně jako bolelo ji, když jí nůž rozřízl tvář.
Pátrala mu v očích a v obličeji. Její hněv se rozplynul. Sedí tu s ní Bert, ne nějaký neurčitý nepřátelský muž, ale Bert Kling - a Bert ji přece neznásilnil!
"Odpust," řekla.
"To je dobrý:"
"Neměla bych si vyliávat vztek na tobě."
"Na kom jiným?" řekl a usmál se.
"Promiň," řekla. "Prosím tě!" Hledala jeho ruku. Vzal ji do obou svých.
"Nikdy jsem si nemyslela, že by se to mohlo stát mně," řekla a vzdychla. "Ani za milion let. Strach jsem měla, člověk se trochu bývá vždycky..."
"Ano," řekl.
"Pokud se to nestane, tak jsou to jen fantazie," řekla.
"Myslívala jsem si... totiž, snad jsem si myslela... chci říct, měla jsem strach, Berte, i když jsem věděla, že naši jsou za mnou, stejně jsem měla strach. Ale ne, že mě někdo znásilní. Ublíží, to snad, ale ne tohle. Byla jsem policistka, jak by mohl někdo policistku..."
"Pořád ještě jsi policistka," řekl.
"To si myslíš ty," řekla. "Pamatuješ, co jsem ti říkala?"
Jak mě ponižuje dělat volavku? Že třeba požádám, aby mě přeložili?"
"Pamatuju," řekl.
"Tak ted by mě museli vyhodit do povětří dynamitem, abych toho nechala."
"Dobře," řekl a políbil ji ruku.
"Protože..., někdo tam přece musí jít... na ulici. Postarát se, aby se to nestalo dalším ženským. Chci říct, že někdo tam jít musí, nemyslíš?"
"Jistě," řekl. "Ty."
"Ano, já," řekla a zavzdychala. Přitiskl si její ruku k obličeji. Dlouho mlčeli. Málem se zase odvrátila. Místo toho se mu podívala upřeně do očí a řekla: "Budeš..." Zase se zajíkla.
"Budeš mě mít stejně rád, když mám tu jizvu?" Někdy se člověk strefí do černého hned napoprvé. Žádost o seznam adres nebylo deset, jak se domníval Eleazar Finch, ale jen osm. Tři byly od lidí mimo Isolu, kteří chtěli ustavit skupiny propagující záchranu života a hodlali získat podporu přispěvatelů jiných organizací. Pět žádostí pocházelo přímo z města. Adresy si vyžádala skupina na podporu přísného dohledu nad knihami ve veřejných knihovnách, dále sdružení neschvalující, aby mladé dívky byly poučovány o antikoncepci bez svolení jejich rodičů; sto dolarů poslala a o adresy požádala skupina odmítající euthanasii, podobně i organizace stavějící se proti dodatku zákona o stejných právech pro všechny. Soukromá osoba, která požádala o seznam, byla jen jedna. Dopis adresovaný NZND sděloval, že pisatel chystá článek pro časopis zvaný Naše právo, a že má zájem o kontakty se stoupenci NZND, jejichž názory na záchranu života chce získat. Jmenoval se Arthur Haines. Byla sobota a Annie doufala, že Arthur Haines bude doma, až ho navštíví. Adresa, na níž byl poslán seznam, se nalézala v komplexu zahradních bytů ve vilové čtvrti v Majestě. Když tam došla, ještě mrholilo. Chodníky pokrývalo mokré listí. V mnoha bytech se svítilo, i když byla teprve jedna hodina po poledni. Našla adresu přízemní byt v dvoupatrovém domě z červených cihel - a zazvonila. Záclona na okně obývacího pokoje byla roztažená a jak Annie stála před dveřmi, viděla šikmo do pokoje. Na podlaze seděly dvě holčičky mohlo jim být osm a šest - a dívaly se na kreslený film v televizi. Jakmile se ozval zvonek, šouchla starší do mladší sestřičky, zřejmě na ní chtěla, ať jde otevřít. Menší holčička se zaškaredila, vyskočila a šla ke dveřím, takže Annie zmizela z dohledu.
Odněkud zevnitř zaječel ženský hlas: "Půjďte některá laskavě otevřít?"
"Už jdu, mami," odpověděla menší holčička za dveřmi. "Kdo je?" zeptala se. 220 1221
"Policie," řekla Annie.

"Moment," řekla holčička. Annie čekala. Slyšela uvnitř hlasy, holčička říkala matce, že venku je policie, matka zase jí, ať jde zpátky a kouká na televizi. Za dveřmi řekla žena:

"Ano, kdo je, prosím?"

"Policie," řekla Annie. "Byla byste tak hodná a otevřela mi?" Žena, která otevřela dveře, byla očividně těhotná a to zřejmě ve vysokém stupni. Byla už skoro jedna hodina, ale ona měla na sobě noční košili a župan a byla celá jakoby nafouklá; obrovské břicho jí začínalo někde pod prsy a klenulo se dopředu. Vypadala jako vzducholods obličejem panenky s našpulenými rty, bez rtěnky a bez líčidla na očích nebo tvářích.

"Ano?" řekla.

"Hledám pana Arthura Hainese," řekla Annie. "Je doma?"

"Já jsem Lois Hainesová, jeho žena. Oč jde, prosím?"

"Ráda bych s ním mluvila," řekla Annie. "O čem?" řekla Lois. Stála ve dveřích jako boječtivý slon a mračila se, zřejmě jí návštěva v deštivém nedělním odpoledni nebyla po chuti.

"Chtěla bych se ho na něco zeptat," řekla Annie.

"Na co?" naléhala Lois.

"Paní Hainesová, smím, prosím, dál?"

"Ukažte mi odznak." Annie otevřela kabelku a vytáhla odznak připíchnutý na kožené podložce. Lois si ho prohlédla a pak řekla: "Já bych chtěla, abyste mi řekla. . ."

"Copak se děje?" zavolal mužský hlas. Za Lois, která dosud stála ve dveřích vzpřímená a s vystrčeným břichem, spatřila Annie vysokého tmavovlasého muže, který se vynořil z hloubi bytu. Lois nepatrně ustoupila a otočila se k němu,

takže Annie si ho mohla dobře prohlédnout, když se blížil. Asi třicátník, klidně metr osmdesát, osmdesát kilo, ani víc, ani méně. Hnědé vlasy a modré oči.

"Tahle paní s tebou chce mluvit," řekla Lois. "Je prý policajt." Slovo policajt Annii pobavilo, ale neusmála se.

Bedlivě pozorovala Hainese, který zatím došel do předsínky a příjemně se usmíval.

"Jen pojďte dál," řekl. "Copak je s tebou, Lo? Nemš, že venku prší? Jen pojďte, pojáte," řekl a napřáhl ruku, když jeho žena ustoupila.

"O co jde, pěkně prosím?" řekl a potřásl Annii rukou. "Že bych byl špatně zaparkoval? Já jsem myslel, že pravidla o střídavém parkování o vMcendech neplatí."

"Já nevím, kde jste zaparkoval," řekla Annie. "Nejsem tady kvůli vašemu vozu, pane Hainesi." Stáli všichni tři v rozpačitém hloučku v předsínce, dveře byly zavřené, aby déšť nemohl dovnitř, holčičky obrátily pozornost od televize k paní, která řekla, že je od policie. V životě neviděly policistku. Tahle dokonce jako policistka nevypadala. Měla pršák a brejle zastříkané od deště, přes levé rameno koženou kabelku a střevíce na nízkém podpatku. Holčičkám připomínala tetičku Josii v Maine. Tetička Josie byla sociální pracovnice.

"Tak o co, prosím, jde?" zeptal se Haines. "Jak vám můžeme pomoci?"

"Šlo by to, abychom si někde promluvili soukromě?" zeptala se Annie při pohledu na děti.

"Ovšem, pojáme do kuchyně," řekl Haines. "Lo, máš ještě kávu na sporáku? Dala byste si šálek kávy, slečno... promiňte, uniklo mi vaše jméno."

"Anna Rawlesová, detektiv," řekla Annie.

"Tak pojáte dál," řekl Haines. Šli do kuchyně. Annie a Haines se posadili za kuchyňský stůl. Když Lois chtěla jít ke sporáku, řekla Annie: "Děkuju, paní Hainesová, kávu ne."

"Dneska ráno čerstvá," řekla Lois.

"Děkuju, ne," řekla Annie. "Pane Hainesi, napsal jste organizaci NZND a požádal, aby vám poslali seznam jejich dárců?"

"Ale ano, napsal," řekl Haines a tvářil se udiveně. Jeho žena stála vedle sporáku a pozorovala ho.

"Co jste chtěl s tím seznamem podniknout?" zeptala se Annie.

"Připravoval jsem článek o stanoviscích a názorech stoupenců hnutí za zachování života."

"Pro nějaký časopis?"

"Ano."

"Vy jste spisovatel, pane Hainesi?"

"Nikoli, učitel."

"Kde učíte?"

"Na střední škole v Oak Ridge."

"Tady v Majestě?"

"Ano, necelé dva kilometry odsud." 222 II 223

"Často přispíváte do časopisů, pane Hainesi?"

"No..." řekl a podíval se na manželku, jako by se rozhodoval, jestli má lhát nebo ne. Nespouštěla z něho oči.

"Ne," řekl. "Obvykle ne."

"Ale právě tenhle článek jste měl chut napsat..."

"Ano, rád čtu ten časopis. Nevím, jestli jste ho někdy měla v ruce, jmenuje se Naše právo a vydává ho nezisková organizace..."

"Takže vy jste přispěl sto dolary na konto NZND a vyžádal si jejich seznam adres?"

"Ano."

"Ty jsi dal někomu sto dolarů?" řekla Lois.

"Ano, má milá, říci jsem ti to."

"Neřekal," odpověděla. "Sto dolarů!" zavrtěla užasle hlavou.

"Kolik jste očekával, že dostanete za ten článek, který jste se chystal psát?" zeptala se Annie. "Já ani nevím, kolik platí," řekl Haines.

"Věděli v časopise, že ten článek píšete?" zeptala se Annie.

"Vlastně ne. Hodlal jsem ho napsat a pak jim ho nabídnout."

"Poslat jim ho."

"Ano."

"A doufat, že ho přijmou."

"Ano."

"Vy jste ten článek skutečně napsal, pane Hainesi?"

"Abych řekl... ne... Nedostal jsem se k tomu. Já jsem totiž velice aktivní ve škole, mimo vyučování. Učím angličtinu, jsem fakultní poradce studentských novin a taky dramatického kroužku a debatního klubu, takže někdy nevím, kde mi hlava stojí. Ale k tomu článku se určitě dostanu."

"Už jste se spojil s některými lidmi ze seznamu, který jste dostal?"

"Ne, ještě ne," řekl Haines, "ale udělám to. Jak řekám, jen co se trochu uvolním..."

"O čem mluvíš, že měl být ten článek?" zeptala se Lois.

"No... o právu na život," řekl Haines. "O tom hnutí. O cmech a stanoviscích... jak bych to řekl... stanoviscích žen, které... které..."

"Odkdy se tak zasazuješ o právo na život?" zeptala se Lois.

"Zajímá mě to," řekl Haines. Jeho žena se na něj podívala.

"Už dlouho," řekl a odkašlal si.

"To je mi novinka, když si pomyslíš, cos vyváděl kolem tohohle," řekla Lois a popadla se za břicho, jako by to byl přezrálý meloun.

"Lois. . ."

"Totální novinka," řekla a obrátila oči k nebi. "Měla jste ho slyšet, když jsem mu řekla, že jsem zase v tom," obrátila se k Annii.

"Myslím, že tohle slečnu Rawlesovou absolutně nemůže zajímat," řekl Haines. "Mimochodem, slečno Rawlesová, neměl bych vás oslovovat paní inspektorko?"

"Jak je vám líbo," řekla Annie.

"Tak tedy, slečno Rawlesová, mohla byste mi laskavě říct, proč jste přišla? Vznikl z mého dopisu organizaci NZND nějaký problém? Nevinná žádost o adresy přece nemůže..."

"Já se pořád nemůžu smířit s tím, že jsi zaplatil sto dolarů za nějaký seznam," řekla Lois.

"To je dar, z kterého se neplatí daň," řekl Haines.

"Z daru organizaci pro záchranu života?" řekla Lois a vrtěla hlavou. "To snad není pravda." Obrátila se k Annii a řekla:

"Člověk žije s mužským deset let a vlastně ho nezná, víáte?"

"Asi ne," řekla Annie. "Pane Hainesi, nevíte, jestli tahle jména byla v seznamu, který jste dostal od NZND?" Otevřela notes a předčítala:

"Lois Carmodyová, Blanca Diazová, Patricia Ryanová..."

"Ne, tahle jména neznám."

"Neptala jsem se, jestli je znáte, pane Hainesi. Ptala jsem se, jestli byla na seznamu?"

"Musel bych se podívat," řekl Haines. "Jestli ovšem seznam najdu."

"Vivienne Chabrunová," řekla Annie. "Angela Ferrariová?"

Terry Cooperová. . ."

"Ne, žádnou neznám."

"Cechy Bainbridgeová, Mary Hollingsová, Janet Reillyová?"

"Ne," řekl Haines.

"Eileen Burkeová?" Na okamžik vypadal překvapeně.

"Ne," řekl. "Žádnou."

"Pane Hainesi," řekla Annie pomalu a důrazně, "povězte mi, kde jste byl včera večer mezi půl osmou a osmou hodinou."

"Ve škole," řekl Haines. "V pátek večer mají studenti redakční uzávěrku. Tam jsem byl. V redakci studentských novin na fakultě..."

"Kdy jste odešel z domova, pane Hainesi?"

"No, já jsem vlastně včera doma nebyl. Musel jsem opravovat nějaké práce a tak jsem šel ze studovny rovnou do redakce těch našich novin, myslím. Studenti tam na mě čekali." 224 If 225

"V kolik hodin to bylo, pane Hainesi? Když jste se sešel se studenty?"

"Asi tak ve čtyři, v půl páté. Jsou ohromně snaživí. Jsem na naše noviny hrdý, jmenují se Oak Ridge."

"Kdy jste se včera vrátil domů, pane Hainesi?"

"V osm? Nebylo to kolem osmé, Lo?"

"Bylo spíš deset," řekla Lois. "Byla jsem už v posteli."

"Ano, tak nějak," řekl Haines. "Mezi osmou a desátou."

"Bylo přesně za deset minut deset," řekla Lois. "Podívala jsem se na hodiny, když jsem slyšela, že jdeš."

"Takže vy jste byl v redakci studentských novin..."

"Ano, byl."

"Od čtyř odpoledne..."

"Spiš od půl páté. Řekl bych, že od půl páté."

"Od čtyř třiceti do devíti čtyřiceti. Říkáte, že vám to sem trvá deset minut, a přišel jste domů za deset minut deset..."

"Když to Lois ví určitě... Já sám jsem si myslel, že je spíš osm pryč. Tedy, když jsem se vrátil domů."

"To je skoro pět hodin," řekla Annie. "To trvá tak dlouho, než se udělá uzávěrka?"

"Bývá to různé."

"A tvrdíte, že jste celou tu dobu byl se studenty?"

"Ano."

"Se studenty, kteří ty noviny dělají, ano?"

"Ano."

"Řekl byste mi jejich jména, pane Hainesi?"

"Nač je potřebujete?"

"Ráda bych si s nimi promluvila."

"Proč?"

"Chtěla bych vědět, jestli jste včera byl opravdu tam, kde tvrdíte." Haines se podíval na manželku a pak se obrátil k Annii.

"Já... opravdu nechápu, proč pokládáte za nutné zjišťovat, kde jsem byl," řekl. "A pořád ještě nevím, proč jste tady. Vlastně bych..."

"Pane Hainesi, byl jste včera večer ve městě v blízkosti Laramie Crescentu č. 1840 mezi půl osmou a..."

"Už jsem vám řekl, kde jsem byl..."

"Byl jste, ještě přesněji, v uličce..."

"Co je to za nesmysl?"

"...dvoje dveře od č. 1840 v ulici Laramie Crescent..."

"Byl jsem..."

"...a nezranil jste tam nožem a neznásilnil ženu, kterou jste pokládal za Mary Hollingsovou?"

"Neznám nikoho, kdo se jmenuje..."

"Kterou jste znásilnil už předtím 10. června, 16. září a 7. října?" V kuchyni nastalo ticho. Haines se podíval na svou ženu.

"Byl jsem včera večer ve škole," řekl jí. "Tak mi tedy řekněte jména studentů, s kterými jste tam pracoval," řekla Annie.

"Byl jsem ve škole a basta" zařval Haines.

"Výprala jsem ti dneska ráno košili," řekla Lois tiše.

Upírala na něho užaslý pohled. "Na manželě byla krev."

Sklopila oči. "Musela jsem na tu krev vzít studenou vodu." Ve dveřích do kuchyně se objevila jedna holčička.

"Stalo se něco?" zeptala se s vykulenýma očima.

"Pane Hainesi," řekla Annie, "musím vás požádat, abyste šel se mnou."

"Stalo se něco?" zeptala se holčička ještě jednou. Chcete vědět proč, řekl do magnetofonu. Já vám řeknu proč, nemám se s čím tajit, není nic, zač bych se musel stydět. Kdyby víc lidí smýšlelo jako já, nehemžilo by se to tu téma zatraceným hnutím, co vnucují své bláznivé nápady ostatním. Ve srovnání s nima jsem já nikomu neublížil. Když uvážíte, kolika lidem ubližují oni, tak jsem prakticky světec. No řekněte, komu jsem ublížil? Nemluvím o těch dvou, co jsem je pořežal, to jsem se bránil, můžete tomu říct sebeobrana. Ale těm ostatním se nic nestalo, jen jsem se jim snažil dokázat, že neuvažují správně. Že potrat je někdy nutnost. Jsou tak zabeďněni, že je to vůbec nenapadne, a tak jsem jim to chtěl dokázat nade vší pochybnost. Chtěl jsem, aby otěhotněly jako důsledek znásilnění, chtěl jsem je k potratu přinutit - nechala byste si vy dítě, který vám udělal násilník? Nosila byste dítě počaté znásilněním? Určitě ne! Věděl jsem docela určitě, že ony taky ne, a proto jsem to naplánoval tak, aby dřív nebo později přišly do jiného stavu. Stačí, když je znásilní tak často, že otěhotnět prostě musí. Spočítal jsem si, že možnost je šedesát ku čtyřiceti. Takhle jednoduché to bylo. Chcete něco vědět? Moje děti nepřišly na svět, protože jsem je chtěl.

Ty dvě holčičky, co jste viděla. Obě jsou nedopatření. A to dítě, 226, 227 s kterým teď chodí moje žena, je zase nedopatření. Je katolička. Nepřipouští nic, jen systém plodných a neplodných dní. Už dávno by měla vědět, že tahle prokletá báhorka nefunguje. Jedno dítě šestnáct měsíců po svatbě, další po dvou letech! Člověk se přece má poučit ze zkušenosti, ne? Pořád jsem jí říkal, ber pilulky, opatři si pesar, dovol, abych používal kondom. Ne, ani za nic! Je to proti církevním předpisům, víte. Plodný a neplodný dny, prosím, jinak zdrženlivost. To je výběr, co? Nádhera! Jedno lepší než druhý! Je mi jednatřicet let a od třidvaceti mám děti, to je lahůdka, vídte? A další na cestě. Oznámila mi to v únoru. Budeme mít další miminko, mužíčku. Ohromný, skutečně ohromný! Další dítě, nic jiného jsem nepotřeboval! Požádal jsem ji, at si to dá vzít. Myslela byste, že chci, aby se šla utopit. Potrat? Zbláznil ses? Potrat! Potraty jsou legální, povídám, nežijeme ve středověku. Nemusíš se smířovat s těhotenstvím, když ti dítě bude přítěží. Prostě nemusíš. Řekla, že církev je proti potratům. Řekla, že zná spoustu lidí, který nejsou katolíci, ale jsou proti potratům a dělají co můžou, aby se zákon o potratech zrušil. Ani ten náš povedený prezident pry nesouhlasí s potraty. Řekl jsem jí, že prezident má o hodně víc než dvacet tisíc dolarů ročně, řekl jsem jí, že prezident si nemusí ušoupat zadek, aby uživil a oblékl svou rodinu a opatřil jí střechu nad hlavou. Řekl jsem jí, že prezident je prezident, a já jsem já, Arthur Haines a že

už nechci mít další děti! Je mi jednatřicet let.

Až tohle nové dítě půjde na univerzitu, bude mi málem padesát.

Řekla mi, nedá se nic dělat, budeme mít ještě jedno, tak si na to koukej zvyknout. vyknuť jsem si, jakpak by ne. Ne tak, jak myslí ona, ale tak, jak myslím já. Uvažuji o tom totiž už hezky dlouho. Vzít ty ženské, co vykřikují na ulici pryč s potratama, a dostat je do situace, že si potrat musí dát udělat, že si uvědomí, jaký to je, když jde o ně. Napsal jsem Právu na život, aby mi poslali svůj seznam adres, ale oni chtěli, aby žádost byla napsaná na papíře s hlavičkou organizace, a co prý s tím seznamem míním dělat. To jsem jim přece nemohl říct, uznejte, mohl nebo nemohl? Tak jsem našel tohle hnutí NZND - Nedovolte zabíjet naše děti, jak se vám líbí ten název? - a namluvil jim, že píšu článek o záchraně života a chci se spojit se ženama, který hnutí podporují, a proniknout do hloubky tématu. Tyhle žvásty jsem jim napsal a oni odpověděli, že nemůžou poslat adresy nikomu, kdo nepřispěje organizaci aspoň sto dolarů. Řekl jsem si, že sto dolarů není tak moc, když chci udělat to, co mám v plánu, co jsem si umínil, že musím udělat. Ten seznam se nezmiňoval o jejich náboženské příslušnosti. Musely to být katoličky, chápete, ženská může být protestantka nebo něco podobného a přitom nebyť proti antikoncepci, rozumíte, že ano? Mně šlo přece o to, aby otěhotněly. Vyberu si nějakou baptistku nebo hinduistku nebo co, rozumíte mi, vidíte, a promarním s ní čas a energii a nic z toho nebude, může brát pilulku, nebo mít v sobě tu věc, a já jen ztrácím čas. Tak jsem je sledoval - s jménama jako Kaplowitzová nebo Cohenová jsem se neobtěžoval, věděl jsem už předem, že jsou židovky - a ani mi nedalo moc práce zjistit, která chodí v neděli dopoledne do katolického kostela a která ne. Vybral jsem si katoličky. Katoličky, který přispěly darem hnutí NZND. Katoličky byly můj cíl.

Nejdřív jsem jim chtěl dokázat, že si ty své plodný a neplodný dny můžou strčit za klobouk, a dál, že jsou vedle jak jedle se svými názorama na potraty. Až si budou muset dát potrat udělat, tak si ho udělat dají, a hezky rychle. Že se ta první jmenovala Lois, je jen náhoda. Já vím, moje žena se jmenuje taky Lois, ale proto jsem si Lois Carmodyovou nevybral, vážně to byla jen náhoda. Lois Carmodyová prostě se tak jmenovala.

Bydlí blízko nás a já jsem hned na začátku nechtěl být dlouho pryč z domova, vymýšlet si tisíce výmluv. Pak jsem se zdokonalil, ne všechny z toho seznamu bydlely půl hodiny od nás. Musel jsem najít věrohodný výmluvy, to dá rozum! Zdokonalil jsem se. Abych neměl doma maléry, stejně už toho slízu tak dost, to mi můžete věřit, ale ona nikdy nevěděla, co dělám, jako má žena, dokonce mě jednou obvinila, že mám nějakou ženskou. Dovedete si to představit? Ženskou! Legrace, co? Tedy, kdyby se to mělo brát doslova, tak jsem ženský měl, spoustu. Jenže tenkrát, když mě obvinila, jich ještě nebylo tolik, bylo to před prázdninama. Mám prázdniny v červenci a srpnu a obvykle jezdíme do Maine, trávíme tam léto s manželčinými rodičema. Nesnáším to, ale jaký jiný prázdniny si já můžu dovolit? Zkrátka, obvinila mě, že mám ženskou v červnu, a to jsem ještě neudělal Mary ani Janet, ty přišly na řadu až po začátku vyučování. Jednu jsem dopadl, když byla venku, hned napoprvé. V tom svém seznamu ji nemáte, vy jste asi pátrala jen po opakovaných, vidíte? Chci říct po ženských, který byly znásilněny víckrát. Je to kupodivu, že jste na mě přišli.

Opravdu kupodivu! Jste zřejmě pracanti! No, tak tu ženskou - jmenovala se Joanna Littleová, na tom jejich seznamu je, ale na tom, který jste mi přečetla, ne, stačilo do 228 x 229 stat jen jednou, jak se pak ukázalo, jen jednou v březnu, byla mezi těma začátečníma. Vedl jsem ji v plánu dál - když nesledujete kalendář a nedodržíte pravidelnost, tak to nefunguje - ale co se nestalo! Jdu za ní po ulici a koukám, je jak stodola! Povedlo se mi to hned napoprvé! Stát se to může, víte. A pak koukám, že byla na potratu, sledoval jsem ji jednu sobotu na kliniku, a máučta, břicho je pryč! Povedlo se mi, co jsem chtěl, chápete? Fungovalo to! Přivedl jsem ji do jiného stavu a přiměl ji, aby si to dala vzít! Zbožná katolička Přívrženkyň zachování života! Zbavila se dítěte, jako by zahodila starý ponožky! Ten večer jsem se šel do hospody ožrat. Vrátil jsem se domů namol. Lois mohla ranit mrtvice, ale co, atáhne ke všem čertům, sype ze sebe děti jako na běžícím pásu! Ale byla to klika, udělat Joanně dítě hned napoprvé. Věděl jsem, že je to klika, nic víc. Sestavit si ten kalendář je absolutně nutný, víte, a pečlivě sledovat, kdy jim to uděláte, víte, musíte si to rozvrhnout předem.

Musíte se řídit jejich měsíčním cyklem, chápete? Koukněte, já přesně vím, jak je to s těma plodnýma a neplodnýma dnama, jsem na to odborník. Menstruační cyklus u ženských - osmadvacet nebo třiatřicet dní nebo kolik, na tom nezáleží - ženská je obvykle nejnáchylnější k oplodnění dvanáctý den. Dvanáctý, třináctý a čtrnáctý den je rozhodující. Dá se trochu přidat, řekněme od jedenáctého dne do patnáctého, v některých případech až do šestnáctého. Já jsem si stanovil hranici dvanáctý až patnáctý. Vajíčko vydrží asi dvanáct hodin, sperma asi čtyřadvacet - i když někteří doktoři řekají, že až dvaasedmdesát. Přesto, když chcete mít jistotu, je nejlepší držet se jedenáctého až patnáctého dne. To má ženská největší šanci dostat se do jiného stavu. To jsou ty plodný dny. Jenže já jsem přece nemohl jít za těma ženskýma a zeptat se jich, kdy měly naposled menstruaci, to uznáte, ne? Vyloučeno. Byly pro mě cizí, neznal jsem je. Nebyly manželka nebo přítelkyně, s kterými bydlíte a spíte, a u kterých víte, kdy to dostanou, to je úplně jiná situace. Tyhle byly docela cizí, chápete?

Musel jsem sám vyzkoumat, kdy dozrajou, a tak jsem - no, podívejte se na kalendář! Vezmeme si - vezmeme si například srpen, to půjde snadno, protože 1. srpna bylo náhodou pondělí. V srpnu jsem byl pryč, v Maine. Uvádím to jen jako příklad. Ale... no, koukejte se! V srpnu připadlo prvním na pondělí. Řekněme si kvůli zjednodušení, že je to taky první den, kdy má menstruaci ta jistá ženská. Dobrá. Znáš-li ji to pondělí. Příští pondělí je osmého-a její osmý den. Zjednodušuju to, chápete, abyste mě mohli sledovat. Další pondělí je patnáctýho a to už je jeden ten nejvhodnější den. Prima. V takovém případě se ani nemusím pokoušet udělat jí to ještě počtvrté a popáté. Ale když se řídíte kalendářem, určitě se vám to jednou podaří. V srpnu například bylo datum dvaadvacátýho taky dvaadvacátým dnem jejího menstruačního cyklu. Příští pondělí, devěťadvacátýho, by u některých žen mohlo znamenat začátek nového cyklu, různí se to. Takže řekněme, že její cyklus začne zase znova to pondělí, 29. srpna. Přejdeme do září a vidíme, že další pondělí je pátýho, tedy osmý den jejího cyklu. Příští pondělí je dvanáctýho a zároveň patnáctý den jejího cyklu - a jsme zase doma, strefili jsme se! Podle mně zaručený systém. Dělat jim to podle pečlivě vypracovaného rozvrhu - a dřív

nebo později otěhotní. A když nebudou chtít chodit s outěžkem od někoho, kdo je znásilnil, tak na potrat jít musí. Takhle jednoduchá záležitost to byla.

Dělal jsem jim to, abych lidem ukázal, jak se mylí ve svých názorech. Ukázal jim, že prostě nemůžou vnucovat svou vůli ostatním. Donutil je, aby pochopili, že žijeme v demokracii a že v demokracii má každý člověk právo rozhodnout se podle své svobodné vůle. Annie si přečetla přepis Hainesovy výpovědi.

Haines byl přesvědčen, že pravdu má on a ne oni. Oni byli přesvědčeni, že ta jejich pravda je ta pravá. Annie byla přesvědčena, že se mylí jak jedni, tak druzí. Někdy si řkala, co by se asi dělo; kdyby někteří lidé prostě nechali ostatní na pokoji. Děšť a vítr ustaly. V Grover Parku naproti 87. policejního revíru byly stromy holé a půda pokrytá mrtvým listím.

"No tak," řekl Meyer, "aspoň přestalo pršet." Všichni si v duchu řekli, že se blíží zima. Tu sobotu odpoledne vládly ve služebně smíšené pocity. Všichni věděli, co se stalo Eileen Burkeové. Věděli taky, že Annie Rawlesová dopadla toho násilníka. Nevěděli však, jak je Klingovi, nebo jak opatrně po špičkách mají kolem něho chodit, když Eileenino znásilnění bylo nakonec najevo. Právě byl v nemocnici. Byl tam už brzo ráno a teď zase a oni ještě neměli čas se orientovat a uvážit, jak se mají chovat. Nedá se přece jít k člověku, jehož milá byla právě znásilněná, a říct: "Ahoj, Berte, zdá se, že přestalo pršet. Jak jsem slyšel, Eileen někdo znásilnil."

Určitě existuje způsob, jak se chovat, ale je zatím nenapadlo, jak se s tím vyrovnat. Dokud nezavolal Ollie Weeks.

"Těbůh, Stevoušku, jakpak se máme?" řekl do telefonu.

"Lepší to být nemůže," řekl Carella. "A ty?"

"Ále, ujde to, u nás je to jako dycky k posrání," řekl Ollie.

"Musím ti říct, že se asi dám přeložit do sedmavosmdesátky, vážně vo tom uvažuju, fakt se mi s váma dobře dělá." Carella mlčel.

"Viděls dneska noviny?" zeptal se Ollie.

"Neviděl," řekl Carella.

"Plný toho vašeho šmenýho vraha šarmantních šampionek," řekl Ollie. A pak dodal, jako by se nechumelilo: "Slyšel jsem, že včera někdo přefíkal tu Klingovu holku." Na drátě nastalo ticho rozlehlé jako Sibiř. Po dlouhé době řekl Carella:

"Ollie, tohle už nikdy neřekni!"

"Co jako?" řekl Ollie.

"To, co jsi řekl právě teď. Ať už ti tyhle slova nikdy nevylezou z huby, Ollie, slyšíš mě? Neopakuj je před nikým na světě! Ani před svou matkou. Je ti..."

"Moje matka už nežije," řekl Ollie. "Je ti to jasný?" řekl Carella.

"Vo co tady kráčí?" zeptal se Ollie.

"Kráčí o to, že Eileen je jedna z nás," řekl Carella.

"No prosím, je polda, to je toho! Co...?"

"Ne, Ollie," řekl Carella. "Je jedna z nás. Došlo ti to, Ollie?"

"Nojó, nojó, došlo, klídek, nečil se! Sem němej jak hrob."

"To doufám," řekl Carella.

"Ty si dneska ňák nafnřej," řekl Ollie. "Brnkni mi, až budeš mít lepší náladu, jo?"

"Určitě," řekl Carella.

"Tak ciao, paian," řekl Ollie a zavěsil. Carella zvolna položil sluchátko. Říkal si, že jestli se to dotklo Klinga, dotklo se to jich všech. Tak prostě to ve skutečnosti bylo.

"Nejlepší na tom Postrachovi je," řekl Hawes, "že to není náš Hluchoun."

"Taky jsem měl nahnáno, že je to on," řekl Meyer.

"Já taky," řekl Carella.

"Jeho styl," řekl Brown.

"Chce někdo kafe?" zeptal se Meyer.

"Stejně to bylo zlé," řekl Hawes.

"Mohlo to být horší," řekl Brown.

"Kdyby to byl doopravdy Hluchej," řekl Carella. Na chodbě se objevil Miscolo, prošel brlením a mířil rovnou ke Carellovu stolu.

"Jdeš jako na zavanou," řekl Meyer. "Vaříte si v podatelně nějaký kafe?"

"Já myslel, že vám můj kafe nechutná," řekl Miscolo.

"My se po tvém kafi můžeme utlouct," řekl Brown.

"Dojděte si pro kafe do bistra, když na něj máte chuť," řekl Miscolo.

"Venku je zima," řekl Hawes.

"Já o sváteční zákazníky nestojím," řekl Miscolo. "Tohle je pro tebe, Steve, poslal to před chvilou seržant." Hodil na stůl obyčejnou bílou obálku. "Nemá zpáteční adresu." Carella se podíval na obálku. Měla isolské razítko a byla adresována jemu. Sem.

"Otevř to," řekl Miscolo. "Umírám zvědavostí."

"Teddy ví, že ti sem píšou děvčata?" zeptal se Hawes.

Carella rozřizl obálku.

"Co jsi udělal s tou svou chlupatinou?" zeptal se Brown Meyer.

"V tomhle počasí by se ti mohla hodit." Carella rozevřel jediný list papíru, který byl v obálce. Podíval se na něj.

Meyer si všiml, že zbledl.

"Co je to?" zeptal se. Služebna rázem ztichla. Muži se natlačili kolem stolu, za kterým seděl Carella a držel v ruce list papíru. Hawesovi se zdálo, že se ta ruka trochu třese.

Všichni se zadívali na papír.

"Osm černejch koní," řekl Meyer.

"Hlučej," řekl Brown. Byl tu zas.